دايمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدين ايوبي د وخت رينښتوني پيښې

د التمش ليکنه

مکمل غير سياسي

ايا زمونږ د هيواد اوسنې حال خو همداسې نه دې !؟

د قريب الرحمن سعيد ژباړه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د صلاح الدین ایوبي دوخت درېښتونو پیښو په لړ کې دایمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نومیالي او وتلي شاعر سمیع الله تړون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پردیو سره ده

تورتم زمونږ دې خو رڼا اوس د پردیو سره ده

مونږ يې په خپل کور کې په خپلو وینو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پردیو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام یو

مونږه بې واکه یو دنیا اوس دپردیو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږه بې واکه یو دنیا اوس د پردیو سره ده

یهودان ګرځي ایوبي صلاح الدین نه شته دې

ملاعمر او اسامه او ګلبدین نه شته دې

ټولو هغه وطنوالوته ته چې د خپل هیواد دصلاح الدین ایوبي په لټه کې دي ، په ډېره مینه ډالۍ کوم.

قریب الرحمن سعید

ناروی: ۲۹ اګست ۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي تړون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په یوې ستري غونډې کې ویلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲
د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹
اومه نجلۍ او نادودېئې ۴۲
دسلطان ایوبي د وژلو پلان ۷۹
دویمه میرمن ۱۱۹
دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳
او کله چې عیسائي پادري د مسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴
او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱
زما نورې ژباړې ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړی برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړي را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دې ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اريانوونکي خبرې هم کوي.

داستان که څپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رښتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولې. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو ، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبديځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارينه سره د آزاد و جنسي اړيکو کلکول.(نن زمونږ زيات شمير ځوانان په همدې ناروغتيا اخته دي).
- له نورو هيوادونو څخه د فاحشو او د «ايډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول.(نن زمونږ په هيواد کې د ايډز او ايچ ،اې ،وي ، ناروغتيا ، لګيا ده، په چټکۍ خپريږي. د دې ناروغانو شميره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسيږي).
- په ډاګيزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخريبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زياتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنيو کې د نجونو او هلکانو تر منځ د ناجايزې معشوقې پيلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عيسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارينه وو تر منځ د دښمنۍ او وينې د توېولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو ، جوارۍ او قمار ځايونو زياتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملايانو په بڼه کې، د عيسوي پادريانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صليبي کولتوري آغيز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پيدا کول او بيا د د غه يا هغه صليبي کولتوري جذابيت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صليبيان وايي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېديځ او صليبي تهذيب کې به رنګ شوي وي».
- خو ايوبي وايي: «يوه عادي ښځه هيڅاته هم زيان نشي رسولې ، خو يوه جاسوسه او تخريب کاره ښځه، په يوائې ځان، د يوه هيواد بيړۍ ډوبولای شي».
- ايوبي همدا راز وايي چې «زه د جاسوسانو څخه ويره نه لرم. ګواښ مونږ ته، په حقيقت کې، د خپلو کليمه ګويو ورونو نه دې، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عمليات بريا ته ورسوي. ايوبی زياتوي چې که چېرې دهغوی ايمان کلک وي، نو د صليبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بريالی کيدای نشي.

ايا زمونږ دهيواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دي !؟

(فاعتبروا يا اولی الابصار)

قريب الرحمن سعيد

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداي په نامه

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ایمان پلورنکو دداستان» د لیکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدین ایوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پیل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کیداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تیرو پیښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وایي او تر څنګ یې دهغوی هغه دیني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن یې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې(اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ویل اړین ګڼو چې: هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدین ایوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې یې ساري نه موندل کیږي. صلیبیانو او یهودیانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نیولو او اخستلو په خاطر بې دریغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې اوددې ترڅنګ یې د صلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښایسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی یې په ډیره بې حیا او بی باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا ښرګنده وه چې صلاح الدین ایوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دی. د سلطان ایوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صلیبیانو به د وګړو او وسایلو د زیادښت سره سره بیاهم ماتې خوړله، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډیو د راپیدا کیدو په خاطر او په ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قیادت یې د صلاح الدین ایوبي په لاسو کې و، د جاسوسۍ او تخریب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دکرچار دخرابولو له پاره یې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې یې بې دریغه استعمالولې او د صلاح الدین ایوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران یې د خپل هیواد ،ولس او دین پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه یې د ایمان پلورونکو ډلې تیارې کړې وې.

صلاح الدین ایوبي ته یو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و، دا د سترو سترو معرکو یوه لړۍ وه چې د صلیبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسیدلي ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصیل مونږ ته نه دی را رسیدلی چې سلطان ایوبي د صلیبي جاسوسي شبکو، چې په هغوي کې یې له یوه اړخه ښایسته نجونې ورننویستې وی او تر څنګ یې د حسن بن صباح په څیر وژونکې ډله هم ورګډه وه، پر خلاف و جنګید. دغه وژونکو ته یې فدائیان هم ویل. ددې تر څنګ د حشیشینو تر نامه لاندې یوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدین ایوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چې دا مجاهد تري په ډراماييي توګه او دخپلو متو په زور خوندي ووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنګونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډلې څخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا رينښتوني پيښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شونې علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شا نه شواي تللاي. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بل ته ژوندۍ را غلي دي.

دروند التمش چې د کار دپيدا کولو په خاطر منځنې ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو څخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيری سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت رينښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدنې او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، دروند التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينتي ويسټ ، واقدي ، هتّي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخر کې التمش پا کستان ته راغې او له ماسره يې و کتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييي کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکې او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. د ا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان ځراغ چيرې هم مړژواندې وي نو هغه به را تازه کړي.

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دې او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنیانو ته یې هم. که چیرې تاسې په رینبتونې توګه غواړئ خپل کوچنیان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته یوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن یو ځل بیا تاریخ تکرارېږي او یوه بل صلاح الدین ایوبي ته اواز کوي.

عنایت الله

(د حکایت د میاشتنې مجلې مدیر «لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ايمان ترمنځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکويي) د سلطان ايوبي خيمې ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډېره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکې سلطان صلاح الدين ايوبي په ۱۱۷۵ زيږديز کال خپل د کاکا زوي خليفه الصالح او د هغې يو امير سيف الدين ته ليکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صليبي ځواکونو څخه د شتمنيو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدين ايوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر يو سازش جوړ کړې و. صليبيانو هم همداسې غوښتل، هغوی يرغل وکړ، الصالح او سيف الدين د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدين ايوبي د الصالح او سيف الدين په ګډون صليبيانو ته ماتې ورکړه. امير سيف الدين خپله شتمني او پانګه پريښووه او و تښتيد، د هغې د خيمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خايسته او ځوانې نځونکې نجونې، سندرغاړې، د موسيقي الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټې ترلاسه شول. صلاح الدين ايوبي ټول الوتونکې، نځونکې، سندرغاړې او دهغوی د موسيقي غږونکې ډمان پريښوول او امير سيف الدين ته ئې په دې عنوان يو ليک انځور کړ:
[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې وکړې خو دا فکر مو نه و کړې چې ستاسو دا سازښ به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه يوسي. که چيرې تاسې له ماسره کينه درلوداې نو زه به مو وژلې واې، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلي وژونکې يرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی ياست اوس يوه بله هڅه وکړئ او ووينئ.
خو که چيرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډيرغښتلې او هسک شي نو د کعبې په پالونکې مې سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ايښوولو وصيت وکړم. زه تاسې ته همدومره ويل غواړم چې هيڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کيداې. تاريخ ستاسې ترمخ دې خپل پخواني تاريخ ووينئ، د شاه فرينک او ريمانډ په څير د اسلام ستر صليبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځيدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې، که چيرې هغوی برې موندلې واې نو بيا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واې چې اسلام د نړۍ له يوي مخې پاکه کړي او له منځه ئې يوسي.
تاسې د يوه غښتلي نو ميالي قوم وګړي ياست، د عسکريت هنر ستاسې قومي دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهی دي، خو ددې له پاره ايمان او عمل بنستيز شرط دي. ته يواځې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکريت د هغه چا له پاره يوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه، او که چيرې دا نشې کولاې نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تا ته هيڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدين ايوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[يو اروپايي تاريخ پوه (لين پول) ليکي چې: چې دغنيمت دومره زيات مال به د صلاح الدين ايوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنګي بنديان هم د شميره وتلي و. صلاح الدين ايوبي به د غنيمت ټوله شتمني په درې برخو وويشله. يوه برخه ئې په جنګي بنديانو ويشله او هغوی ئې ازاد ول. دويمه برخه ئې په خپلو فوځيانو او غريبانو ويشله او درييمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنيل ته څه ورکړل، ددې ويش پايلې دا شوی چې د جنګي بنديانو زياته برخه که مسلمانان ول او که غير مسلمان، ټول د صلاح الدين ايوبي په پښه غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پيل کړل. دايوبي لويوالې او سترتوب تر لرې لرې ځايو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټې ډلې) فدايانو، چې اروپايي تاريخ پوهانو د وژونکو په نامه ياده کړې ده، په صلاح الدين ايوبي باندې دويم ځلې وژونکې يرغل کړې و خو د ستر پالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډير زيات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې يوه معجزه را څرګندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندې پاته شي. پر هغه دريیمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صليبيانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امير سيف الدين د جنګ له ډګر څخه تښتيدلې و. خو هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف د حسد او کينې په لمبو کې سوځيده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته تر لاسه کړه، دا ډله د يوي اوږدې مودې را هيسې د اسلام په لستوڼي کې د مار په څير را ټوکېدله چې پوره ډاګيزه کول ئې ډير اوږود وخت ته اړتيا لري، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لرې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبيانو او پيغمبرانو په څير د سترتوب د ترلاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نيو. هغه خپل ځانته مسلمان ويلې او داسې يوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله توګه ئې خلک خپل پيروان ګرځول، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره دې ډلې ډيرى ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوټي، د هپنټيزم (Hypnotism) او غوره مالۍ په څير لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تيږي هم ويلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو يوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډيرې پټې ترسره کېدې، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه، زيرکه او نه ويريدونکې ول چې د ښه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې ګرځيدل. او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلاي. لږه موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سياسي وژنو ماهرين ول، دوی به د ښايسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پيالو کې زهر هم په خپلو ښکارشويو باندې څښل. تر ډيرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائيان» ويل کېدل.

صلاح الدين ايوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولاې شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره يواځې همدا يوه لاره وه چې پر هغې وژونکې بريد وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول بريد هم څه اسانه کار نه و. ددې تر مخه پرې دوه يرغلونه ناکامه شوې ول. اوس صلاح الدين ايوبي ته ددې هيله پيدا شوی و چې د هغې د کاکا زوي الصالح او امير سيف الدين به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ويستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو يو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدين ايوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځاې خپلې فوځي برياوي جاري و ساتلې او په څو نورو کليو باندې ئې هم ولکه ومونده. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلې هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمې په چاپيريا ل کې يوه ورځې صلاح الدين ايوبي ، دامير جاوالاسدي په خيمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و ، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر ووله ، له سره نه وه ښکته کړې . د خيمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بيدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. يو ساتونکې د صلاح الدين ايوبي د خيمې د را پريوتو پردو څخه د خيمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ويده و . دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خيمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وويستله ، په ډيره سوکه توګه د صلاح الدين ايوبي په لور ور روان شو ، او د ځنګلي پيشو په څير ئې په بيده صلاح الدين ايوبي باندې توره را وويستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدين ايوبي هم يو اړخ بدل کړ ، دا نشي ويل کيداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه يا په سينه ، خو پيښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدين ايوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د يوه ويښته په اندازه لريوالې درلود ، پګړۍ د سر څخه پريوته.

صلاح الدين ايوبي د برق په څير را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهيږي چې څه کيږي ؟ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بريدونه هم شوي ول. هغه پر دې هم حيران نه شو چې يرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبنه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تيار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ ، يرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ويستلو په هڅه کې و او ايوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د يرغل کونکې مخ په يوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د يرغل کونکې ژاملې ماتې شوي وي. شاته پريوت او دخولې څخه يوه لړزونکې چيغه ووته، د هغې خنجر د صلاح الدين ايوبي په پګړۍ کې بند پاته شو ، صلاح الدين ايوبي خپل خنجر را وويست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خيمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، ءصلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل چې دا ژوندې و نيسئ ، خو هغوی دواړو هم په ايوبي باندې را کنبيښوده ، صلاح الدين ايوبي د يوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې يو دوه دقيقې روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خيمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدين ايوبي هغه درنګ ډير حيران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ويشل شوی دي او يو د بل وينې تويوي. خو څرنګه چې هغه ته دا نه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دې او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه يو څو د زمکې خلې شول او يو څو نور په تيښته و تښتيدل او يو شمير نور د زخمی کيدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدين ايوبي دخوندي ساتلو ماموريت ئې درلود ، اوه کسان ئې «فدائيان» و ، چې غوښتل ئې صلاح الدين ايوبي ووژنې. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره يواځې يو فدائې خيمی ته استولې و . خو کله چې دننه په خيمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خيمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدين ايوبي د وژونکې يرغل څخه خوندي پاته شو . هغه د لمړي يرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښيښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟او چا را استولې دې ؟ په ريښتيا ويلو سره صلاح الدين ايوبي د هغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دې او د کېميشتکن (چې يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړي) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوې سيمې والي و.

(٢) *****

د اصلي قصې د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چې ددې پيښې د مخه وختونه تر نظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم ، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربښندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامی امت خو ئې هيڅکله هم نه شي هيروالائي. او مسيحی نړۍ په ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښي چې د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چې کومې پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تقصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي ، او څه د يوې سينې د سلولونو څخه د بلې سينې سلولونو ته وررسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يو اځې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوي دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زياتيدونکي شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړي چې د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.
د اسلامی تاريخ د ا رينښتوني ډرامه په ٢٣ د مارچ ١١٢٩ زيږديز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چې صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړي د حکمراني کورنۍ نوي نيالګې و او دويم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يې محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه يواځې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنې کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و، خو هلته ئې د اسلامی امت او د اللهؕ د دغه ستر مذهب راتلونکې دتياری سره مخ کړې وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيرې نجونې يهودې او عيسايي وې چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځايو ته ور داخلې کړې وې. د حيرانوونکې ښايست او د اداکارۍ د فن هنرمنداني دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملی غرور د لرګی د چينجي (دېمک) په څير رژاوه.
ددې پايلې دا شوی چې صليبيان چې فرينک (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دي ، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې يو پر بل پسې د کومې تيرې کړې او ان تر دې چې يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسنې انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکې وګرځيدل .دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځې ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول ، په لړی سيمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټيکس به ئې اخسته ، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستونې) تير کړې. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانوته به ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبي د ځوانۍ ځخه نژدې يوه پيړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوې وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائيان» ويل. خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټې د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را نښلول.

صلاح الدين ايوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه. پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ايښودې و. په دې مدرسې کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامي تاريخ او نظرياتو ځخه پوره پوره خبريدل.

د يوه تاريخ پوه « ابن الاطهر» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرنې ښکار و. ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنود سياست په مقابل کې لکه دغره په ټير ولاړ و. روميانو هغه په ١٠٩١ زيږديز کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځای پاته شوه. صلاح الدين ايوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکريت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدين زنګي هغه ته جنګي تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پر مخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغي ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په ټير وګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتيا تر لاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي.

صلاح الدين ايوبي د جنګ اوځپلو د فن ترځنګ د ځارکښنۍ (Intelligence) ، کماندو او غلچکې بريدونو(Commando and Guerilla operation) ديوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صليبيان د ځارکښنۍ په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي. صلاح الدين ايوبي غوښتل چې د نظرياتو په سنګر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وی.

په دې قصه کې به تاسې مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينی ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولای شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وايسراې او د عسکري ځواکونو د عمومی قوماندان په ټير هلته و استول شو، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدين ايوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرد او کوچني هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبری ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و دريد. د «لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبي په ډسيپلين (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه يواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلي کړي او صليبيان ددې مځکو ځخه بيرون وشړي. هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصرد وايسراې په ټير به هغه ويل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهغې ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ښيي] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غوړولي دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او د هغوی د فوځي ځواک ځخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

******(۳)

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسیدو سره د هغه ښه راغلاست وو ایه په هغوی کې ناجي نومی یو عسکري سالار ډیر د اهمیت وړ و. ایوبي ټول د سر نه تر پښو پورې و کتل ، د هغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دمیني او محبت خواږه ټکې. یو شمیر پخوانیو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې د هغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدین ایوبي یواځې نوم اوریدلی و. او یا د هغه په هکله همدومره پوهیدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځای ناستي دی. هغوی په دې هم پوهیدل چې د نورالدین زنګی سره د هغه اړیکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدین ایوبي اهمیت یواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او یا ئې په دې خاطر هغه ته اهمیت ورکړ چې هغه د مصر دفوځې وایسرای په ځیر راغلی دې. ددې پرته هغوی صلاح الدین ایوبي ته هیڅ ډول ارزښت ورنکړ. یو زوړ فوځي سالار په خپل څنګ کې ولاړ د یو بل سالار په غوږ کې وویل: [کوچنې دې ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاریخ پوهان او دهغې وخت د پیښو لیکونکې دا نه شي ویلائې چې صلاح الدین ایوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې یو کوچنی معلومیده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ایوبي په مخ کې بدلون را پیدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړې خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوړه مالو په ځیر ټیټ شو او بیا د ایوبي سره ور غاړیوت. د ایوبي تندي ئې ماچ کړ او ایوبي ته یې د ډاډ ورکولو په خاطر وویل: [زما د وینې اخرین څاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئیږي. ته له ماسره د« زنګی »او « شیرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډیر ارزښتناکه نه دې !) صلاح الدین ایوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زیاته ئې کړه (درونده ! د خپلې وینې یو یو څاڅکې خوندي و ساته ، صلیبیان د تورو وریځو په ځیر په امت را خپریږي.)

ناجي ورته په ځواب کې یواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدین ایوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي .داسې بریښیده چې په غالب ګمان صلاح الدین ایوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهمیت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته یو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شمیره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وګړي ټول سوډانیان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې یوه درنده ځپونکې وسله ګرځیدلی وه، او دهمدې ډلی په مټو ناجي د یوه بې تختنه پادشاه په ځیر خپل حکومت کاوه. دا وخت د ګټې پالنې او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزیت له منځه تللې و. د صلیبیانو تخریبي کارونه هم په ډیره زړه ورونکې توګه روان و. د زرپالنې او عیش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنی د ټینګښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. د سوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره یو ویرونکې خوب ګرځیدلی و. الله ج هم هغه ته دغسی یو شیطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وایه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانګړې پوهه درلوده ، هغه صلاح الدین ایوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنګه چې یوه کمزورې میږه د یوه ځواکمن لیوه غاښونو ته ور لویږي. ایوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدین ایوبي دې فوځ ته اړتیا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : درونده مشره ! د ډيرلري ځاي څخه دې تشريف راوړي ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل :[هغه لنګۍ چې زما پر سر اېښوول شوی ،زه د هغې ورڼه ووم ، دغی لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ايا تاسې دراند ه شخصيتونه به ما د هغې چت سيوري ته بدرګه نه کړئ چېری چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي ؟]

(درونده مشره ! ايا دکار د پيل د مخه غذا ته ميل نه لري؟ يوه نايب ئې تری و پوښتل.) صلاح الدين ايوبي لږ څه فکر او ځنډ وکړ او بيا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تياره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړ ول . ايوبي ددغه ګارډ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې روښنائي را پيدا شوه . خو دا روښنائي د ودانۍ دروازی ته د ور رسيدو سره سم پائې ته ورسيده . هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپری زلفی را پرتې وې او د ښايست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نيولی ولاړې وې . هغوی د صلاح الدين ايوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښيندلو پيل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغيزمنو نغمو سره يو ځاي را پورته شول . ايوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په ليدلو سره خپل قدمونه بيرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و . هغه دواړه ورته ښکته شول او ايوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه . دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ايوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ايوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډيره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلې وي .

(مونږ له اسمانه ستوري هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وويل.

[که چېری زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه يواځې يو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل .

(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل : (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پری خو شحاليږي .). [د صليبيانو لاشونه !] ايوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بڅرکې را ووتل او په ټيټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل :[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهيږم ، صليبيان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څير خوري ، اوپو هيږم چې هغوی ولی بريالی کيږي. دا يواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پيل کړې دې. مونږ خپل بچيان لوڅ کړې او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطين لګيږي ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شيندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بيرغ را کيباسئ ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل :[زما له لاری دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پری قدم کښيښود نو زما روح به په اغزيو سوري سوري شي. د غه نجونې زما له لاری لری کړئ ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښايسته وينيتانو کې په ننبتو سره بيکاره پاته شي .]

(د حضور دبدبه او ......) ،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ويونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کيږي. هغه وويل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کليمه لولئ ، او زه ئې هم غلام يم ، زما ځان دې دهغې حضور ص څخه ځار شي چې پاک پيغام ئې ما په خپلې سينی کې ليکلی راوړې. ما همدا پيغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صليبيان غواړی زما څخه دغه پيغام واخلې او د روم په بحيره کې ئې ورډوب کړې ، په شرابو کې ئې ورو منډې ، زه د پادشاه په څير نه يم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راتوولی او دهغې ځایه لري شوی. صلاح الدین ایوبي په چټکۍ سره ددروازی لهلاری دننه ولاړ، یوه پراخه سالون و چي یو اوږد میز پهکي اینبوول شوی و. د میز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښایسته کړل شوی وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وریتې کړل شوی برخې، پوره پوره وریت کړل شوی چرګان، او .... نامعلومه چې څه څه ډول خوراکونه ځاې په ځاې شوی و. صلاح الدین ایوبي ودرید او د خپل نائب څخه ئې و پوښتل [ایا د مصر هر اوسیدونکي همدا ډول غذا خوري؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غریب خلک خو داسې غذا پهخوب کې هم نهویني.
[تاسي ټول د کوم قوم خلک یاست؟ صلاح الدین ایوبي تری وپو ښتل. ایا د هغې خلکو قوم بل کوم دي چي داسې غذا په خوب کې هم نه ویني؟ کله ئې چې دهیڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو وئې ویل: [دلته چې څومره کارکونکې دي، او څومره عسکر چې پهدنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او یوه وچه ډوډۍ ئې را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کښیښبودې. او پهولاړه ولاړه ئې وخوړې. پهډیره بیړه ئې یوه ډوډۍ و خوړله او یو ګیلاس اوبه ئې پسې و څښلي. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئې له ځانه سره کړ او د کمرې څخهووت او هغه سالون تهولاړ چي د وایسراې د کار ځاې و.
دوه ساعتهوروسته ناجي بیرون را ووت، پهمنډه ولاړ او پهخپل آس سپور شو. آس تهئې لغتهورکړه او په لږه شیبه کې د سترګو پټ شو.
د شپې ناجي په خپلي ځانګړې کوټه کې دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پیالې ئې پهلاسو کې، مست ول، ناجي ورتهوویل: (د ځوانۍ جوش دي، پهلږو ورځو کې په ئې یخ کړم. کمبخته چې هره خبره کوي وائي چې د کعبې په رب می سوګند چې د اسلامی سلطنت څخه د صلیبیانو په بیرون کولو به ارام تر لاسه کوم)
صلاح الدین ایوبي !! یو قومندان په طنزکونکې توګه وویل: دومره نه پوهیږی چې د اسلامی سلطنت نه هوا ختلې ده، اوس به سوډانیان حکومت کوي.
(ایا تا هغه ته نه دي ویلي چي دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانیان دي؟ یو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چې هغه ئې خپل فوځ ګڼي، دصلیبیانو پرخلاف هیڅکله هم جنګ نه کوي.)
«اورشه»! ستا دماغ درست دي؟ ناجي وویل: زه هغه ته همدا خبره کوم چي دغه پنځوس زره د سوډاني زمریانو لښکر به ستا په یوي اشارې سره صلیبیان ټوټې ټو ټې کړي. لیکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کې ډوب شو.
خو څه؟
«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسیدونکو یو لښکر تیار کړم، ناجي وویل، هغهویلي چې د یوه هیواد فوځ باندې تکیه کول مناسب نهوي، هغه غواړې د مصر خلک په فوځ کې واخلي او زمونږ د فوځ په لیکو کې ئې را ګډ کړي.»
نو تا څه ځواب ورکړ؟
ما ورتهوویل چې ستا حکم به د سر په سترګو پلي کیږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به دداسې حکم تعمیل و نه کړم
د مزاج له اړخه څه ډول شخصیت دي؟ (اوروش) تری و پو ښتل.
پوره ضدي معلومیږي، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هيڅ هم نه بريښي ، يو بل قومندان وويل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تر يو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.

زه به دهغې دا نشه هيڅ کله هم کيوتو ته پرې نږدم. ناجي وويل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه يوسم.

ترډيره وخته پورې دغه دريواړو د صلاح الدين ايوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدين ايوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پيدا کړ نو بيا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدين ايوبي خپل نائيبين په خپل مخکې کښينولي او هغوی ته دا ورپه يادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وويل چې هغه ته د جنګې ځواک اړتيا ده. او هغه دا هم وويل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له يوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکې دي حال داچې مونږ بايد د هرې سيمې اوسيدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتياوې دې وښائي او د غنيمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل: [ما ناجي ته ويلي دي چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]

(ايا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کيږدي ؟] يوه ناظم ترې وپو ښتل.

[ايا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]

هغه غاړه رغړولای شي ! يوه ناظم ورته وويل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.

صلاح الدين ايوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هيڅ شي چې پرې اغيز نه وي کړي. هغه ټول رخصت کړل ، او يوائې علي بن سفيان ئې له خپله ځانه سره پريښود. علي بن سفيان د ځارکښۍ او د ځوابي ځارکښۍ د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدين ايوبي د بغداد څخه له ځانه سره يوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و، په اداکارۍ ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نيول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدين ايوبي د ځارکښۍ د اهميت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفيان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدين ايوبي کې ليدل کېده.

[علي تا واوريدل ؟ صلاح الدين ايوبي ورته وويل. دغې خلکو وويل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]

«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوريدل ، که چېرې زه د مخونو په پيژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغيړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي. هغه په حکومتي کړيو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت تر ډيره کمزورې شوی دي. ستا دا پريکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سيمې عسکر بايد موجود وي ، زه به تاته ډير ژر تفصيلي مالومات را غونډ کړم. زه شکمن يم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتيب او تنظيم کې بدلون را وستل اړين وي او يا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»

«زه په خپلو ليکو کې خپل دښمن نه پيدا کوم» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي. دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هيڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دي. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردې او له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاي شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړی نه و. دهغې ذهنيت د ميني او محبت د ورانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شي سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو ځوک به ئې چې په خپل جال کې را ننښلول غو ښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلې کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښې او ارادې پر خلاف و. ورځی تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته داډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکي فوځ د حکم منتظر دي او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه درې ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړي د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دي. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلای.

*****(۴)

شپه وه، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره يوځاي د شرابو بوتل په لاس ناست و، دوه ځونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وې او د مارانو په څير ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و، دهغوی په جسمونو همدومره کالي و چې د هغوی سترئې پټولاي شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هيچا بيا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواې کولاې،، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې دننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي بېرون ووت، د روازه چې هغه يوې بلې کمرې ته بوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ يو د پوخ عمر سړی ناست و، دهغې سره يوه ځوانه نجلۍ هم وه، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه، ناجي د هغې دځهري او قد په کتلو سره هک پک پاته شو، هغه دښځو ښکاري و، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عياشۍ له پاره نه په کاربدې، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل، دهغوی له ډلې څخه يو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښاپسته او چالاکه نجونې د اميرانو او وزيرانو،د په خپل موټي کې د نيولو په خاطر د هغوی د بليک ميل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د ځارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې يو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د بېوپارېانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړی هم دهمغسې بيپارېانو په څېر و، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده، نڅا هم کولاې شي او تېرې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړې دهغې د ترسره کولو له پاره دي ته د لږ څه روزنې اړتيا ده، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قيمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته بوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله چُوغه لرې کړه نو د جسم ټولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوې. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دوارو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوي نجلۍ تر مخ د دوی ارزښت را کم شوی و .

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وویستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پو ښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ویل «(ذکوبي)» ، ناجي ور ته وویل « (ذکوبي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وویل چې ته تېره په اوبو بدلولاي شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې ؟» (ذکوبي) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوي امېر !»ناجي ځواب ورکړ. « هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدین ایوبي ؟ » (ذکوبي) ترې و پوښتل.

«هو ! صلاح الدین ایوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم. »

«هغه خو به شراب څښي ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفریح څخه هغه همدومره کرکه لري لکه یو مسلمان ئې چې د خنزېر د غوښې څخه لري»

«ما اورېدلي و چې تا سره د نجونو داسې یو طلسم شته چې د نیل رواني درولاي شي» (ذکوبي) ورته وویل « ایا هغه طلسم بېکاره شوی دې ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وویل « دا کار یواځې ته کولاي شې ، زه به د صلاح الدین ایوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووایم»

«ایا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکوبي) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه یواځې همدومره غواړم چې هغه یو ځل دستا په څېر د یوې نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بیا هغه زه له خپله ځانه سره یوځاې کښېنوم او شراب پرې و څښم ،که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشیشین په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولاي شو.

« یعنې ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکوبي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکوبي) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ، او بیا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وویل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زیاته ذهینه و ختله.

«هو (ذکوبي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ویې ویل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پیاله او هم ناستې شې. مخته زه پو هېږم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم . » ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بیا وویل « لېکن زه تاته دا ویل هم اړین ګڼم چې د صلاح الدین ایوبي په لاسو کې یو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښایست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژي نو بیا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بیا د یوې ورځې څخه زیاته ژوندۍ نه شې پاته کېداې. صلاح الدین ایوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړاې ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثیت انسان د یوې داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمرنۍ لیدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکي وخت و ښئي چي څوک چاته دوکه ورکوي ، » (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواياست چي زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پوري ورورسيږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ، » ناجي ورته وويل « هغه هملته د شپي له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاي ته ور ننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» « مخته زه پوهيږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تيره شو او بيا پسې نوري شپې هم تيريدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولوکي دومره مشغول و چي د ناجي د بلني له پاره ئې وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چي د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و د هغې څخه هغه ته انديښنه پيدا شوي وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو داشو چي دا وګړې د صليبيانو څخه هم ډير خطرناک دي»

«دا بو ماردې چي د مصر امارت ئې په خپل لستوني کي پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چي هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړې په خپلو لاسو کي اخستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کي خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چي دائې سالار دې ، هغوی زمونږ پر ځاي د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولي شې ؟»

«بواځې پيدا کولي نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پيل کړې هم دې. هغه عسکر چي د مصر څخه په عسکري خدمت کي اخستل کيږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کي ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کي به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاي کي کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چي هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړي اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي.»

« ته په دي لړ کي څه کولي شې ؟»

«دا ماته پريږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ « هر هغه څه چي زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کي خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپيريال کي د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دې چي غوږونه ئې هم شته او سترګي ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګيره چي هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کي بندي کړې دې»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چي دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تري تفصيل و غوښت ، علي تري و پوښتل « داسې بريښي چې هغه تاته په جشن کي د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چيري دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چي کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راوان شو ، دهغه دخولي څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودريد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د الله ج په لاسو کي دي ، ايا د بي هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چي انسان د پيدا ښېت سره سم بيرته مړ کيداي ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کي را ګرځي ، چي شايد هغه خلک به ډير ښه نصيب خاوندان وي چي قومي احساس ئې مړ

شوی وي،دکوم کرچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چړچو سره ژوند وکړي او بیا په راغلې مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !درونده امېره ! دا بدنصیبه دي» علي ورته وویل.

«هو ! بن سفیانه !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «زه چې کله هغوی ته د بنه نصیب خاوندان وایم نو معلومه نه ده چې دا خبره ماته څوک په غوږو کې کوي چې تا راته وکړه ؟ خو فکر کوم چې که ما د تاریخ څنډه په دې اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادیو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي. زه چې وینم د ملت خلافت په درې برخو ویشل شوی دی ، امېران خپله خوښه حاکموي ، او د صلیبیانو د لاس الې ګرځېدلي دي ، ماته دا ویره هم را په زړه کېږي چې که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بیا به هم تل د صلیبیانو د لاس الې او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدې خوښ هم وي چې ژوندي دي ، خو د قوم په څېر هغوی مړه شوی دي. لږ څه نقشې ته ځېر وکړه علي ! په تېره نېمائې پېړۍ کې وو ینه چې زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده .» هغه چپ پاته شو ، سر ئې ټیټ کړ او خوځاوه ئې. بیا ودرېد او سر ته ئې ټکان ورکړ او علي بن سفیان ته ئې و کتل « **کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بیا دهغې درول محال ګرځي ، که چېرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بیا خو صلیبیانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتیا نه پېښېږي، هغه اور چې مونږ په کې خپل ایمان ، خپل کرچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغې به صلیبیان سوکه سوکه تېل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شاید چې زه خپل عزم پوره نه شم کړای. زه شاید د صلیبیانو څخه ماتې هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم یو و صیت پرېږدم او هغه دا چې[**په هېڅ کافر باندې هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغې و جنګېږئ چې و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،]**»

«ستا وینا داسې ډاګېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهیلې شوی ئې.»علي بن سفیان ورته وویل.

«نهیلې نه یم ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «جذباتي .... علي !زما دا یو حکم اړوندې څانګې ته ور سوه ، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زیات داسې وګړي چې د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زیات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني یو اړین شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې یوه ډله تیاره کړه چې ددښمن په سیمه کې نه یواځې د څارکښنې کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاې شي. دا به د سرتېرو یوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړې روزنه ورکړه ، په هغوی کې دا صفتونه را پیدا کړه چې د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندې زغم ولري ، دهغوی سترګې د باز په څېر تېزې وي ، او د صحرایي ګیدړې په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتیا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کې د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واورې په څېر یخ وي .... بهرتي تېزه کړه ابن سفیانه !... او یاد لره چې زه د هجوم قابل نه یم ، ماته د جنګجویانو اړتیا ده ،که څه هم شمېره ئې لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندې پوه وي ، دهېچا په زړه کې دا شک نه وي چې هغه ولې جنګول کېږي.

(٢)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوي سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوي و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکوبي)ته ټرینګ (Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدین ایوبي د خپل ښایست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصیت او کرچار کمزورې کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکوبي)و کتله نو هغوی دکومې ویرې او شک پرته وویل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ وویني نو د خدایي ددعوي څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډیر تیز او زړه ور، هغه ته دا ډاګیزه شوي وه چې علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو یو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ایښي و ، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدین ایوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکوبي) روزلې او تیاره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش او سیدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه یوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادو په څیر اغیز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښینوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ایښوده ، هغه د هغې نورو دوه نڅونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته رااړولې وي، ددرې څلورو شپو راهیسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وي را بللې ، ناجي دطلایي هګیود چرګې په څیر و ، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکوبي)په غیږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې .هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکوبي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پایلې ته ورسیدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسیدو د هغو ځایو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه یوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکوبي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله تبدیله کړه ، دا ټول د مصر د امیر (وایسراې) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهیانو څخه د ساتونکو ډله تیاره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سر تیرو یو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهیتوب کې ئې هم سارې نه درلود ،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر میړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدین ایوبي په وړاندې ددې بدلون ډیره زیاته ستاینه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدین ایوبي دې د هغه بلنه ومني. ایوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په یوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي . دهغه د تللو وروسته صلاح الدین ایوبي د بن سفیان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدین ایوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته در تللاې شي . ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وویل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زیات دې. او دا جشن به د ښاره بیرون په دښتې او صحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کیږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکو ډلې سواره به د خپل فن مظاهرې کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدین ایوبي به دشپې هم هملته پاته کیږي. د هغه د تمځاې له پاره به خیمې درول کیږي...... صلاح الدین ایوبي د پروګرام تفصیل اورید ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نیوکه و نه کړه . ناجي په ویره او لړزنده اواز وویل ، «د فوځ ډیر هغه سپاهیان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې ! » صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ،« که چېرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبردصلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو دبل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړي په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي. او چا بيا ويل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و. ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيچاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ دډلې يو وګړې به ترې جوړ شي.

دا يوائې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولی وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحراشپه رڼا ورځ کرځولې وه.د ساتونکوسپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه دېوال په څير ولاړ و، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کيڼ او ښي اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوي و. ددې پراخه او خپور ننداری ځاې څخه لږ څه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمی درول شوی وي. ددوی تر څنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم هملته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمی په چار چاپير کې ئې ساتونکي و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکي درول نو ناجي (ذکويي)ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولوله پاره اخري لارښوونې کولې ، په دې ماښام د (ذکويي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو متو باندې را خپرې کړې وي ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوي، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه وګرځې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترګو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیره په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلې او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا ځخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ویني ، (ذکویې) مسکۍ مسکۍ کېده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې ځخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا ځخه ځان ځارونکي ، داسلام د عظمت ساتونکي ،تاته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایي ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې داسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښې لورې او څلور آسونه د کیڼ لورې ځخه یو دبل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یوکس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی یو دبل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښینبودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو دبل مخ ته راغلل او دواړه خواوي یو دبل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو دبل د نیولو او د اسونو ځخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو ځخه لاندې راپریوتي و په شګو کې ئې سرکونډالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس ځخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

داسپاره په تیاره کې ترې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو ځخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوې ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوې چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرۍ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و. هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل« که چیرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان همغه مشوره ورکړه چې پخوا تردې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل «که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چې ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کې را پيدا کېداې شي.» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکې او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاې په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کې په خپلو سترګو همدا کتل چې دا فوځ دکرچار له اړخه څه ډول دې؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتنې څخه نا هيلې را پيدا شوې وه چې دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چې ووينې چې دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کې ډوب شوی دې.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کې خو دا فوځ په ټولو عسکرى او جنګى معيارونو پوره و خوت خو کله چې د ډوډی دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ..... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنتروله هجوم شکل ئې ځانته و نيوه. د ډوډی انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کې شوی و. په يوه اړخ کې ئې د فوځ نږدې دوه زره وګړو ته د ډوډی د خوړلو له پاره ځاې جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کې د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک څښاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان ايښوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکېزې او صراحې ګانې ايښوول شوی وې ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وږو ليوانو په څير را پريوتل ، په غړپ غړپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيز نه و چې په ډاګه کړې چې هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل «تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ،؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي. تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چې دوی د جنګ په ډګر کې کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزی ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي. زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کې هيڅ هم و نه ويل ، کله چې ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچې څه کتل غوښتل هغه مې و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائې چې په هغوی کې جذبه نه شته ، خو زه وينم چې په هغوی کې کرچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسې نو دوی به د جنګيدو په ځاې دخپلو ځانو د خوندې ساتلو په فکر کې شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چې تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کې ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چې د خو سپاهيانو سره يوځاې شي نو دهغوی په سلوک کې هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکې شو اوعلي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پو هيږې ، زما پلان هم همداسې دې خو ما نه غوښتل چې تا ته ئې اوس په ډاګه کړم، هيچا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پو هيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور وويل غوښتل چې تر مخ ئې څو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتی قالينې غوړيدلې وې ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غړيدو شوی چې په ميلمنو کې ئې پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرې لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينبته وينبته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی وينښتان خواره و او د وريښمو د يوې برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکو په څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست او د جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينښتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمی وينښتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دبوشکله حبشی ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمري پوستکې را تاو کړې و ، يوه ستر شان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غړيدو شو. حبشې ځوانانو د مستو غوايانو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينښتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينښتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې ووېل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغې او ورته ئې ووېل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندرئې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناځي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلې ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلې دې. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،.... ډير زيات دروند اميره ! ماستا څخه د نڅا او موسيقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هد يه کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلې چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلي؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئې ووېل « دا نجونې چې تا په بڼه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلي و چې دمصر امير نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دې ويل چې هغه به زما نڅا خوښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوې عزتمندې نجلۍ نڅا وي ، زه د ايوبي ترمخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واى نو د ايوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوې واى.»

« ته څه ويل غواړې» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبولم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوځولو سره د زړګونو وګړو ترمخ ډېره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولو کې ښه پوهه او مهارت ترلاسه کړې دې ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف وروبښې ، دا د ډېر لرې ځخه دلته راغلې ده ، لږڅه هغې ته وګوره ! دهغې نڅا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کېږي خو نوموړې د خپلې نڅا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائې چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځانی کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و».

ناجي په ډيره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې څخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندې دا ومنله چې ووائې چې « ډېر ښه ! دا زما خيمې ته را ولیږه»

(ذکويې) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکی مسکی کېدله به، پاته نجونې دهغې په چاپېر کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې برېښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيريانې لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، دسپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مړو په څير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو برياو ډير زيات خوښ و، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

*****(۷)

د شپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه.، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوی وي ، په پالنګ باندې د زمرې دپوستکې په څير پوښ غوړيدلې و.کوم فانوس چې هلته اينبول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زېړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوی معطره شوې وه. د خيمې په دېوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وې ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځاې خيمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافی څخه ډير بيريږم.»

«را وئې ليږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې څخه بيرون شو .

لږ وخت به تيرشوی و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نڅونکې دهغه دخيمی په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوی وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندې و ساتلاې شي. کله چې نځونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پیژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکویي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاریده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکویي)ورته وویل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځاې ته را بللې ده. خو قومندان ورته وویل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دي چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه .» (ذکویي)ورته وویل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

« دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده ؟» قومندان ترې و پوښتل

«ماته سالار ناجي وویل چې د مصر امیر دي ځانته غواړي» (ذکویي) ورته وویل ، « که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله و پوښتي نو دځواب پایلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدین ایوبي دې د خپل خوب ځاې ته یوه رقاصه نځونکې را وبولي ، هغه دایوبي د عمل او کرچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لښتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولوید ، په فکر فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت ، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ویره ویره و پوښتل « بیرون یوه نځونکې ولاړه ده ، وائې چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدین ایوبي ورته وویل « هغه دننه را ولیږه»

قومندان بیرون را ووت او (ذکویي) ئې دننه خیمې ته و استوله ، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخرې وختو ته رسیدله ، د خیمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو دډلې قومندان په ډیره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، یو ساتونکې د هغې څخه و پو ښتل،« ایا دا حکم یواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم یواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون یواځې د رعایاو له پاره جوړیږي.»

« ایا دمصر امیر به په درّو نه وهل کیږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري .» قومندان په سوزیدونکې اواز وویل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښي ، یواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه یو عربې شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډیر خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړې هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګیده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وویل « هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو ، داسې بریښي چې زمونږ غشې د صلاح الدین ایوبي په زړه کې کښیوتې دې.» «زما غشې خطا شوی کله دې ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ویل « که چیرې دا تیر خطاکیداې نو سمدستې به بیرته زمونږ لورې ته راغلې واې»

«ته صحیح خبره کوې .» اوروش ورته وویل « (ذکویي)د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دې ، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په خیر بُت ئې هیڅکله هم نه شو ماتولاې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هیڅ کله د حشیشین په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وويل « اوس د صلاح الدین ایوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بیرون د قدمونو اواز ترغوږو شو. منډه ئې واخسته او بیرون را ووت، هغه (ذکوبي)نه وه بلکه یو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور و کتل، پردې ئې را څریدلې او ساتونکې بیرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وويل « اوس زه په ډاډمنه توګه ویلاې شم چې زما (ذکوبي)دا ستر بُت مات کړي دي.»

*****(۸)

دشپې اخرې برخه وه ، چې (ذکوبي)د صلاح الدین ایوبي د خیمی څخه ووتله ، هغه د ناجي د خیمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته یو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په یوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډیره سوکه توګه (ذکوبي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړې هغه یوې خیمې ته ورننویستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خیمې څخه ووتله او د ناجي د خیمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بیدار پاته و ،هغه څو ځله بیرون را وتلې و او د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکوبي) صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې را ګیرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنیت په لمن کې را غورځولې دې.

«اوروش ! » هغه وويل « شپه خو تیره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله ،» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وويلې ،«د مصر امیر به هغه د خپله ځانه سره یوسي ، داسې ښاپیرۍ خو هیڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،...... ایا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دې ؟»

«نه !»ناجي ورته وويل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ایا دا نه شي کېداې چې دمصر امیر د (ذکوبي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وويل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلۍ به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډیره هوښیاره ده »ناجي ورته وويل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکوبي)په نابېره توګه دهغې خیمې ته ورننوتله ، هغې ورته په خندا کې وويل «اوس نو دخپل امیر جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړي خو ووایه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقرارۍ سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکوبي) ځواب ورکړ ، تاته چا داویلې و چې صلاح الدین ایوبي د تیږې په څیر کلک دې یا دفولادو په څیر نه ویلي کیدونکې او یا داچې هغه مسلمانانو ته د الله ج سیورې دې.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ویل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائي ذره ذره له ځانه سره له یوه ځایه بل ته الوزوي ، هم ډیر بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښایست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډیرې جوړ کړې» اوروش ورته وويل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غر و ،» (ذکوبي)ورته وويل « خو اوس شګلوړه غونډۍ هم نه ده »

« ایازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرۍ سره و پوښتل.

«هو !»(ذکوبي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دې ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نو هغه یواځې اویواځې ناجي دې ، هغه بیا راڅخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيژني ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډېر نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ويلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بيا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښينه ، زه د هغې څنګ ته ورغلم بيانو که هغه تيره وه موم و ګرزيد او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتيدم نو زما څخه ئې ښښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګنا ه کړې ، ما ورته وويل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څير د حکم کولو له لارې نه يم را بللې ، زه پخپله راغلې يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډيرې خوښۍ څخه هغه پخپله متوکې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجي ته ئې د هغې په دې بريا مبارکې ويله د خيمې څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائې سهارونو څخه ځانګړې نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تيارې سينې کې يو راز پټ کړې و چې ټول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسيده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلې و او دهمدې تعبيراو تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوی و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده. خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفيان هغه درې شخصيتونه و چې د پيښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملګري په ډير ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکر و د«صلاح الدين ايوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی ټوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ،او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کېدې. لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل« محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو، خو زما په ډله کې يو ډول ناهيلهې او بې اطميناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهيلهې ښکار ګرځيدلې يم.»

«څه ډول نا هيلهې؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائې ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د څښلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟»

قومندان ورته وويل« که چيرې ته زما دا ګيله بدسترګي ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګيله واوره ، مونږ خپل امير د اللهج غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومې ځاريدو ته تيار و ، خو تيره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خيمې ته يوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفيان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ويل «تا هيڅ ډول بدسترګي نه ده کړې ، ګناه که امير وکړې او يا غلام ، په سزا کې ئې هيڅ توپير نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډ درکوم چې د رقاصې او د مصر د امير تر منځ ليدنه د ګناه سره هيڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوي، زه ئې اوس نه شم درته بيانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تيريدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوي و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښيښود او ورته ئې وويل « اى عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهيږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده . د مصر د امير خيمې ته د رقاصې ورتګ پخپله يو راز دې ، خپل سرتيري په هيڅ ډول شک کې مه پريږده ، او چاته ئې يادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تير شوي دي.»

دا قومندان دعلي بن سفيان د ذهنيت او وړتيا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدين ايوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راغې ، صلاح الدين ايوبي د ډوډۍ څخه لاس پريمينځه او د ناجي سره کښيناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دې او په غصه هم، هغه په ننبتونکې اواز سره وويل ،« دروند اميره ! ايا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تيار کړل شوى دې ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدين ايوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې يوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پريکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانيانو د نفرو شميره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسيدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوى او همدلته به خدمت ته راشې.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وويل « ماته دکوم جرم سزا راکول کيږي ؟»

« که چيرې دا پريکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

« داسې معلوميږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوى دې »ناجي ورته وويل « تاسې بايد په دې هکله تحقيق وکړئ ، زه په مرکز کې زيات شمير مخالفين لرم ،»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «ما دا پريکړه يوازې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونودا لړۍ د تل له پاره بيرون شي ، او ما دا پريکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د يو چا رتبه ، که څه هم ډيره پورته وي، او يا ډيره ټيټه وي هغه به شراب نه څکې ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وويل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندويان ګڼې ،دهغوى په اصلي بڼه کې ووينم. زه پنځوس زره کسان له يوه سره ګوښه کولاې نه شم په دې خاطر هغوى په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوى کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هيڅ سوډاني ، مصري ، يمني اوعجمى نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بيرغ مو يو دې او مذهب مو يو دې.»

«دروند امير به زما د حيثيت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حيثيت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې وړتیا ولري !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تیره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې....... سمدستي بیرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهیان ، ځناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووائي ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځاې څخه بیرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوې نڅونکې نجلۍ (ذکویي)ته دخپل ځان سره ټوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکویي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږ وخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړې ورځې څخه دخپل ځان سره ځاې ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږ ځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نڅونکې ښایسته نجونې اوسیدلې ، هغه (ذکویي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکویي)سره یو ځاې په یوې ډیرې ستړې تخریبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نڅونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوې نڅونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلی دې. په دې خاطر ئې د (ذکویي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکویي)ته سمه او کلکه سزا ورکړي ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکویي)د مصر دامیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوریدو سره هغوی نورې هم لیونۍ شوی وې. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کېداې شوی. زهر او یا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژنې ، خو په اوسنې وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاریدې ، ځکه چې (ذکویي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کېداې ،

دې دواړو نڅونکو دحویلۍ د تر ټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کینې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ او خپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وویل چې د سالار د اوسیدو ځاې کې (ذکویي)ته د زهرو ورکول شونې نه دې نو موقع او فرصت نه په ګټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکویي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کېداې شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وویل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغبرګ کړي ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړې همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکویي)د هغې د یخولو ډیرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سړېدو پر ځاې نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چې زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په څلورم ځل ورته وويل « زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل « هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته ځرگنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر ځوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم ،هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دې ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چې دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه ، ډيرژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملگرې او نائب اوروش راغې ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وي ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابې عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاې چې ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان گرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترگو په رپ سره ترسره کيږی. خو د مصر نوي فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنگولو ترمخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دې » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه ،» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توگه تعاون کاوه ، څلور ورځې تيرې شوی وې ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او گيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناجي په پوره توگه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفیان را پور لږ څه اندېښنه را پیدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډېریدو ده. هغوی مصري فوځ سره په یوځای کیدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپریږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حیثیت د غلامانو په څیر شي، هغوی ته به د غنیمت مالونه هم نه ورکول کیږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کیږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کیږي. علي بن سفیان دا ټول راپورونه صلاح الدین ایوبي ته ور ورسول ، ایوبي ورته وویل چې دا خلک د ډیرې مودې څخه په عیش او عشرت کې را لوی شوی دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن یم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپیریال سره ځانونه عادي کړي.

« رښتیا ! دهغې انجلۍ سره دې بیا لیدنه شوی که نه ؟» صلاح الدین ایوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د لیدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دې توانیدلي له هغې سره بیاووینې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه یوه شپه د مخه یوه پیښه وشوه ، شپه لږ لږ تیاره شوی وه ، (ذکویې) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واورید ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بیرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلومیدل ، خو د آسونو څخه د را کوزیدو وروسته هغوی نیغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګندېده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بیرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دریدل ، اوروش ته ئې د سپاهیانو په څیر سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بیا ئې هغوی ته وویل چې وسله مو چیرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه یوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړه و.

(ذکویې) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وویل چې هغه ته حکم شوی دی چې هیڅوک هم دننه را پرې نږدې. حال دا چې (ذکویې)ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په یاد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ویلي و چې « زه عیسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پیغام وړونکې تیار کړه ، چې هغوی ته تر ډېر لرې ځایه پورې تګ ور په غاړه دې.» او بیا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخیزه فکر وکړ او بیرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ یوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته ترلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونیو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې ځوک نه شو پوهیدای ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږ شو ، چې وئې وویل« د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چیرې څوک مو په شک کې د نیولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړی دا پیغام له منځه یوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر ځنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسيږئ، دشمال شرق لوري ته ، لوري هير نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې و کتل چې دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداې شي سپرو ته د خداې پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکې سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکويي)باندې و لګيدې نو ور غږ ئې کړ او ورته ئې وويل« زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دې ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دې زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کې قدم وهه .»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل « د هغه وخته څخه چې دلته راغلې يم بيرون نه يم وتلې .»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) چُوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاې يو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلې و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکې ټول حيران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست وواي ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او دهر يوه سره ئې خبرې وکړې او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوى و. هغې (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاې ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاې په لور د تللو پر ځاې ډيره په چټکۍ سره په يوې بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته يوبل تور سيورې هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په يوډول لباس کې پټيدل ئې يوه بُت ته ورته و ، کله چې (ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سيورې هم په خپل تګ کې تيزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلې بوټې و ، (ذکويي)هملته پټه شوه ، تور سيورې هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل ګزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې و ، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيورې هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددې سره سره بيا هم دهغې سيورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيورې لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږې او څټ ترمنځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجر ئې له تنې وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بيا هم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چې هغه سيورې پرې بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سينه وڅيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د يوې ښځې اوازو ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يوځاې دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګيد خوزخم ئې ډير ژور نه و . سيورې د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکې يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترګو شو. نيماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و گرځید ،دهغې په تګ کې سستوالي راپیدا شو ، هغې چیغې پیل کړې « علي.. ایوبي ،... علي ....ایوبي..» دهغې کالي په وینو سره شوی و او په ډیره سختۍ سره ئې قدم اخستلاې شو. دهغې منزل ته ډیره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسیدل ورته شوني نه ښکاریدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې یوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه واوریدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکوبي) پر هغې ور ولویده او ورته ئې وویل « ما د مصر امیرته ورسوه ،ژر کوه ، ژر کوه ، ساتونکې چې هغه په وینو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(۱۳)

صلاح الدین ایوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفیان راپور ئې اوریده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره یو ځاې و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفیان د بغاوت اندېښنه ښووله چې غور پرې کیده، دروازه چې د ویرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ویل چې یو سپاهي یوه زخمي نجلۍ په شا ددروازي بیرون ولاړ دې ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امیر سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوریدو سره سم علي دغشې په څیر د کمرې څخه بیرون راووت. د هغې پسې صلاح الدین ایوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدین ایوبي وویل چې سمدستي طبیب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدین ایوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وینو تک سور شو.

«هیڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وویل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکوبي)؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

« تر هر څه لمړي ضروري خبرې واورئ» (ذکوبي) ورته وویل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره ولیږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د یوه آس سور او دبل تور دې ، هغوی د تاجرو په څیر دي، دهغوی سره د سالار ناجي یو پیغام دې چې عیسائي پادشاه فرینک ته ئې استولې دې ، د ناجي دا سوداني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دستر ګواښ سره مخ دې ، هغه دوه سپاره به لار کې و نیسئ ، دهغوی سره د پیښې ټول تفصیل موجود دې.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکوبي)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبیبان راغلل ، هغوی د (ذکوبي)د وینې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائې ور واچوله ، چې په اغیز ئې هغه یو ځل بیا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پیغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاې څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بیا هغې وویل چې هغه نه پوهیږي چې پر هغې باندې یرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت او وخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په یرغل کونکې باندې وار وکړ ، دیرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې یرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د یرغل او حملې ځاې ور وښود ، هغه ځاې ته ئې سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکوبي)ویلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کیداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سینه او ګُلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله ،ډيره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکويي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماخخه ډير هيڅوک دا نشي ويلاې چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وي کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې شخه چې مونږ درته ويلي و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،« زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د څارکښې له پاره ليږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائي» (ذکويي)ورته وويل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را رواني شوی ، نو وئې ويل «زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما رانده پلار او په ناروغيو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکويي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائي پرانستې وي او شونډې ئې داسې خلاصې وي لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښيښود او د صلاح الدين ايوبي په لور ئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکويي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غو ښتلې نو مونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغي او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوی ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائي عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هيڅا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلې ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکويي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکويي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډير درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واړولې ، دواړه په ډيره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې دعلي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ، واستول.

«(ذکويي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايي، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انتيليجنس (Intelligence) يعني د څارکښې او د رازونو د راټولولو د څانګې مشرو ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته څرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلوملو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا ئې له منځه وړي ، علي بن سفیان د ډیرو زیاتو هڅو وروسته (ذکویي)د مراکش څخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بېه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و نښت ، نښتل هم داسې چې د خپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډیرې مهمې خبرې هم کولې.

ناجي (ذکویي)د جشن په شپه د صلاح الدین ایوبي خیمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بریا باندې ، چې هغه د صلاح الدین ایوبي بُت ورمات کړ ، ډیر ویاړیده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتیب به هغه خپل مرید او غلام وګرځوي ، خو دهغې شیطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکویي) پخپله د صلاح الدین ایوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خیمه کې راپورونه ورکوي ، او بیرته د صلاح الدین ایوبي څخه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدایت اخلي. (ذکویي)د هغې دخیمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ یو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفیان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکویي)د ناجي د کوره څخه بیرون را و نه شوه وتلاي ، په دې خاطر هغې علي بن سفیان ته بل کوم راپور ورنه شو کړاي ، خو کله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پیښې سره مخ شوه ، دا د (ذکویي) بدنصیبي وه چې په حویلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کیده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامیاب شو او (ذکویي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړینې څخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفیان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدین ایوبي له اړخه د انعام سره یوځاې او هغه رقم چې علي بن سفیان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدینو ته په مراکش کې ورکول شو.

*****(۱۴)

دمړګونې شپې ستورې له منځه ولاړل اود سهار د را ښرګندېدو سره سم علي بن سفیان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډیره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډیرې وروسته پاته شوی، هغه ته په ډاګه وه چې د فرینګ دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سټړتیا کې هم تازه دمه معلومیدل ، خو بیا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفیان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنیو غونډیو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په لیکو ښه پوهیده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تیز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی تر منځ او س نژدې څلور میله فاصله پاته شوې وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسید نو هغه دوه سپاره نژدې دوه میله لرې د خاورو د یوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوي و. دواړه سواره د آسونو څخه را ښکته شول او په همدې ځاې کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تیریدو سره کمیده اوکله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه مخته راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوریدلې و ، هغوی بیرته له نظره پناه شول ، علي بن سفیان خپل آس نور هم ورتیز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډیو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګورې چې هغه دواړه سواره دهغې ځاې څخه چېرې خوندي ځاې ته تللې و. خو هغوی کوم لرې ځاې ته نه و تللې هملته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کیده چې ویریدلې به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تېښتیدونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید ، یو غشې ویشتونکې د لرې څخه د ځغلیدونکې آس څخه یو غشې وویشت ، چې د یو ه آس په پښه کې و نښت ،آس د کنټرولوه ووت ، د لږ څه منډو تړړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام تر لاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ،آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ څه څنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدې نیمائې تیره شوې وه ، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و . او سترګې ئې سره ورغلې وي.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چې علي بن سفیان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګرې او دوه بندیان ولاړ دې. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځلید .

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک » ته لیکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځاې د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې ،... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوي برخې د حاکمیت شرط هم کښیښودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائیبین په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې تر لاسه کړې ئې و دېرغل تاریخ تبدېل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځاې کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام ور رسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلې و چې د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړې ،ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوي پوره شوی وي ،دا یو احتیاطي تدبیرو تر څو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صلیبیانو بحري بېړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځای څخه لږ شانته لرې خپله بحري بېړۍ هم ودروله، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وې، یو تاریخ پوه «سراج الدین» لیکي چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه دډپلوماسۍ او ښیګڼې په واسطه ارام کړې و، د بغاوت د ناکامۍ یو سبب دا هم کیداې شي، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځای کی نه تر سترګو کیده، او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و، خو یو بل تاریخپوه «هیتاچي» لیکي چې سوډاني فوځ دصلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي. دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائیبینو ته د مرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول» سره یوځای د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده، هغوی لیکي چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق دصلیبیانو بحریه چې په کې د فرینک، یونانیانو، رومیانو او سسسلي بحریي ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحري بیړه کې د جنګي جهازونو شمیره یوسل او پنځوس ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادي کشتئ چې خوراکي مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده، دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدین ایوبي په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پرینښول چې د صلیبیانو بحریه تر ساحله پورې را ورسیږي، کله چې د تر ټولو لوی بحري جهاز لنګر واچاو، نو یو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نیوه، دا د منجنیقونو څخه ور غورځونکې د اور شعلې وې ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور لیږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه دمسلمانانو بحري بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي، دصلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول او یو بل ته ئې اور واچاوه، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبي د فوځیانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدین زنګي د فرینک پادشاه په سلطنت یرغل ور وړ، په دې وخت کې فرینک خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینک د خپلې بحریې سره یوځای را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت دیرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځید. خو هلته نږۍ بدله شوی وه، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کی وسوځیده، یوازې «ایملرک» د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندیز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندیز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورړلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبر په ۱۹مه په ۱۱۷۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارکښنې د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکوبي)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندګلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده ،

دا خو پیلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په ګواښونو او خطرونوکی ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بېړۍ او فوځ د ډوبېدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده پهنظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، څيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لاربنوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وې نو هغه دې ساحل ته را کش کړې ، او هغه چې کارې وړتيا و نه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سورې سورې شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کنبيښنودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل ددغو وږو ، تږو او ستومانه شويو خلکود لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به همله دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ويلي و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يو زخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنګلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته اوپه دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښو روان شو. له ده سره دده څلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کيدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې د هغې د راز ملګري «بهاؤالدين شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه يوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و ، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پريښول او د سلطان سره يو ځای روان شول. هوا يخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالوميده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډيو سره دټکر وروسته بيرته ماتيدې ، ايوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډيره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کيڼ لورې ته ستري ستري غونډئ او ښي لورې ته دسمندر شګې وې، هغه په يوې غونډۍ باندې ودريد چې لوړوالې به ئې دوه دوه نيم ګزه و ، د روم د بحيرې په لور ئې وکتل داسې ښکاريده چې د سمندر شينوالې د ايوبي په سترګو کې کښيوتې وي ، دهغې پر مخ د سوبې اوبريا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډير ښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ويل « څومره بد بوي دې» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پرېږ اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پړه کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښيوزي ، ايوبي وويل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګيادې او غوښې ئې را شکوي ، يوه مرغه د يوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پريښوده چې د صلاح الدين ايوبي په مخ کې را پريوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې بريښيده لکه صلاح الدين ايوبي ته چې وينې ، د مخ او ويښتانو څخه ئې پوره په ډاګه کيده چې دکوم صليبي کوپړۍ ده ، ايوبي هم تر ډيره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بيا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ويل « ددې خلکو کوپړئ د مسلمانانو د کوپړيو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړيو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځواو نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبيږي او له منځه ځي.»

« هو !صليبيان د موږه کانو په خير اسلامي سلطنت تر حلقومه تيروي» يو سالار ورته وويل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزيه ورکوي» شدّاد ورته وويل «په فلسطين باندې صليبيان ولکه لري ، سلطانه ! ايا مونږ دا هيله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطين څخه بيرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهيلهه کيږه مه ، شدّاده !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

«خو مونږ د خپلو ورونو د ذات څخه نا هيلهه شوي يو » يو بل سالار ورته وويل.

« ته صحيح خبره کوی !» سلطان ايوبي ورته وويل « که يرغل د بيرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ايا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بيړۍ به تاسې ددومره لږځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې يوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شايد دا نه وي کتلې چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانواو ملخانو په څير ور خپريده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نيولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو !هغه يرغل چې د کور د دننه څخه راټوکيږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړې دا فکر کوی چې په رينښتيا سره ستا ورور په تا وار کړې دې ؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمينښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه يوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډيو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درېد ، ټيټ شو او د شګو څخه ئې يو کځوړه راپورته کړه ، په دې کځوړه کې د تور لرګي څخه جوړ شوی صليب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صليب سره يو تار هم ځړيدلې و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بيا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مختته را غورځيدلې و ، هغه تيز تيز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکيت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ايوبې په ورنژدې کيدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ايوبې هغه صليب د دې کوپړۍ د پاسه کښيښود ، او بيرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره يوځاې شو او ورته ئې وويل «ما د صليبيانود يوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صليب و ، هغه وويل چې په صليبې لښکر کې چې څوک را جذبيږي نو هغه په صليب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کيږي ، هغه د صليب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارنې ته تياروي، اوهغه په همدې صليب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښيني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صليب را ځوړندوي ، دا صليب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښيښود تر څو د هغې روح د صليب سره يوځاې وي. هغه د صليب په خاطر ځان ورکړ، يو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردې.»

« سلطانه !» شدّاد ورته وويلي « دا خو تاته مالومه ده چې صليبيان د بيت المقدس داوسيدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنيان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کيږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بنديان نه دي ازاد کړې ، هلته مسلمانان د ځناورو په څير ژوند تيروي ، ايا مونږ د هغو عيسايانو څخه بدله وانخلو ؟»

«يوائې بدله نه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « مونږ به فلسطين تر لاسه کوو ، خو د فلسطين په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي.» هغه په تلو تلو کې بيا و درېد او وئې ويلې « کفارو په صليب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دريدو او خپل لاس په سينه باندې د ايښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطين به خامخا د صليبيانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو !ماته دخپل تاريخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره روښانه نه بريښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونږ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به يواځې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډېرې تيزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په څير ماران زمونږ په لستوني کې څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ اميريم چې و مې کتل چې نه يواځې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دې بلکه خطرناکه هم دې ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندي ځايو کې پراته واې.......»

يو ناڅاپه يو کوچنې اواز راغې او يو کوچنې غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتياسره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلي و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډئ وي، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځای و ځغاستل او د يوې غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په څير ئې عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشې به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کنبيښولي او په زوره ئې شپيلي وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلې د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلي و. هغوی خپاره شو او په څو غونډيو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډېرې هسکې نه وې ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ورغې ، کله چې يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه !ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و.

ساتونکې هم وررسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددې غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ،»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته تر لرې لرې پورې ستري ستري غونډۍ خورې ورې په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځای کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځای ته راغې چېرته چې غشې لګيدلي و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلي ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په ځټاو يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډېر نه و ډوب شوی ،» هغه غشې را پورته کړاو وئې ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګوابښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګوابښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،« زه د روم په بحيره کې دکفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چي د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدي ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چي د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په څير به په غرهار را ځي او د باران په څير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندي او يا د هغي دکيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چي يواځي فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالي راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دی ، چي د ځارکښۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغي سالاران هم په اسونو سپاره او وريسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئي خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کيڼ او دريم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي دکومې لوري څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي .»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چي يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلي و لږ څه اند ښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئي په خيمه کې کښينول او ورته يي وويل چي جاسوسي او غلچکي بريدکونکي څومره زيان رسولي شي ، هغه زياته کړه چي «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغي لا تر اوسه عمل نه دې شوی ، ځکه چي ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همداسي نيمګړې پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چي د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چي په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکي او د ډکر وکړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چي ، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکي وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلي ښځه چي ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئي تر قدمونو لاندي واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا وريه ياد کړئ چي عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځواني نجوني دځارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چي هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجوني ددې موخو په خاطر ددښمن سيمي ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندويان يو ، هيڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفيان سره يو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عيسايانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه دداسې ګټې اخستو له پاره تيار يم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خيمی ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو يو څو نجونې او نارينه را وستي دي. سلطان ايوبي بيرون راووت ، هغه سره ئې درې واړه سالاران هم و، بيرون پنځه کسان ولاړ و ، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګيو ، اونور حال څخه داسې بريښيده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډير ښه پړاو کې وې ، يوه بله په ښايست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو څخه ئې يو چې د غشي ويشتونکې په لټون پسې وتلاې و وويل چې « ټوله سيمه مې چاڼ کړه ، هيڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لږ لرې ولاړم هلته مې دا خلک پيدا کړل چې د اوښانو سره ئې يوځاې دېره جوړه کړې وه »

«ايا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» يوه سالار ترې و پوښتل.

« هو ! کړې مې دې»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائې چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته ، ددوی دبڼه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دې موندل شوی ،» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ايوبي په قدمونو کې کښيښودل.

«مونږ د مراکش تاجران يو ،» يو تاجر را مخته شو او ووئې ويل ،« تر سکندرئې پورې ځو ، دوه ورځې تيرې شوی زمونږ مخکينې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس ميله لرې دې ، پرون مابنام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژيدلې او لامده و ، دوی وائې د سيسلي اوسيدونکی دي، او وائې چې يو عيسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه را ويستلې او له ځانه سره ئې په بحري بيړۍ کې کښينولې وې ، هغوی د ډيرو غريبو کورنيو پورې اړوندې دي، ميندې او پلرونه ئې غريبان دي ، دوی وايي چې بې شميره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې يو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عيش اوعشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولئ و لږيدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په يو کشتۍ کې کښينولې او دجهاز څخه ئې رابنکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهيدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بيا يوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسيده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسيدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډير سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهيږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکينې پړاو څخه تردې ځايه مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وويل چې د مصر د امير سلطان ايوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډير عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه ، تر څو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې یو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې بریښېدې، دهغوی څخه دوه دربو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، سلطان ایوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هیږي ؟ یوه وویل چې یواځې زه پرې پو هیږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائې چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لار کې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي، د بله اړخه په سیمه کې جنګ هم روان دې هرې لورې ته د مسلمانانو او عیسایانو عسکر منډې ترړې وهي ، مونږ د سپاهیانو څخه ډیرې ویریږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحرې جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې یوې بلې نجلې څه وویل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ایوبي ته وویل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کیداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلۍ بیا په ژړغونکې اواز سره څه وویل ، تاجر وویل چې داوائې چې مونږ عیسائې سپاهیانو ته بیرته مه سپارئ، زه مسلمانیږم په دې شرط چې دکوم ښه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ویرې نښې نښانې څرګندېدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې.

صلاح الدین ایوبي تاجر ته وویل « هغوی ته ووایه که چیرې دوی بیرته عیسایانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائې چې غواړي مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووایه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووایه چې که چیرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لوښو په خیر په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسائې راهبانو او یا کوم پادري د راپیداکولو انتظام وکړم. یوه بله لار داده چې کله عیسائې بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړې. هغوی ته دا هم ووایه ، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پیداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وي. تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدین ایوبي د نجونو له پاره د ځانته خیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خیمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډير بد حال کې وو، کالي ئې رژيدلي او لامده وو ، په بدنه ئې د ويني داغونه هم و او د شگو څخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوندېو لاشونو په څير وو، دهغوی په هکله وويل شو چې دوی نژدې دوه دوه نيم ميله لرې په ساحل کې د بې هوشې په حال کې پراته وو،هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې يوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کيدو په اساس ډوبه شوه ، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول ، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ويشت کسان سپاره و، يواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوي و چې نور ئې د تگ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صليبي لښکر سپاهيان و، دوی ټول په ډيره ستومانيدونکې توگه کيناستل ، دهغوی څخه د يوه د مخ او رنگ څخه مالوميده چې دا معمولې سپاهي نه دي ، هغه زړيروی کاوه، دهغې په بدنه باندې د ويني کوم ځاځکی هم نه و ، خو د زخميانو څخه ډير په تکليف کې مالوميده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډير غور سره وکتلې اوبيا ئې په زړيرويو پيل وکړ.

صلاح الدين ايوبي حکم کړې و چې هر بندي بايد ورته وروښول شي، نو څرنگه چې بنديان لا تراوسه پورې د سمندر څخه را وتل ، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ايوبي مخ ته راوست اوهغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بنديان هم وکتل ، دهيڅ يوه سره ئې خبره و نه کړه ، خو هغه بندي چې تر ټولو زيات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالوميده ، تر سترگو تير کړ ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وويل «علي بن سفيان لا تر اوسه نه دې راغلې ، ددې ټول بنديانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نيولي ، ډير څه بايد و پوښتل شي ، د هغوی څخه بايد مالومات تر لاسه شي ، » هغه دغه بندي په لور وکتل او ووئې ويل « دا سې مالوميږي چې دا سړي کوم قومندان ځوک وي ، دا تر سترگو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفيان راشي نو هغه ته ووايا ست چې ددې څخه تفصيلي پوښتنه گرويزنه وکړي ، داسې مالوميږي چې نوموړي له دننه څخه زخمي شوی دې ،کيداې چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي ،.... دوی سمدستي د زخمي شويو بنديانو خيمي ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ ،»

بنديان ئې همغه لورې ته يوړل چيرې چې د زخمي بنديانو له پاره خيمي درول شوی وي ، انجونو هغوی ته کتل ، بيا ئې هغه نجونې هم خپلو ځايو ته يوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خيمو څخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم خيمه و دروله، دهغې ځايه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخميانو خيمي دريدلې وې ، ددوی تر څنگ ئې يو بله خيمه هم و دروله ترڅو دغه شپږ زخميانو ته ځاې ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بنديانو په لور بيا بيا کتل، دواړه خيمې و درول شوی نجونې خپلې خيمی ته ور ننوتلې او زخميان خپلې خيمې کې ور ځاې کړل شول ، د نجونو د خيمی څخه بهر يو ساتونکې و دريد. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بيا يوه نجلۍ دخيمي څخه بيرون را ووتله ، او دهغې خيمی په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخميان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ويرې څه نښه نښانه نه مالوميده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخمیانو دخیمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دریدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خیمې څخه د لرې تللو او یا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخمیانو د خیمو تر منځ ډیر ګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې یو غوندی هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی وه ،

لمر پریوت ، او شپه په تورو تیارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخمیانو شور او ځوږ د شپې په چپتیا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوریدل کیده ، ددې ځاېه لږ څه لرې د روم د بحیرې د اوبو د څپو اوازونه په پر لپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدین ایوبي په دې جنګي پنډغالي کې بیداره خلک خو یا ساتونکی و او یا هغه زخمي بندیان چې ددرد له لاسه بیده کیدای نه شول ،او یا پخپله د سلطان ایوبي دخیمې ناست وګړي و چې د خیمي تیاره ئې ورځ ګرځولې وه او هیڅا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ایوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و ، او دخیمي بیرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ایوبي یو ځل بیا و پوښتل « علي بن سفیان لا تراوسه نه دې راغلي ؟» دهغې په وینا کې اندیښنه غوندې ځرګنديده ، او بیا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلي ؟»

«که چېرې څه ګړ بړ وائي نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » یوه سالار ورته وویل « داسې بریښې چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هیله خو کول په کار دي ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بیا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال یونیم زر سپاره او دوه نیم زره پیاده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانیان ډیر غښتلي او د تجربي خاوندان هم دې او شمیره ئې هم زیاته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاڅون کولو نښې نه په سترګو کیږي ، » یوه بل سالار وویل ، «د قیادت پرته سپاهیان پاڅون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبیر نیول اړین دي» صلاح الدین ایوبي وویل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابیر باید و نیول شي ؟»

دصلیبیانو د یرغل د مخنیوي په خاطر ایوبي پخپله راغلي و، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځیانو د پاڅون کولو ګوانښ په خپل ځاې موجود و ، ایوبي ، علي بن سفیان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ایښې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنیوي هڅې وکړي ، هغه باید تر اوسه پورې د ایوبي لورې ته راغلې وایي او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ایوبي ډیر اندېښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، ویښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمی ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دي، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واړوله. او د خیمی تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پریښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلی دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکې دي ،نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې د ساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوې زخمې بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اونې بوټې هم و، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیرېو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطرد شګو په ډیرې باندې څملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیورې په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمی ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمی د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې ؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دي ؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې ؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبي».

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئې را اوږود کړ او نجلۍ ئې له لاسو ونیوه او په خپله بستره ئې له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئې را واغوسته او د نجلۍ څخه ئې و پو ښتل چې «ساتونکې خو نه ئې کتلې ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکې مو ووینې» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یو ځای کړه او وئې ویل «زه په دې خبره حیران پاته شوم چې دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکې خبره ده ، دا سې بریښې چې د یسوع مسیح خدای ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډیره سخته ماتې خوړلې ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او څهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلې رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلې و چې دا کوم معمولي عسکر نه دې ، نومورې تر سترګو لاندې کلک و څارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتنې ایګنې وکړې ،

«ایا ته ډیر سخت زخمي شوی ئې؟» نجلۍ ترې و پو ښتل، «کوم هډوکې خو دې مات شوی نه دې ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځای مې مبنل شوی هم نه دې. هغوی ته مې ویلې چې دننه زخمي یم او کوم هډوکې مې مات شوی ، په سینې کې مې سخت درد دې ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولې را غلې یاست ؟» نجلۍ ترې وپوښتل،

ما ډیره هڅه وکړه چې مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم. خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور وور دې ، هیڅ لاره مې و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مې را ټول کړل او دهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلای شوم ، اوس به د تیښتې هڅه کوم خو تر اوسه را ته شونې نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّې سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچې ما ایوبي ژوندې وکوت ، ولې ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بې زړه شوی دې ؟ او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قید کې یاست ؟ ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلې دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبي ورته وویل ، « ته خو وائې چې د مسیح خدای ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چې زمونږ خدای مونږ ته د کومې ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دې خاطر ژوندې دې چې غشي د هغې د پښو تر منځ په شګو کې و لږید.»

« ایا دا غشي کومې نجلۍ ویشتلې و؟»رابن ترې و پوښتل «کرستهوفر چیرې و ؟»

«غشي خو همغې ویشتلې و مګر.......»

«ایادکرستهوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستهوفر چې غشي ویشتو ئې پادشاه «اګستس » حیران کړې و او هغه ته ئې خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئې د غشي څخه خطا شو؟ د هغې بدبخته لاسونه به د ویرې څخه لړزیدلې وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډېره وه .» موبي ورته وويل « او کرسټوفر و ويلې« کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئې ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئې خرابه شوه.»

«بيا څه وشول ؟»

« څه چې بايد شوی واې »موبی ورته وويل «صلاح الدين ايوبي ساحل ته تللې و ، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سيمه د غونډيو نه ډکه وه ، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بيا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشې اوليندی مو په شګو کې ورننويستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهيان راغلل نو کرسټوفر ورته وويل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران يو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلې او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهيانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هيڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول يوځاې د سلطان ايوبي مخې ته يوړو ، مونږ ورته وويلې چې مونږ د سيسلې د ژبې پرته په بله هيڅ ژبه نه پوهيږو ، کرسټوفر ايوبي ته وويل چې هغه زمونږ په ژبه پوهيږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ويره او خوف راڅرګند کړې و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ايوبي سره ئې کړې وي ، دغه اوه نجونې او پنځه نارينه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تجاران ښوولې و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتيو څخه پياده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صليبيانو تجربه لرونکې جاسوسان اوقومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دځارکښۍ څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له يوه اړخه ښايسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخريبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکاری ځانګړې اهميت درلود. دهغو پنځه نارينه و دنده دا وه چې صلاح الدين ايوبي له منځه يوسي، او دناجي سره اړيکې ټينګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډېره روانۍ سره ويلاې شوه ، خو هغوی هيڅکله هم دا خبره را برسيره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پورې ورسيدل اړين کارو. خو د صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان پاليسيو د حالاتو مخه بل لورې ته يوړه.

« ايا ته صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې نه شې را نښلولې ؟»رابن ترې و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده .» موبي ورته وويل ،« هغه پريکړه چې سلطان ايوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چيرې په هغه کې هغه ريښتونې وي نو دهغې مقصد خو دا دې چې هغه انسان نه بلکه تيږه ده . که چيرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئې يوه نجلۍ خپلې خيمې ته بللې واې .....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه يواځې يوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسیږي ، دلته ئې یو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدین ایوبي په خیمه د ساتونکو یوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چیرې دې ؟» رابن ترې و پو ښتل ،

« لرې څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي.»

«واوره موبي !»رابن ورته وویل« دې ماتې زه لیونې کړې یم ، زما په ضمیر باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئولیت زما په غاړه پریوځي. په صلیب باندې په لاس ایښولو سره خو ټولو سوګند یاد کړې دې ، خو د یو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپیر موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کیږده ، زما دندې ووینه ، ماته نیمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نیمایي د دښمن د شا څخه په وارکولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه واړو اوهغه پنځو یو هم خپل فرض نه دې ادا کړې ، له ماڅخه دا صلیب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صلیب ته لاس کړ او وئې ویل «زه دا صلیب هیڅکله هم د سینې څخه نه شم جدا کولې .» هغه د موبي په سینې باندې لاس را ښکود او د هغې صلیب ئې په لاس کې را ونیو او وئې ویل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولای شې خو ددې صلیب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره کوې، هغه ښایست چې تاته خدای درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه ښیروې او لاره به ځانته په کې پیدا کوې ، زه تاته یوځل بیا وایم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف لیدنه کتنه ددې خبرې څرګند ثبوت دې چې مونږ به بریا لې کیږو ، زمونږ لښکر د روم د بحیرې په هغه غاړه کې را ټولیږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پو هیږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بیرته خپلې خیمی ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووایه ، چې په خیمه کې مه پریوځئ، بیا بیا د صلاح الدین ایوبي سره ووینئ ، دهغې د سالارانو سره ووینئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي اواسانتیا را پیدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانیدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهیږئ چې څه اوڅنګه باید وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وویل « ایا سوډانیانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ویلاې» رابن ورته وویلې « ماد یرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا وچې صلاح الدین ایوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وایسراې خپل فوځ دې ، ایوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصرې فوځ تیار کړ. سوډانیانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي. دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه لیک لیدلې و اوما دهغې تصدیق هم کړې و چې دا لیک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هیڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاریخ کې تر ټولو لویه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بیرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنيږم. اګستهس پادشاه په ډېر فخر سره ويلې و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پيدا کړم او دهغوی بنستونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي !د شا هنشاه په زړه کې به څه تيرېږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟او د صليب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازليږي.»

«زه په ټولو پو هيږم ،» موبي ورته وويل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووايه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغيز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کيده چې د موبي په څير زړه وړونکې نجلۍ ، دهغې تر سينې سره يوځاې شوی او دهغې د ورېښمو په څير نرم اوملايم ويښتان دهغې نيمايي مخ ور پټ کړې دي. رابن دهغې ويښتان لمس کړل او وئې ويل « موبي ! ستا دا ويښتان دومره کلک زنځيرونه دي چې که چېرې يو ځل د صلاح الدين ايوبي په شاوخوا کې را چاپير شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته بايد تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرستوفر اودهغې ملګروته ته به ووائې چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاځون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدين ايوبي يو څو معمولي عسکري دلګيو په مورچلو کې په کيناستلو سره زمونږ ستره بحري بيړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووايه چې دا را ته ډاګيزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدين ايوبي سره بيرته نه وي يو ځاې شوې ؟ او يا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا ليک مونږته نه و را استولې ؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږته خو بيا په خپلو جنګې منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتيا ده ، زه ډاډمن شوی يم چې د مسلمانانو شميره که ډيره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتي نه شو ورکولې ، دې ته اړتيا پيدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قيادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په څيرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرايو او حويليو کې ورننه ويستي دي»

«خبره دې بيا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکني لهجې سره وويل « مونږ په خپل کور کې په يوه بستره باندې نه يو ملاستي چې په خوند خوند سره يو دبل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بنديان يو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تيريدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووايه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړې يو، مونږ څه وکړو ؟ يو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پيدا کړو ، بيا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بيا چېرته ووينو ؟»

« زه له دې ځايه څخه دتېښتې هڅه کوم »رابن ورته وويلې « خو د تيښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کې د وګړو د شميرې او د ايوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ بايد ډېر زيرکه واوسو . په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا يواځنې وګړې دې چې د صليب له پاره ګواښ ګرځيدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښینولواو راپرڅولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزوري رګونه ووینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځای شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډېره اړینه داده چې ایوبي ژوندي پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندي پاته کیږي هم ، نوژوند به ئې زمونږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر څرک هم و نه ویني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړې خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړي توګه دا وواېه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو ښایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او ښیګڼې څخه ووځي، اوکه چېرې وکړای شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمنې څه ډول را پیدا کیدای شي ،....ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لارښوونې وکړه او بیا کرسټوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته وواېه ، چې اخر ستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دي هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي وینښتان ماچ کړه او ورته ئې وویل « تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسیح د خداې په وړاندې ته دمریم په څیر پیغله ئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چېرې مونږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زمونږ وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې څخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې و کتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بیرون را ووتله اودخیمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړ دي ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیدای شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تیریده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه، نږدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خیمې سره نږدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیدای شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې یوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نږدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې د هغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې و نښلي ، هغوی ډېرې ګرندۍ او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلې د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبې په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کینړ لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې د کوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطره قبوله کړي ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولای ، هغه د غونډۍ په سر و دریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یو سړي په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبې خپل اړخ دهغې سړي په لور کړ، دهغې ویښتان پرانستي و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و، هغه په نیمه شپه د پنډغالې د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و ، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه ماښام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ځارکښۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائې کوچیانو په څیر هم را څرګندیداې شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکرې پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلې دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولې دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګرې ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړي چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلې هم و.

اوس نو د شپې په نیمائې کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالې بیده دې په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړې خو قومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیرۍ وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلې و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مړژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو وویني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده تر مخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او یا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پیری او یا جادوګره وي نو دهغې د ورکیدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډیر انتظار وروسته بیا هم هغه سیوري ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بیا بیرته وروسته شو ، او همدلته و درید . دغه قوماندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه» نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته داډ پیدا شو چې کوم پیرۍ او یا جادوګره نه بلکه انسان دي ، هغه د قوي هیکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تیاره و ه ، د شپې په چوپتیا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو اود نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زیاده و ه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمري په څیر ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځینو ځایو کې یوه یوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډیره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و درید او هر لوري ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډیر لرې کینږ اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښایست او ښکلا روزنه ورکول کیده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کیدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنګ پټه شوی وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لوري ته منډه کړه .

دې تعقیب د پټوني شکل ځانته و نیو ، فخر د شپې تیاره اندېښمن کړې و ، کله به چې د موبي قدم و درید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بیا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و، هغه په دې و پو هید چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زیات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زیاته منډه به ئې نه شوه وهلای ، فخر نژدې دوه میله فاصله ووهله ، موبي هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارینه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ویرې په حال کې را پورته شول او د خیمې څخه بیرون را ووتل، یو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د یوه لرګي په سر باندې د را چاپیره کړل شوی ټوټې څخه جوړ شوی و چې روښنائي ډیره زیاته وه . فخر خپله توره را وویستله او تیګاه وهونکې او رپیدونکي ستړې ستومانه دهغوی تر مخ و درید. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بریښي. نجلۍ د هغوی څخه د یوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نیولي و کیناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې د هغې په مخ باندې ویره را څرګنده شوی وه ، دهغې سینه غورځیدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا يوه نه ده»، يو سړي په عذرانه لهجې سره وويل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړې ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې ،»

«نه !» موبي د هغې پښې نورې هم ټينګې و نيولې، په ويره او ژړا کې ئې وويل «زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عيسائيانو څخه هم ډير وحشيان دي، د هغوی سلطان انسان نه دی سنډا دی !! سنډا. هغه د ځيرونکې حيوان په څير زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتيدلې يم ،»

«کوم سلطان ؟» فخر په حيرانتيا سره ترې و پوښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدين ايوبي بولئ ،» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت درواغ وايي ،» فخر وويل او ورڅخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کيږي او څه ډول اړيکې ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بيرون هوا يخه ده » يو سړي فخر ته وويل. خپله توره په تيکی کې کيږده ، مونږ تاجران يو له مونږه څخه تا ته هيڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره ، » هغه يو «اه» وکړ او وئې ويل « ما ستاسې سلطان يو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د يوه ښايسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ايمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي ،» موبي وويل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خيمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خيمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خيمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تيکې کې کښيښوده او دهغوی سره دننه خيمې ته ولاړ، هلته د کيناستو وروسته يو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهيدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پوښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دی ؟ هغه ورته وويل چې هغه قومندان دی ، هغوی له ده سره ډيرې زياتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګيرله چې دا سړی معمولي سپاهي نه دی بلکه کوم مسئول وګړی دی ، ذهين او زړه ور هم دی ، دهغې خلکو څخه يوه (کرسټوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدين ايوبي ته ويلې و ، هغوی فخر ته دا هم وويل چې سلطان ايوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ويلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړی و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بيرته نه شي تللای او همدا راز نه غواړي چې د عيسايانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تياري دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوريدلي و چې صلاح الدين ايوبي د کرچار له اړخه د تيرې په څير دی ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران يو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځايو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړې خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوريدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ويل «مونږ ډير خوښ و چې خداې مونږ د يوې فرښتې په پناه کې ورکړې يو. خو د لمر د پريوتو سره سم د سلطان يو ساتونکې راغی او ماته ئې وويل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډيره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ايوبي به ما په داسې بد نيت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ايوبي د شرابو صراحي پرانسته ، يوه پياله ئې په خپله مخکې کيښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عيسايي يم او سل ځله هم شراب څښنم ، په بحري جهاز کې عيسائې قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو يوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدين ايوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شې نه دې. خو ما ايوبي يوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عيسايانو څخه هم ډير چټل وخوت کومو چې زه په بحرې جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبيدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په يوي کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پريښولم ، هيچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزيده او زما هډوکې يو له بله سره ورغلي و.......

«خداې مونږه خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې يو ځيرونکې حيوان دې ،ماته سلطان ويلې و چې زما نورې ملګرې شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خيمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نيولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ما سره واده وکړه ، خو هغه راته وويل چې که چيرې ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ما سره د وحشيانو په څير سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځايه څخه را وتښتيدم ، که چيرې زما په خبرو مو باور نه کيږی نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته. »

په دې وخت کې يو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، «مونږ ته حکم کوي چې د شرابو اوښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تيروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشيش ورکړي و ، پر هغې داسې نشه راغلې وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګيرنه کې پادشاه ګرځيدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډيدله ، د هغې خواره واره ويښتان تور ځليدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډيره ښايسته ښکاريده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وويل «چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دويرې څخه شاته شوه.او وئې ويل «ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څير سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خيمې ته يوسې او زه به يو ځل بيا ستا د سلطان په غيږ کې کيوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې يو » يو تاجر وويل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خيمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتيا کرستوفر ماته کړه او وئې ويل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وويل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دې ؟»کرستوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ يو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهيږئ چې داسې ولې وشو؟ » کرستوفر ورته وويل « سوډانيانو د صلاح الدين ايوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ايوبي ته ويلي و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بيګانه دې ، په دې خاطر ايوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نيکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عيش کوي ، اياتاسې ته دغنيمت مال په لاس درغلې دې ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وې نو د طلا او سپينو زرو يوه يوه ټوټه به وي ، حال داچې د صليبيانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ايوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تياره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته وليږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته وليږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوځ او دغلامانو په څير ترې کار واخلي ، اوبيا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصريان به هم د غلامانو په څير وګرځوي.»

*****(١٩)

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نيوه ، خو په حقيقت کې په فخر المصري دخبرو اغيز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشيشو اغيز کړې و . عيسايانو دا حربه د حسن بن صباح د حشيشينو څخه زده کړې وه. موبې ته هيڅ شونې نه بريښيده چې داسې حال به هم را پيدا کيږي چې يو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بايلي. هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هيږي ، په دې اساس موبې په بله ژبه خپلو ملګرو ته وويل چې رابن د زخميانو په ډله کې د زخميانو په خيمه کې پروت دې او هغه وويل چې د ناجي سره ووينئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاځون نه دې کړې ، او يا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدين ايوبي باندې يرغل و نه کړ او دا هم ډاګيزه کړئ چې ايا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولی نوفخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ « چې که چېرې دا سړې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و . دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئي په مسلمانانو باور له منځه تللې .»

فخر په ډيره ناقرارۍ سره د نجلۍ مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئي را ښکوده اووئي ويل « که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداي سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه ، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوې توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې دروائي خله .» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تيکې سره ئې يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښولـه او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم .»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم .»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې ؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرسټوفر وويل « که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي ؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي څنګ ته ورشه ، او دانجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لري او موبې به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوى په دې خبر نه و چې دهغوى دا باورې سالار به په ډيره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي ، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواې تللاې ، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، څرنګه چې دا سړې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې ، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ د ځانګې مشر راښن په همدې پنډغالي کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وې او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد هملته واوسيږي ، د هغوى ارادې مالوم نه وى چې څه دې ، په صلاح الدين ايوبي دهغوى له اړخه را پريښول شوى غشې هم خطا تللې و ، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و . د هغوى لباس او ډرامه بريالۍ شوى وه ، خو د هغوى مشن له کاره لويدلې و . په دې خاطر اوس هغوى د بدل شوى حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را ښنتې و ، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلۍ له لاسه و نيسې او دخپلې ورسپارل شوى دندې په لور دې ولاړ شي ، هغې خلکو دوى ته خپل يو اوښ هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کڅوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک څښاک سامان هم ورته تیار کړ ، په دې شیانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشیش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې یوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړی ئې ورپه سر کړه ، نجلی په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپیریال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهیده ، یواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډیره ښایسته پیغله ئې تر څنګ ده ، داسې پیغله چې سلطان ایوبي ئې پرېښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځیدل .

«موبي ورته وویل « ته خو به د عیسایانو د قومندانانو او دخپل امیر ایوبي په څیر وحشی کیږې نه ؟زه هم ستا یم ، هر څه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بیا له تا څخه کرکه کوم.»

«موبي !که چیرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم .» فخر هغه سمدستې پرېښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ویل « ماته یواځې همدومره ووایه چې ته ما د زړه څخه خوښوې یادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پرېښولو پریکړه هم کړې .» هغې په خپلو جذباتې خبرو سره د فخر په کمزوروا عصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټینګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تیریدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتیدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سینه باندې تکیه کړ او په پاخه خوب بیده شوه. اوښ روان و او فخر ویښ.

*****(۲۰)

صلاح الدین ایوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفیان راغې ،سلطان د لمانځه له ځایه منډه کړه او بیرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفیان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خیریت دې» علي بن سفیان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطمیناني ورځ په ورځ ډیریږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښې پرې ایښې دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالومیږي چې که چیرې دهغوی یو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاځون به پیلیږي.»

صلاح الدین ایوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خیمې ته یوړ ، علی بن سفیان ورته ویل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه یوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنيدلي دې دهغې اغيز يوه ذره هم نه دې راکم شوې، دهغوى دبې اطمينانۍ بل علت دهغوى د سالارانو ورکيدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دې چې دهغوى سالاران د روم د بحيرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده اميره ! زه شکمن يم چې په سوډانيانو کې شکوک او شبهات پيدا کيږي. داسې بريښې چې هغوى دا احساس کړې چې دهغوى سالاران يا خو بندي کړاې شوى دي او يا له منځه وړل شوى دي.»

« که چېرې پاڅون وکړل شي نوايا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوى به د سوډانيانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدين ايوبي تري وپو ښتل ،« ايا هغوى به دغه پنځوس زره تجربه لونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟ ،..... زه شکمن يم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچني شمير فوځ به د سوډانيانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې » علي بن سفيان ورته وويل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تيار کړې دې. ما د درونډ نورالدين زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پيغام وراستولې دې چې په مصر کې د پاڅون نښې نښانې را پيدا شوى دي او مونږ چې کوم فوځ تيارکړې د هغې شميره ډيره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نيمائې زيات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاڅون د ټکولو له پاره مونږ ته بيړني کمک راوليږه»

«ماته د هغې لورې د بيړني کومک د راتلو هيله ډير لږ ښکاري ،»سلطان ايوبي ورته وويل ، « همدا تيره ورځ يوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدين زنګي په فرينګو باندې يرغل ور وړې ، هغه دا يرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دي ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرينګو او دهغې يو زيات شمير فوځي سالاران دروم په بحيره کې په جنګي بيړيو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرينګو د فوځ يوه برخه مصر ته تللي تر څو دهغې ځايه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوى زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلي و ، محترم زنګي د هغوى پر هيواد باندې يرغل وروړ او دهغوى دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرينګ پادشاه په ډيره سيمه باندې قبضه کړې ، او دصليبيانو څخه ئې څه دولت او شتمني هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدين ايوبي په خپله خيمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وويل « ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بيانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ايا اوس به صليبيان هلته يلغار وکړي ؟»علي بن سفيان تري و پوښتل.

« ماته د يوې زرې په اندازه هم د صليبيانو د يرغل پرواه نه شته ،» سلطان ايوبي ځواب ورکړ.« انديښنه داده چې د کفارو د يرغل مخه نيونکې فوځ د شرابو په منګيو کې ډوب شوې دې ، د اسلام د کلا ساتوندويان د ښکلو نجونو په حويليو کې بنديان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفې دهغوى د پښو زنځيرونه ګرځيدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيركوه هيڅکله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړې يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه کتلي ، علي !ما دکاکا شيرکوه د فوځ د تر ټولو لمړي دلګي قومنداني کړې ده ، زه دهغې سره يوځاي دري مياشتې د صليبيانو په محاصره کې وم. ماته به کاکا شيرکوه تل دا درس راکاوه ، چې د ويرې اوخوف څخه ځان لرې ساته ،د الله تائيد او دهغې په رضا باندې باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د کاکا شيرکوه تر قومندانۍ لاندې دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلې يم. په سکندريه کې محاصره شوی يم ، نژدې و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسکر زړه بدې شوي و ، داچې ما څه ډول د هغوی حوصلې ستړې او تازه و ساتلې ، يوائې زما رب پرې ښه خبر دې. ان تردې چې کاکا شيره کوه په صليبيانو باندې يرغل وکړ او زمونږ محاصره ئې ماته کړه.....نو مونږ په دې قصې ښه پو هيږو ، ايمان پلورنکې د کفارو سره يوځاې شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ کړل خو زه ويريدونکې نه يم ، زړه مې له لاسه نه دې ورکړې»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه ! » علي بن سفيان ورته وويل « ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شوني بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چې يو غدار او د وطن دښمن مړي يوبل غدار او وطن پلورنکې را زيږوي او دهغې ايمان پلورونکې ځاې ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنکې د کمزوري خلافت اونظام زيږنده ده . که چيرې فاطمي خلافت په حرم کې نه واې را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا کې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوی نه پريږدې چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. کله چې پادشاهان په عيش و عشرت کې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوی دکفارو څخه ځواک اوکومک تر لاسه کوي، په ايمان پلورلو کې هغوی دومره ړنديږي چې دکفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همداسې خلکو ويريږم ،»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. « الله دې نه کوي ، که کله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدې مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښکلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادې د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه کوي چې يوه ورځ به مسلمان يوائې په نوم مسلمان وي ،خپلې سيمې او ځمکې به کفارو ته ورحواله کوي ، په دې حالاتو کې که اسلام ژوندې هم پاته کيږې نو مسجدونه به کم او قحوه ځاېونه او دفحشا مرکزونه به زيات وي. زمونږ لونې به د صليبيانو په څير خپل وينتان ازاد اود بې حيائې په لور به درومې ، کفار غواړي چې هغوی پر هماغه لاره رواني کړي ، بلکه رواني کړې ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته کيږې. علي ! ته خپلې شبکې نورې هم باورې او خپرې ئې کړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلې دي چې ددښمن سيمو ته ولاړ شې او شپينې غلچکې يرغلونه وکړې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راتلو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صلیبیان هم همدا سنګر مستحکم او اغیزمنوي ، ته سمدستي د ځارکښی د جنګ له پاره تیارۍ و نیسه ،.... د هر څه لمړی کار چې باید ژر تر ژره وشي هغه دادې چې د سمندر څخه څه صلیبیان خوندي را وتلي دي دهغوی یو شمیر زخمیان دي او کوم چې زخمیان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخمیانو څخه بدتر ګرځیدلي دي. دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تیرکړي دي ، ته هم هغوی ووینه ، او دخپلې ورتیا په مطابق ترې پوښتنې ګرویزنې و کړه .»

صلاح الدین ایوبي دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفیان ته ئې وویل ،« پرون ئې څه زخمیان او یو څو ښکلې شانته نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلی بندیان دي ، د هغوی تر منځ په یوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دې ، هغه د رتبې او مرتبې سړې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووینه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې .» هغه علي بن سفیان ته د نجونو په هکله همغه څه وویل کوم چې تاجرانو سلطان ته ویلې و . سلطان ایوبي ورته وویل ،« ما نجونې تر نظارت لاندې نیولې خو هغوی ته مې ویلې چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غریبو کورنو بچیانې دي او بیا دهغوی دا وینا چې هغوی ئې د یوه سوځیدلې جهاز څخه په یوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پریښوې ، بیا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راورسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ماهغوی ته ځانته خیمه درولې ده . او ساتونکې مې پرې درولې دي. ته د ناشتې سمدستې وروسته دغه بندیان او دغه نجونې ووینه.

په اخر کې صلاح الدین ایوبي مسکې شو او وئې ویل « پرون ورځ په ساحل باندې د ګرځیدو په وخت کې پر ماباندې یو غشې را وویشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګید.» هغه دا غشې علي بن سفیان ته ورکړ او وئې ویل « سیمه غره ایزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډیر لرې ځایه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشې ویشتونکې تر سترګو نه شو . دهغې سیمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجونې هم ماته را حواله کړې ،او هغوی ولاړل.»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حیرانتیا سره و پوښتل. «ایا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه .» ایوبي ورته وویل « د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وي.»

علي بن سفیان غشې په ډیر غور سره و کوت ، او وئې ویل « د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډیر توپیر موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نیولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي د خیمې څخه بیرون را ووت ، نو دروازه چې ورته وویل ، « دغه قومندان خبر راوړې چې د هغه اوه نجونو څخه چې پرون زمونږ په قید کې راغلې وې یوه ئې اوس درغل شوې. ایا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړین دي ؟ دا خو دومره ستره پیښه نه ده چې سلطان پرې اندېښمن کړو .»

علي بن سفیان په ژور فکر کې پریوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلې و ، هغه علي بن سفیان ته راغي او سوکه ئې ورته وویلې « د یوې عیسوي نجلۍ بې درکه کېدل خو به دومره مهمه پیښه وي یا به نه وي ، خو ډېره مهمه داده چې فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هیسې بې درکه شوی دي. دشپې ساتونکو وویل چې هغه د نجونو تر خیمې پورې تللې و ، بیا دهغې ځاې څخه د زخمیانو تر خیمې پورې ولاړ او بیا دهغې وروسته په سترګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و .»

علي بن سفیان د لږ څه فکر کولو وروسته وویلې ،« تریوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کې چې فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ایوبي د ساتونکې د ډلې قومندان ته وویل ، چې پرون چې د سلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللې و ، هغوی را ولئ ، هغوی همله ته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفیان ورته وویل ،« پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وې ، سمدستې همله ته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې همله ته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او همله ته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوی له هغه ځاېه تللې وي نو سمدستې بیرته را وګرځئ ،»

ساتونکې ولاړل ،نو علي بن سفیان د نجونو خیمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې و درولې او په عربې ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو یو ې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفیان ورته وویل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهیږئ !»

نجونو هغه ته په ډېره حیرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و. هغه د نجونو شاته ودرید او په عربې ژبه ئې وویل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هیکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو یو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، هغوی عربې ژبه ویلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې » یوې ورته وویل « مونږ ستاسو پرخلاف نه یو جنګیدلې » ،

علي بن سفیان د خندا نه شین شو او وئې ویلې ، « زه به له تاسې سره ډیر ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چې تاسې په یوه ګواښ په عربې ژبه خبرې پیل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه وواياست چې هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبرې و ښووله ، علي ورته وویل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ويلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هيږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په څير خبرې کوئ ، ايا زه تاسې پريږدم ؟» هغه ساتونکې ته وويل « دوی په خيمه کې کښينوه .»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفيان پوښتنې ګرويزنې پيل کړې ، په اخر کې د نجونو د خيمې ساتونکې وويل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبيا د زخميانو د خيمې په لور ولاړ. لږ شيبه وروسته ئې ما اواز واوريد .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تياره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته يو سيورې تر سترګو شو ، او هغه سيورې همليته له نظره ورک شو.

علي بن سفيان سمدستي همليته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شګلوړه وې د يوه ځاې څخه را په ډاګه کيده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترګو کيدې ، يوه د سرې نښه ، چې فوځې بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځينه بريښيده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځاېه چې د ښځې د پښې نښې راغلې وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خيمې لورې ته يوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره ليدلې و. هغه د خيمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پيژندونکې سترګو زخمي بنديان له سترګو تير کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفيان ته وکتل ، او سمدستی ئې په زړيروې پيل وکړ. داسې مالوميده لکه چې ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونيوه او بيرون ئې را وويست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې يوه بندي نجلۍ دې خيمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حيرانتيا وه او هم داسې څرګنده کړې چې هغه په هيڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وويل. علي بن سفيان ورته يوځل بيا ډير سوکه وويل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هيږې ،زه ستا په ژبه پوهيږم او ويلې ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی ،» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وويل « دا دخيمی څخه بيرون و ساتئ ،»

علي خيمې ته ور ننوت او د بنديانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تيره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د يو بل اخطار په واسطه يوه بندي وويل چې نجلۍ د شپې خيمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته يا ملاسته وه. دې زخمي د بحرې جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ويريدلې و ، هغه په بل کوم مصيبت کې و رپريوتو ته تيار نه و ، هغه وويل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او يا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه يواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وويل چې رابن دې پنډغالې ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې و ، خو دلته په را رسيدو سره هغه دومره واويلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتيا يرغل وکړي.

علي بن سفيان د يوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغي چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خيمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړې علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خو نن يواځې يو اوښ تر سترګو کيږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړې ؟ هغه ته دبل اوښ د پيښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفيان هغوی ته وويل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګواښ ياست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولائ چې تاسې تاجران ياست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ويلې « دروند مشره !مونږ خو تاجران يو مونږ بې ګناه يو .،» علي بن سفيان ورته وويل « د خپلو لاسونو ښې را و ښائې. پنځه وارو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتې او دشهادت د ګوتې تر منځ ځايونه وکتل او دهغو څخه ئې يو د مړوند څخه و نيوه او ورته ئې و ويل« کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصوميت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ايوبي يو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته و ښود .دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځاې چې ګوته د کځوړې سره لګيږي يعني هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته يوه نښه وه ، همداسې يوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالوميده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وويل ، « دا د سلطان ايوبي ډير ښه غشي ويشتونکي دې او دا نښه د دې ثبوت دي چې نوموړي غشي ويشتونکي دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې يوه ډيره باريکه نښه وه، او داسې برښيده چې هلته هر ځل کوم څه منښل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نيول کيږي ، او کمان په ښي لاس نيول کيږي. داسې نښې د هر غشي ويشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفيان هغه ته وويلي « په دغه پنځوکي يواځې ته غشي ويشتونکي ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه يو راو نيوه او ساتونکو ته ئې وويل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ويشتونکي په غوږ کې څه وويل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرې ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښيوت او هغه په تړپيدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وويل « په تاسو کې څومره دې چې د صليب په خاطر په دغه ډول تړپيدو سره دخپلو ځانونو ځاريدو ته تيار ياست ؟» د هغې لورې ته ووينئ» هغوی و کتل هغه سړې چېغې وهلې ، په خپلو وينو کې تړپيده او د سترګو څخه ئې د وينو سيلاب را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته ولېږم... وواياست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ ؟ او چېرې ولاړ ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوښ په زور اخيستې دې» يوه تاجر وويل.

« او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږ څه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چې نجلۍ د شپې دخپلې خيمې څخه را تښتيدلې وه او ويلي ئې و چې صلاح الدين ايوبي دشپې هغه په خپله خيمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخر المصري نومې يو قومندان راغي کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوريدې نو هغه ئې زمونږ پر اوښ کښينوله او کومې لورې ته ئې يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ايوبي باندې لګولې و.

علي ورته په خندا شو او وئې ويل « تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ويشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بيا هم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه يوړل ، » هغه د همغوې په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خيمې ته ولېږل.. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښوولې ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبي تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خوړک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دې شيانود تعقيبولو په هڅو کې ستر ځنډ را پيدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخر المصري هم د تعقيب له ويرې ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو . او هغه يوه کځوړه وه. هغه و دريد او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و. د علي بن سفيان د بوي کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چې په دې شيانو کې حشيش ورګډ شوی دي. هغه ته په لاره کې په دوه ځايو کې داسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنديده چې په دغه ځايو کې اوښ دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړې ، د ميوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا نه شو چې فخر المصري د حشيشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په خير له ځانه سره روان کړې دې. خو بيا ئې هم هغه کځوړه له خپله ځانه سره واخسته، خو د کځوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولو او پاته کيدو سره ئې ډير وخت له لاسه ورکړې و.

*****(۲۱)

که چېرې موبې او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسيدلاې نوبيا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپير نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجي، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنيدلي و هغو خپل اغيز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقيقت کې ولسي حاکمان ګرځيدلي و غوښتل چې سلطان ايوبي د يوه ناکامه امير او بې کاره حاکم په خير عام ولس ته ور وپيژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼيو کې دهمدې ډول نجونو، چې ډيرې ئې عيسائې او يهودې وی، د زلفو بنديان ګرځيدلي و. يواځې په نوم مسلمان پاته شوی و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عيش او عشرت کې مصروف و. هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدين ايوبي په خير کوم سخت مذهبي او په ملت او هيواد مين وګړې دې دا قوم را وينښ کړي ،او امرا او سلاطين دې د حرم او قصر د عيش او عشرت څخه بيرون د حقايقو نړۍ ته را وکاږي. د سلطان ايوبي د مخکينو جنګونو څخه چې د کاکا شيرکوه په مشرۍ کې ور پيښې شوی وي، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ايوبي دڅلورو اوړو چت پرې را پرېوتې شو. هغوی په پټه د صليبيانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هيواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخريب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه، او د ايوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په خير و درول. که چېرې نورالدين زنګي نه واې نو نن به نه د صلاح الدين ايوبي نوم په کوم تاريخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زياتو اسلامي هيوادو نومونه تر سترګو کيدل.

نورالدين زنګي د سلطان ايوبي په يوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه، کله چې صليبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحيرې دڅنډو څخه په اسلامی سلطنت يرغل راوړ نو نورالدين زنګي دخبريدو سره سم د صليبيانو په خاوره بريد وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د يرغل له پاره ور روان و. سلطان ايوبي دخپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځا نته توګه هم د عيسايانود بحري بيړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله، او اوس چې علی بن سفيان د نورالدين زنګي په لور خپل دوه ګړندي پيغام وړونکي ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانيانو د پاځون ګوانښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ويشل شوی هم. دقاصد د ورسيدو سره سم نورالدين زنګي يو ځانګړې شمير فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددې فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هر صورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاې ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډير وخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاڅون را ولاړ شوې نوهغوى دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوى او ښخ کړل شوى هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږ فوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوى غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائې فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غوړيږي او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوځړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهرې ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوى څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلې و ، په تياره کې څه نه تر سترګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوى په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې همل‌ته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې اندېښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يوا ځې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکې پلانونه او تګلارې را برښدې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودي بلکه د قحبه ځابو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوى سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوى څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلې و ،مالومات پيدا نه شوکړاې.

*****(٢٢)

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون سترې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس د يوه بل سړي سره يو ځاى ددې لورې ته راغې او وئې ويل «دغه سړې وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګڼو بوټو کې غورځېد پرځېد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې.» په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلى ئې ،؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په ښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا ور يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کځوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل «دا کځوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کځوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کځوړه هم پرته وه چې ددې کځوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متيائې په څير يوه ټو ټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل «د خداى له پاره ما پريږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بى هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و ښبله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاې پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاې په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوى به د شپې له اړخه ډير لږ تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کځوړې څخه د خوراک ښناک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه .انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخر ې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانی په ولکه کې اخستې دي ، کله ئې چې په درېیم پړاو کې د خوراک ښناک د شیانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چېرې غورځېدلې وه ، انجلۍ ورته وویل ، چې بیرته ستنیږو چې هغه کڅوړه را پیدا کړو خو فخر المصري ورته ویل چې هغه دفوځ ځخه راتښیدلې انسان دي ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوي وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پیدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوړې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي ځخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او یا ابادۍ په لور ولاړه شي او ویل به ئې چې بیرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کیناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دریېمه شپه وه ، بل مابنام هغوی د ښاره بیرون د سوډانیانو د یوه قومندان ځای ته ور ورسیدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چېنجي خوځیږي. هغه سوکه سوکه ریښتني دنیا ته بیرته را وګرځید. هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشیشو اغیز دې ، دهغې دپادشاهۍ انګیرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسیدل په همغه کڅوړه کې چېرې په دښتې کې لویدلي او پاته شوي و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صلیبیانو پیغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ایوبي پر خلاف دپاځون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوریدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چېنجي نور هم را ستر شوي و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په یاد شوی و چې د جنګ د محاذ ځخه را تښتیدلی دي ، انجلۍ (موبي) ته دا ځرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومې ویرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وویلې چې د سلطان ایوبي او علي بن سفیان تر منځ دا غلطه انګیرنه باید راپیدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړي خو په حقیقت کې هغه د شرابو او ښایسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاځون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابیدار شوی و ، خوپه سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډیر وارخطا کړی و. انجلۍ قومندان ته وویلې چې که چېرې پاځون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ایوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وویلې چې صلیبیان دوه درې ورځې ورسته یوځل بیا حمله کونکې دي ، او سلطان ایوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وویلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاې په فوځونو باندې یرغل یوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوریدلې او وئې ویل چې د نیمې شپې وروسته ئې هغه یوې بیلې کوټې ته یوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و. ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کیښود او دهغوی خبرې ئې اوریدې ، چې نجلۍ ویل « هغه مې د حشیشو په زور تر دې ځایه راوړې دي او په ټوله لار مې د هغې د مینې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د یوه ساتونکې اړتیا وه. د حشیشو هغه کڅوړه چېرې په لاره کې و لویده. که چېرې تر سهاره ورته یو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پیدا کړي.» ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې ځخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوريدل هغه ورته په ډاګه کيدل چې ويل ئې، چې شراب ښتبي او بدکاري کوي ، د ډير ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي « دا سړې اوس زمونږ له پاره بيکاره دې ، دا بايد يا بندي کړو او يا ئې له منځه يوسو .» نجلۍ هم د هغې تائيد وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ويښ شوی و ، او د هغې ځاېه ښخه ئې د تيښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې ښخه راووت ، دهغې دماغ د هغې سره ملتيا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډير وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د روښنايي دخپريدو ترمخه د خطر د ځاې ښخه ډير لرې وتلې و . اوس هغه ته د يوه بل تعقيب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر سترګو کيده ، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانيانو نيولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه تږوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تيره کړه ، د حشيش غوښتنه ،ويره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ويستلي و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بيا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او يا دا چې هغه اوس چېرې دې. دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې بايد دا عيسائي نجلۍ د هرې لارې چې کيداې شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې را ګرځيدل چې که اوښ او يا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ايوبي په پښو کې وروغورځي خو هر سوچ به چې ورته پيدا کيده نو دهغې تر مخه به تياره تياره را خپريده او هر څه به ئې ورته تياره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو . ځرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتيب تر علي بن سفيان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به يرغل او پاځون کوي او دا په هره لمحه کې پيښيداې شي ، علي بن سفيان فکر کاوه چې سمدستي ځاېي قومندانان دې لورې ته متوجه کړې اوهمدا راز سلطان ايوبي ته هم خبر ورکړې ،خو د وخت د ضايع کيدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پيغام ورسيد چې سلطان ايوبي ور غوښتې دې ، هغه حيران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ايښې و .

کله چې هغه د سلطان ايوبي سره وکتل نو سلطان ورته وويل «ماته خبر را رسيدلې و چې په ساحل باندې د صليبي جاسوسانو يوه ډله موجوده ده ، او دهغوی ښخه يو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسيدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پريښوه او دېخوا ته راغلم.زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډيره زياته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفيان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وويل « که چېرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاځون د تمولو هڅه کولې شم او يا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سيدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د ښارکښې شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شميره ډيره کمه ده ، د يرغل مخه نه شو نيولاې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملې دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې « ټولو ته ووایه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې یم . زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي. زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلې یم»

درې شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دي د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګي تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمې ښخوي. فوځ خپلې خیمې د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوې وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو د ځغاستې اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دي ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لګیږي ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستې اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خیژي نو په هغه کې د سوډانیانو دلښکر ډیره برخه ژوندۍ سوځي.

دا دسلطان ایوبي یو بې نمونې چال و. هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړې و. علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پای ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پريکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ يوه برخه په ډيره پټه توګه د شپې د روم د بحيرې د محاذ په لور ور وليږله. او بله برخه ئې دنيل د درياب پر غاړې په خيمه ميشت فوځ باندې لکه دمچيو په ځيرور و ننبتل.

دې فوځ د سيلاب په څير په يوه ميل پراخه سيمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډيره چټکۍ سره په دې سيمه کې خپاره واره شول. يو ناڅاپه په خيمو باندې د اور غشي او تيل ور وشيندل شو، د بڼه سوځيدلې ټوټې را په وريدو شوی ، نيل هم اور اورول پيل کړل، په خيمو اور ولګيد او شعلې ئې اسمان ته په رسيدو شوی. خو په خيمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خيمې په لاس ورغلې، هيڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول ، او يو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهيدل چې سلطان ايوبي دشپې په لمړ يو کې خپل فوځ دخيمو څخه ويستلې د شګلوړه غونډيو شاته ئې په سنګرونو کې کښينولې ، او په خيمو کې ئې د وچو وښو ډيري اچولې و، هم ئې په خيمو او هم ئې په وښو تيل ور اړولي و. همدا راز ئې په کشتيو کې هم کوچنې منجنيقونه ايښي او د شپې له اړخه ئې پټو ځايو کې ځاې په ځاې کړې و ې.

کله چې سوډاني فوځ خيمه ځاې ته راغي د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نيل څخه په کشتيو کې ايښې منجنيقونو څخه د اور ګولئ توغول پيل کړې ، خيمو اور واخست نو وښو او تيلو هلته د قيامت ورځ جوړه کړه ، د سوډانيانو آسونو به خپل پياده فوَځ تر پښو لاندې کاوه ، د سپاهيانو له پاره ددې اوره وتل ناشونې شوی و. دهغوی چيغود اسمان پردې ځيرولې ، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه ، دسلطان يوموټې فوځ په اورکې سوځيدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نيوه ، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځيده ، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتيدل.

له بله اړخه د سوډانيانود فوځ يوه برخه دسلطان په فوځ باندې د يرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ايوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و ، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نيولې و ،د هغې مجاهدينوبه د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واويلا ورګډ وله. دغه مجاهدينو چې سوډانيانو ته ځومره زيان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سيمې څخه ئې ځان په تياره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بيا مخته ولاړ نو تر شا به بياپرې غلچکې يرغل و شو ، دا د برق په څير تيز او ګړندي يرغلونه و چې يرغل کونکې به د يرغل وروسته خوندي ځايو ته ستنيدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهيان ددې حملو څخه زړه بدي شول . هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډيره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل ، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې يو ځل بيا پرې هماغه ډول غلچکې يرغلونه پيليدل ، په بله شپه په تياره کې پر هغوی غشي هم وويشتل شول ، هغوی ته د شپې په تياره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوریدل کیده.چې په دوی باندې به د غلچکي یرغل وروسته بیرته خوندي ځایو ته تلل.

دري ځلورو اروپائي مورخینو چې په هغې ډله کې لین پول ، او ولیم په ځانګړې توګه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددښمن په زیات شمیر وګړو باندې د شپې د تیارې یرغلونو او غلچکي حملی کول د سلطان ایوبي داسې یو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان وروسید.

په دې توګه سلطان ایوبي ددښمن د مختته تګ رفتار ډیر را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لوري د خپل ځان په ګټه و ګرځوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تیرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځې یو شمیر جنګي مبصرین چې د جنګونو اوجګړوپه تاریخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوریلا عملیاتو بنسټ ایښودونکي پخپله صلاح الدین ایوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه یو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانیانو باندې همدا طریقه ازمیښت کړه او یواځې ددوه شپو د غلچکي عملیاتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحیه و ځپله ، دهغوی په قیادت کې کو م داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفیان د شبکې غړي هم د سوډانیانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو ځخه یو ستر لښکر را روان دي چې د هغې سره مقابله به سوډانیان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تیښتې میلان را پیدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بریاوي هم په برخه شوی. فوځ غیر منظم شو او خپور شو. هغه برخلیک چې د نیل د دریاب په غاړه ورته ورسید هغه ډیر عبرت اخستونکې و ...... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو ځخه فوځ را روان دې ، په همدې وختو کې د نورالدین زنګي فوځ ، که ځه هم د شمیر له اړخه ډیر نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسید .

یو شمیر تاریخپوهانو د هغوی شمیره د دوه زره سواره او دوه زره پیاده لیکلي دې او ځینو بیا ددې ځخه لږ زیات ویلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدین ایوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قیادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانیانو پنځوس زره لښکر د سلطان ایوبي په اور کې را نښتي و او د دښتې په هر ځای کې د مجاهدینو د غلچکي بریدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدین ایوبي له پاره ډیرستر ملاتړ و .

سلطان ایوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولای شول چې سوډانیان له یوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سیاسي زیرکتیا ځخه کار واخست ، د سوډانیانو د قوماندې قومندانان ئې و نیول، او هغوی ته ئې دا وویل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه یوسي ، قومندانانو هم خپل حشر لیدلي و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب ځخه په ویره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځای ئې د سوډانیانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کر کیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتې شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړي، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښنې او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و .

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د وژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښنو لیکونکو او تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایرې یا (د پیښنوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایرې کې د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړې چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږې د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و ، د پیښنو لیکونکې لیکې چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنګه چې هغه د کوم ځانګړې حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و ، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس) » و ، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي . د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکی اونفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله ، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دي ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مختهراغې نو بیا هغه « "میګنا ناماریوس"ووژل شو او دمړ وجود ځخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې دداسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه د ډکو پیښو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر ژر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې وویني چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئې (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړۍ ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپي افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپي یرغل په واسطه ددې بیړۍ یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتۍ سره قدم کینښودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګې بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړۍ ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و . په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه څیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ايوبي د ځواکونو د بريد ورسته را پيدا شوی و ، غرقې شوی وې دا يوه معجزه وه چې د ايملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډيرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسيد. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسيدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسيدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهيانو ته ډيرزيات انعامونه ورکړل.

صليبي مشرانو همله دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک يواځې په سوډاني سالار ناجي کيداې شو ځکه دوی دهمغې د ليک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بيړه ور ليږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د ليکنواړيکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې ليک ، ليک دود د هغې د پخوانيو ليکنو سره يوځاې کړ نو شک ورته پيدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولې و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسيدلې ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړيدونکې هيڅوک نه و چې ورته ووائي چې سلطان ايوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړې دې ، او د شپې په تياره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا ليک پخپله د ناجي د لاس ليک و. خو د يرغل تاريخ ئې سلطان ايوبي تبديل کړې و ،د ښارکښې دا ډول مالومات له هيڅ ځايه نشواې تر لاسه کيداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کومو مثبتو پايلو څخه پاې ته ورسيد ، د ايملرک دخولې څخه يوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او ستړې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئيسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا يوبل سړې هم دې غونډې ته راغې چې يواځې ريمانډ پيژنده ، هغه د ريمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د يرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پياده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صليبيانو بيړه راغلې وه او دابيړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ايوبي د ډير لږ فوځ په بريد تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس همله دمصر په ساحل کې اوسيده او ډيرزيات مالومات ئې را ټول کړي و. ريمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته ورو پيژانده ، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صليبي مشرانو د سلطان ايوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم يو جاسوس د سمندر څخه اخوا ليږلې و. او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښياسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وويل چې رابن د زخميانو سره يو ځاې د زخمي کيدو په بهانه دصلاح الدين ايوبي تر پنډ غالي پورې ورسيدلې دې د هغه پنځه کسه همله د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې يو سړې په سلطان ايوبي باندې يو غشې هم ور وويشتې و ، خو غشې خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نيول شوی دي او هغه اوه نجونې هم همله بنديانې دي ، که څه هم هغوی ډيره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو میږي په ناڅاپي توګه راغي هغه یوځل بیا ټول و نیول ، او دپنځو ځخه ئې یوکس د ټولو ترمخ وواژه او د نورو ځخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکتر یم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځایه ځخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کنبیوتل ، اوس رابن ، ځلور نورکسان او شپږ نجوني د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دې ، هغه او مه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوې ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائي. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د ځارکښې د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلې یم ، په ډیر زیات جرأت سره مې له هغه ځایه ځان را وویست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجوني ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په ځنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پو هیږئ چې هغوی ټولې ځواني او په ګوته را ټولې کړل شوی ښایسته نجوني دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسې د تصور او انګیرنې ځخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګستس وویل.

« که چیرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونو د خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم. » ریمانډ ورته وویل.« خو د خواشینۍ ځای دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څیر سلوک وکړي ، او نجوني به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیدای شي ، » رابرټ ورته وویل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د ځارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند ځخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائې خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجوني یوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجوني دي » جاسوس ورته وویل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجوني پیدا کیږي چیرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توګه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر ځنګ ئې د ا ګواښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجوني مونږ په ډیر زیات قیمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو روزلي دي او بیا مو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په یوه ځل د اوه تجربه‌لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل‌نه‌لرې خبره ده»

«ایا ته په‌باوري توګه‌ویلای شې چې نجونې به‌د ایوبي عسکري پنډغالي څخه‌ازادې او را وویستې شو؟» اګستس تري وپو ښتل.

«هو دروند مشره !» جاسوس وویلې « هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له‌پاره په غیر معمولي توګه‌د زړه‌ورو او تجربه‌لونکو وګړو اړتیا ده، دا هم کیدای‌شي چې هغوی‌رابن ، دهغې ځلور ملګرې او دا نجونې قاهرې ته یوسي. چې بیا به‌ئې د هغې ځای‌به څخه‌را ویستل ډیر درانده تماميږي ، که‌چیرې مونږ وخت له‌لاسه‌ورنه‌کړو نو مونږ هغوی په‌همغه‌عسکري پنډ غالي کې ګیرولای شو.تاسو ماته شل‌کسان را کړئ زه به‌د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سړي باید داسې‌وي چې هر ډول خطر په‌ځان‌و مني او پر خپل‌ځان هر ډول اذیتونو ګاللو ته چمتوالې‌ولري.

«مونږ باید په‌هر قیمت چې کیږي‌دا نجونې بیرته را ستنې کړو » ایملرک په‌غُصّه وویل ، هغه څه چې د روم په بحیره کې پرهغه تیر شوي و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه‌نور لیونې کړې و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړی او په‌هغې بیړۍ کې‌د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته‌تللې‌وه چې د مصر دسوبې پګړۍ به‌دده په‌سر و تړل شي. خو سلطان ایوبي هغه‌ته‌د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه‌په سوځیدونکې جهازکې د سوځیدو څخه‌خوندي‌پاته‌شونو جهازئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپیږي. او دخبرو په‌وخت‌کې یا میز په‌سوکانو وهي او یا خپل‌ورون په زوره زوره په څپیړو وهي او بیا خبره کوي. هغه‌وویلې « زه‌به‌نجونې هم‌راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم. زه‌به‌همدا نجونې‌د مسلمانانو د سلطنت‌د جرړو د ویستلو له‌پاره استعمالوم.»

« زه‌د زړه له‌کومې ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریماندې ورته‌وویل ،« مونږ باید دا روزل‌شوی نجونې دومره په‌اسانۍ له‌لاسه‌ورنه‌کړو ، او نه‌دا کار کوو ، تاسې‌ټولو ته ډاګیزه ده چې‌د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتې دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي، په‌بغداد کې همدې‌نجونو د امراو په‌لاسو ټول‌هغه وګړي چې‌دصلیب‌مخالف‌و له منځه‌وړي‌دي ، مونږ د مسلمانانو‌خلافت‌د ښځو او شرابو په‌واسطه‌په‌درې‌برخو ویشلې دي. په هغوی کې یو والي نه دې پاته ، هغوی په عیش‌او عشرت‌کې‌ډوب دي ، او لا ډوبیږي. یواځې نورالدین زنګي او‌صلاح‌الدین‌ایوبي دي‌چې که‌چیرې‌ددې‌دواړو څخه‌کوم یو هم ډیر ژوندې پاته شو نو بیا به‌زمونږ‌له‌پا ره‌د اسلام له‌منځه‌وړل اسانه نه‌وي ، که‌چیرې‌سلطان ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې‌وي نو دهغې‌مطلب خو داشو چې‌دا وګړي دهغې څه نه‌هم زیات خطرناک‌دي تر کومه پورې چې‌مونږ انګیره. مونږ ته اوس‌د جنګ‌د ډګر څخه اخوا د تخریب‌کولود محاذ پرانستل‌هم اړین دي ، په‌مسلمانانو کې‌د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له‌پاره‌مونږ ته دهمدې نجونو څخه‌دکارد اخستلو له پاره سخته اړتیاده .»

« مونږ ته‌د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه‌پورته‌کول اړین‌دي» د اوم‌لوبیي‌ورور رابرټ وویل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوربو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنیو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یواځنۍ لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته‌د ذهني‌عیاشۍ سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل‌دین او ایمان څخه‌هم‌لاس په سر کیږي. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ایمان په ډیره آسانۍ سره اختلاڼي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائید له پاره د عربو د ثو رئیسانو ، امرانو او وزیرانو نومونه واخستل چي صلیبیانو د ښځو ، شرابو او شتمنیو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندې خبرې وشوی اوبیا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پریکړه وشوه چي شل زړه ورکسان دې ددې کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پورې واستول شي ، سمدستي ئې ثلور پنځه قومندانان را وغوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې وښوولي او ورته ئې وویل چي شل کسان باید وټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددې موخو د تر لاسه کولو په لار کې د خطرونو په اړوند بحث وکړ، یوه قومندان وویل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسې یوه ځواک په تیارولو لګیا یو چې ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کې شپیني غلچکي عملیات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بریدونه وکړي اوهغوی ارام ته پرې نږدې داسې ځواک له پاره مونږ یو ثو کسان ټاکلې هم دي.»

«خو دا وګړی باید سل په سلو کې باوري وي» اګستس وویل. « هغوی زمونږ اوستاسې له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کیداې شي چې هغوی هیڅ هم و نه کړي او بیرته را و ګرځي او ووایي چي هغوی ډیر څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددې خبرې په اوریدو سره حیران شئ» یوه قومندان وویل « چې زمونږ په فوځ کې داسې سپاهیان هم شتون لري چې مونږ د زندانو څخه راویستلي دي ، دا وګړي غله ، لاروهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډیرې اوږدې اوږدې سزاګاني ورکړل شوی دي ، هغوی به په بندیځابو کې مړه کیده ، مونږ دهغوی سره خبرې وکړې نو هغوی په ډیر جوش او مینې سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددې مالوماتو په هکله هم حیران شئ چې په دغه ناکامه یرغل کې همدې مجرمو بندیانو په ډیره بهادرۍ سره ثو جهازونه په ثنګ کړي دي ... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی یرغل له پاره درې همداسې کسان استوم.»

تاریخپوهانو لیکلي دي چي په مسلمانانو کې دعیش او عشرت میلان ورځ په ورځ مخ په زیاتیدو و، او اتحاد او یووالې ئې له منځه تلونکې. عیسایانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عیاشۍ هر ډول سامان او وسایل تیار کړي و.... اوس هغوی دا هیله کوله چې مسلمانان به په یوه یرغل سره له منځه یوسي ، هماغه و چې د هغوی پر خلاف ئې په عیسائې دنیا کې د نفرت او کرکې یو توپاني پروپاګند پیل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کې د ورګډیدو بلنه ورکړه ، ددې پروپاګند په ځواب کې او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کې دګډون له پاره دهغوی د ټولنې د هرې برخې خلک په صلیبي لښکر کې ورننوتل ، په دوی کې عیسایي ملایان (پادریان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمین هم ، چې د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړې وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د یو شمیر هیوادونو په بندي ځابو کې هغه مجرمین چې د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کې د ورګډیدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددې مجرمینو په اړوند عیسایانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغې تجربې له مخې یوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو په خاطر دهمدې بندي مجرمینو د ډلې څخه ثو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ناوخته پورې شل ډېر زړه ور او ذهين روزل شوی وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي « ميګنا ناماريوس» نومي هم شامل و. نوموړې د روم د جيل څخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تبنتيدلي و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوې وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږي چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډېره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولوته اړتيا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لارښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

*****(۲۴)

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايټاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولې و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوی و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر تر مخه ولاړ وو . هغوی وسله پر ځمکه ايښي وه، ماتې خوړلې و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلې و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و . په دې سوبه کې د هغه ډېر زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډېر زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوي دجاسوسي نظام برياوي وي. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوی وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولولو له پاره وخت هم نه دې تر لاسه شوې ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنډعالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې تر لاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم .....خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوی وي ، هغه د سوډانيانو دېوه قوماندان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دې تر سترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبې) وايه ، دباليان سره چېرې پټه شوې ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللې وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره اود سمندر څخه ئې اخوا واستوه ،»

« ډېره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوی فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دي. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وينئ چې د ډېرو زياتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصيل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صليبيانو په لاسو کې لوبول کيږي. سلطان زنګي به زيات وخت اند ښمند و او ويل به ئي چې «د بهر د يرغل مخه و نيسو اوکه خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزيدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدين ايوبي دا خبرې په ډېر غور او دقت سره واوريدې او وئې ويل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال ياست، دېانت لرونکې او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر يرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هيڅ ډول زيان نه شي ور رسولې، تاسې خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته يوسئ، د اسلامي سلطنت پولې نشته، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د اللهؑ دغه ستر مذهب اسلام، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهيږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بنديان ياست.بيا به ستاسې پولې پخپله رژيږي. خپلې سترګې د روم د بحيرې څخه اخوا واړوئ،سمندر ستاسې مخنيوې نه شي کولې، د کور د څراغونو څخه مه ويريږئ، دا خو د يوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځاې د ايمان څراغ رو ښانه کوو.»

«دروندہ سلطانه ! مونږ هيله لرو چې د ايمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو.» سالار ورته وويل «مونږ نا هيلي نه يو».

«يواځې ددوه بديو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ايوبي ورته وويل.« دنهيلئ اوبل ذهني عياشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهيلې کيږي اوبيا د ذهني عياشۍ په واسطه د تيښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفيان تللې و، هغه سمدستي يو قاصد د روم دبحيرې پنډغالي ته ددې پيغام سره يو ځاې استولې و چې رابن، دهغه څلور ملګري او نجونې ټول په آسونو او يا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ،.....قاصد ئې اخوا و ليږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهيانو سره د قومندان باليان په لټون پسې را ووت، هغه د هغو سوډاني قومندانانو څخه چې هلته بيرون ناست و د باليان په اړوند هم پو ښتنې کړې وي. ټولو ويلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره، چې د روم د بحيرې په لور د سلطان په فوځ باندې د يرغل له پاره ليږل شوی و، کتل شوی. علي بن سفيان د باليان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل، هغوی ورته وويل چې د باليان په کور کې پنځه نجونې وي، په هغوی کې به چې د کومې يوې عمر لږ څه ډېريده هغه به ئې له دې ځايه غيبوله، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را وړله، هغو خدمت ګارانو وويل چې د بغاوت تر مخه هغه ته يو فرنګي نجلۍ راغلې و ه چې ډېره زياته ښايسته او هو ښياره وه، باليان دهغې غلام ګرځيدلې و ،د بغاوت نه يوه ورځ وروسته کله چې سوډانيانو وسله پر ځمکه کښيښوده نو باليان د شپې دشپې په آس سپور شو او په يوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه، خو ګرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وويل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان تر مخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړ او دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلي اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چېرې تللي وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکي دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغوي له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاې شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته تر لاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

(۲۵)*****

په دې وخت کې باليان د همدې صليبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه ښننه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يواځې په مصر او سوډان کې دي خوددغې ايټاليائې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکي مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پرېښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلي وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللي او تباه شوې و . خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر څرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په يواځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل ،او يا تر راښن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه څرګنده چې راښن او دهغې نور ځلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې څو ځله هغه ته ويلي و چې ګړندي ګړندي ولاړ شي او خپل پړاونه او تمځاېونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چېرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېزلري، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږې چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم.ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په خیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیزې اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځاې چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه وګرځولم او په راندہ توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشې له پاره له ماسره ځي اوما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چیرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به دداسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پوهې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځاې نیولې دې، مادې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه وراچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونې په خیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ور ښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چیغه راووته ،هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلاې شول چې تا هغه وواژه ،د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل «مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یو هم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چیرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او څملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شاباسې ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وريده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوريدلې وې ، هغه د (موبي) د ښايست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هير شوی و . (موبي) يوځل بيا هغه ته وويل چې بايد ګړندي تګ وکړو ، خو باليان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهيده. (موبي) اوس نه شوه ازاد بداې ، هغې کتلي و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفيان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقيب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ايوبي سره يوځاې ډير مصروف او مشغول شوی و.

*****(۳۲)

د ساحل دپنډ غالي څخه رابن ، او دهغې د ځلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بنديان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ويرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د برغل او ويرې ګواښ شتون نه درلود . د چا د تيښتيدو خطر هم نه محسوسيده . خو هغوی دا هير کړې و چې دا بنديان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نيول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشې ويشتونکې اوتيغ وهونکې فوځيان و. او نجونې يواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را ښکودنه ، اروپائې رنګ ، ځواني او د هغوی بې حيائې داسې وژونکې وسلې وې چې ډيرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کيښودې.

د ساتونکودډلې قومندان يو مصري ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه يوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوي او ورګورې اوکله چې دا ورته ووينې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پيدا کيږی. او همدې خندا هغه مصري ځوان د موم په څير ويلي کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولومانښامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهيدله او هم ئې ويلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وويل چې غوارې له ده سره په ځانته ځاي کې خبرې وکړې.

کله چې د شپې ټول ويده شول نو قومندان راپاځيد ، هغه ، هغه انجلۍ را وينبه کړه او يوه ځانته ځاې ته ئې يوړه ،نجلۍ هغه ته وويل چې هغه مظلومه ده ، فوځيانو د يوه کور څخه را تښتولې ، اوبيا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د يوه منصبدرا په لاسو کې لوبيده ، د نورو نجونو په هکله هغې وويل چې دهغوی سره ئې يواځې په جهاز کې ليده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اورولګيد او جهازونه په اورکې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په يوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبيا دلته دوی د جاسوسانو په تور نيول شوی او بنديانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدين ايوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګيزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړې ځل له پاره دا ډول قصه اوري ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډيرې خطرناکه جاسوساني دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دسلطان په یوه پټه محکمه کې ئې محاکمي ته وړاندي کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او یا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاي ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وویله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کځوړه کې لا تراوسه پورې ډیر غشي پاته دي. نجلۍ ورته وویل ،« زه له تا څخه هیڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصیبت کې واچوم. زما هیڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هیڅ ډول پیژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پیژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بریښې او زما په زړه هم ښه لګیږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښایسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوریدلو به کوم نارینه خپل ځان په کنترول کې و ساتې؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې یواځې والې هم و ، د مصري نارینتوب را وپارید ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پیل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او میني یو بل غشي وویشت او د صلاح الدین ایوبي په کړچار ئې زهر ور وشیندل ، هغې وویل « ما ستاسې والي صلاح الدین ایوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هیله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړې ، خو هغې زه په خپله خیمه کې و ساتلم ، او دشرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه . هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړیږې چې د انسانیت ذره هم په کې نه پاته کیږې.»

دمصري وینه په جوش راغله او را و خوټیده ، وئې ویل « مونږ ته خو ویل شوی و چې سلطان ایوبي یو مؤمن وګړې دې ، یوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لرې....»

« ګوره ! ما اوس یوځل بیا هغه ته ور وړې» نجلۍ ورته په ډیره مظلومانه توګه وویل « که چېرې ته باور نه کوې نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندي خانه کې نه ساتې ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتې ، زه ددې سرې څخه ویریږم.» دهمداسې زیاتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پیدا کړل او په دې ترتیب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهیده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وویلې « که چېرې ته ماته ددې ذلیله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستایم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفیو کې پټ کړې.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، « زما سره یوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتیو کمښت نه شته ، زما پلار ډیر شتمن انسان دې ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډیر ښکلې کور او ډیره زیاته شتمني درکړې ، ته به بیا خپل تجارت کوې.»

مصري ته دا په یاد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې ؟ ، هغه ورته وویل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ایښودې ، نجلۍ د یوځو لمحو د تیریدو وروسته ورته وویل « زه به ستا له پاره خپل مذهب پریږدم» ددې وروسته هغوی د تیښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وویل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه یواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مینه پیدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پیدا شوی وي او که نه ؟ که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تیاریدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ یو ځل هلته ورسیږو نو بیا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د درې ورځو پر ځاې شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګري د تيښتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شونې نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکر کولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په سترګو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوي لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې دسپرلۍ ځناور ډير ستړې دي په دې خاطر نن سفر نه شو کولاې، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښې وښوله. هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوی و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لږ لرې ولاړل، نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه، نو مصري قومندان لاره بدله کړه، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاې دي. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ اوعياشې له پاره ورته لاره همواروي، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې، چې له مونږه سره خطرناکه بنديان دي، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيږم او يا وروسته، ورټپې کړې. که پو ښتنه کيږي نو له ما څخه به وي، له تاسې څوک نه پوښتي، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

(۲۷)*****

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاې کې څه ټپوسان، کارغان او نور غوښې خوړونکي مرغان، چې الوتل او کښيناستل، تر سترګو شول، دا ددې نښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دي، دا سيمه د خاورې اوشګو د کوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه. د ګڼو دښتي بوټو څخه هم ډکه وه، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ور ننوتل، لاره پورته تلله، دوی ته د يوه لوړ ځاې څخه يو ستر ډاګ تر سترګو شو، په همغه ځاې کې د ټپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته، لږ څه نور هم مخته ولاړل، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومړي دي، بد بويي هم وه، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلو کې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي سپرو مجاهدينو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې يرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو ميلوفاصلې پورې لاشونه پراته و . سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوى ، د بنديانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوى خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنګ تير شول.

کله چې قافله له هغه ځايه تيريده نو هغوى وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځيدلې او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوى په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلۍ ته، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، يو څه وويل لاشونه تر ډيره پورې خپاره پراته و ، په ښې اړخ کې د غونډيو ترمنځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وې ، دا شنه سيمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځاې ډير موزون دې همدلته پړاو وکړئ.» مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سيمې څنګ ته د اوبو د چينې سره يو ځاې ئې واړول ، شپه همدلته تيريدله.

تول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د ښه ځاې په لټه کې شول ، ددوه غونډيو ترمنځ ځاې پراخه او شين هم و ، نوهمدا ځاې ئې د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه.

کله چې د شپې تياره خپره شوه نو ټول ويده شول ، مصري ويښ پاته شو او دا نجلې هم ويښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه ويښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و . څه وخت چې هغې د خلکو د خراټو اواز واوريد نو هغه سمدستې مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خيمه کې اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئې يوړ او دهغې ځايه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځيدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړې ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددرېو غونډيو څخه هم لرې يوړ. هلته هغه و دريده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځايه تللې دې او نور ساتونکې په ژور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملګرې را ويښ کړ اوهغه خپل بل ملګرې او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکې له دوی څخه لږ څه لرې ويده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړې رابن په سينه و خوئيد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې ترتيب د هغه ځايه لرې ولاړل. د غونډيو په اړخونو کې هغوى خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول. هغوى لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې تر لاسه کړې ، يوه يوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوى د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلې و چې د قومندان څخه وغواړی همدلته پړاو واچوي ، هغوى وسله راواخسته اوبيرته راغلل ، اوس نو هغوى يو ځاې او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوى ويدو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکې په سينه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکې په سر ولاړ و. دا ډير برياليې چال و . هغوى کولې شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکې له منځه يوسي او دپاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بريښيده. يواځې د اوښانو خاوندان او يو مصري قومندان پاته کيدل. هغوی هم ډير اسانه ښکار وو . کله چې راښن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غونډې ئې تر غوږو شو او يو غشې د راښن په سينه کې ورننوت. ددې تر ځنګ يو بل غشې د راښن د ملګرې په سينه کې ورښکته شو. هغوی په غورځيدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بنديان ئې را وپرځول ، اخرى بندي د تيښتې له پاره شاته وګرځيد او يو غشې ئې په اړخ کې و ننبت ، دا کار دومره په چپه چپتيا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپور و ، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشي ويشتونکي مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ويلي و چې دوی بايد ژر تر ژره خپل منزل ته ورسيږي. هغوی ريښتوني او صادق وو ، هغوی ويده و چې دغه څلور واړه بنديان د هغوی د ځنګ څخه تيريدل ، د هغوی څخه د يوه سترګې و غوړيدې ، هغه خپل ملګرې هم را ويښ کړ اود دې بنديانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل. هغوی دا اراده کړې وه چې که چېرې دا بنديان د تيښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه يوسي ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووينې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي ؟ هغه څه چې ورته په تياره کې تر سترګو کيدل همغه ئې ليدل ، بنديانو وسلې را واخستلې او بيرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډۍ په ځنګ کې ورته پټ کښيناستل ، خو کله چې دې بنديانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول ، او بيا ئې دغه څلور واړه له منځه يوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغې کړ خو هغه ورک مالوميده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر يوه لاش کې يو يو غشې ورکښيوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او يوه نجلۍ هم له صحنې څخه غايبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بنديانو په سينو کې غشي ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګيډه کې هم يو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې دريېمې غونډۍ تر ځنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وينو ترې معلوميدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بنديانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځاېه پورې له ځانه سره يوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګرې به يوه وينه تويونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري يوې غونډۍ ته بوت او هملته ورسره کښيناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډيو څخه په لږه فاصله کې باليان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې ترل شوی و. باليان د (موبي) سره يو ځاې د يوې غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و. (موبي) هلته د کښيناستو له پاره يوه درۍ هم راخستې وه ، باليان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځاې کې عيش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتيا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوريدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوريدو هڅه وکړه. دا اواز د يوې نجلۍ و ، باليان او (موبي) په ډير احتياط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سيوري په سترګو شول ، په ډاګه څرګندېده چې يوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نر دی. (موبي) نوره هم ور نژدې شوه او په ډیر غور سره ئې دهغوی خبرې اوریدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې څرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پیدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته څرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورل کیږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګیزه وې ، په هغې کې دهیڅ ډول شک ځاي نه پاته کیده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوریتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عیاشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شو کړاي چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی ووینې او یا هغې چې کوم اراده کړې وه دهغې پایلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د بالیان په غوږ کې ئې وویلې « دا مصري دې او زما د یوې ملګرې سره عیش کوي ، دانجلۍ باید په څنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د بالیان دنور زیات را وپارولو په خاطر وویل «دا ډیره ښایسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې یوه بله ښکلې هم ورزیاده کړه.»

بالیان هم شرابو نشه کړي و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وویست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورننویست ،دویم ځلې یې خنجر را وویست او یو ځل بیا ئې په ډیره ګړندۍ توګه یو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د رابن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وویل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، بالیان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راورل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه یو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځیده. هغه دې لورې ته راغې خو دبالیان ساتونکو په یوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځاېه پورې دبالیان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

بالیان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. بالیان دخپلو ملګرو سره په تیاره اړخ کې و. هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کیدې ، ساتونکې ئې هم لیدلې شول. دهغوی تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ویشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پیل کړه. د (موبي) په را پارولو سره بالیان خپلو ملګرو ته وویل چې دا ستاسې ښکار دي، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شمیره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

دبالیان ملګرو په کمانونو او لیندیو کې غشي کنبیښول ، ټول غشي په یو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بیا په کمانونو کی شپږ غشي کنبیښول شول او په یوه ځل د بندیانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه یوړل ، پاته دوه و چې یو ئې په تیاره کې ځان ورک کړ. دویم تنبلې وکړه او په یوه وخت د سوډانیانو ددرې غشو ښکار و ګرځید. درې اوښ چلونکې پاته شول چې په هغه ځاي کې موجود نه و. هغوی هم په تیاره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډیرې په سترګو کیده ، په هر لاش کې یو یو غشي و رننوتې و ، خو په یوه کې درې غشي و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره یوځاي شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکی آس اواز تر غوږو شو چې په یوه منډه د هغه ځاېه څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددي ځاې څخه و کوچيږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل اوخپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسيدو سره ئې وکتل ، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکي له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښې دي، هغه په يوه اس باندې زين کښيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زينونه کښيښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګري دسوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وويل « چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسې يوه اتفاقي خبره وه ، هغه ويلي و چې ماته داسې تر سترګو کيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسې يو ناڅاپه يو له بله سره نه واى کتلي. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خداى زمونږه څخه ناخوښه معلوميږي ، مونږ چې هر کار ته لاس وراچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحيره کې زمونږ فوځ د ماتى سره مخ شو ، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

« زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم درونه غځوي » باليان ورته وويل « تا زما د زمريانو کمال هم و کوت».

(۲۸)*****

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته درې کسان رانټوتي وو. هغوی يو اخې په ايټاليائې ژبه خبرې کولې ، د بنې او لباس څخه د ايټاليا کليوال مالوميدل ، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل ، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو څخه يو ښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووينې ، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل ، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم ښه پو هيده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې ، دهغې درې کسانو څخه يو د پوخ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول ، درې واړو يو ډول خبره وکړه ، « د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلي و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلې وې ، هغوی هم همدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې و ختلې ، هغوی درې واړو وويل چې زمونږ خويندې د ځارکښي سره کوم اړيکې نه لري ، مونږ غريب او مظلوم خلک يو ، يوه کشتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غریبانو خوینديږ د ځارکښي کولو جرأت وکړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو یوازې د خپلو خویندو په لټون پسې را وتلي یو .»

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وویل «همدا اوه نجونې وي چې دهغوی څخه هم یوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځایه څخه استول شوی دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووینئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره دکتلو اجازه درکړي.»

«نه !» یوه وویل «زمونږ خوینديږ جاسوساني نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خوينديږ به په سمندر کې ډوبې شوی وي اویا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدین شدّاد یو نیک خویه انسان و . هغه ددې کلیوالو میلمنو ډیر عزت او ښه میلمستیا وکړه ، اوپه ډیر درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفیان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پرېښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتي زیرکتیاو به سمدستې دا درک کړې وای چې دغه درې واړه درواغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هیڅا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر مانښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنځغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډیو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څیر نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دریو څخه چې کوم د پوخ عمر سړي و هغه پخپله "میګنانا ماریوس" و ، دا د صلیبیانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ایوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنځغالي څخه څه نور اړین مالومات هم ترلاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدین ایوبي دلته نه شته او اوس په قاهر کې میشت دې ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګیزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې دهغوی سره پنځه نارینه بندیان هم ملګري دي.

دا ډله په یوې ستري کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په یوه داسې ځای کې تړلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کیدې. دغه درې واړه چې د پنځغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ د سپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځایو کې تړلي دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنځغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دې ، یویشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډیر وخت پاته و. هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پیدا شوی وي نو هغوی به د بندیانو سره په لار کې یو ځای شوی وای . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پیاده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بندیانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې پو هیدل چې دا د ژوند او مرګ کار دې ، صلیبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د بریالیتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زیات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنیو سره یو ځای د هیڅ ډول کار کولو پرته په عیش او ارام سره ژوند تیرولای شو.

«میګنا ناماریوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم دېرش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بندیان هم و چې د یوه سزا څلورویشت کاله او دبل سزا اوه ویشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څیر وي ، مجرم انسان ئې انسان نه ګاڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د څرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولای ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې یویشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دې ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر .... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په تیاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي ......«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوی وه. په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځای کړي و. کوم پادري چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و ښښلې شي. او که چیرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خدای هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو ، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلې وه. په هر صورت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولې چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په څنګ کړي و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و. هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و. همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړې و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولې د اوبو په څیر روانې وې او سپور ئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شوای کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شرکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و. د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « دسلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبر مې را وړې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته ووایه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندې پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې. د تیارې څخه غشي راغلل او زما ټول ملګرې ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تیاره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانیانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتیدلې و. هغه خپل اسپ د تمیدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نیمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان او د فوځ یو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصیل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانیدو د وخته خپله خبره پیل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وویل چې هغه د یوي بندی نجلۍ سره خپل عیش کاوه او د پاته نورو بندیانو څخه بې پروا شوی و . اوبیا هغه څه چې په لاره کې کیدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګیزه نه شوه کړای چې په دوی یرغل کونکې څوک و.

سلطان ایوبي علي بن سفیان او خپل نائب سالار ته وویل « ددې مطلب خو دا شو چې صلیبي ګوریلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کیدای شي» علي بن سفیان ورته وویل « کیدای شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښایسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډیره په زړه پوري خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوریدلې» سلطان ایوبي ورته وویل « هغه وویلې چې نارینه بندیانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکې ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه یوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګیزه کیږي چې صلیبي غلچکي ډلې د هغوی تعقیب کاوه ،»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه !» نائب سالار ورته وویل « هغه کار چې باید سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لارښونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقیبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه ،»

« زه به خپل یو معاون هم ورسره و لیږم» علي بن سفیان ورته وویل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ایوبي وویل او زیاته ئې کړه چې « پریږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تیار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چیرې اړین ئې ګڼئ نو د زیاتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځایه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي وویل. هلته بل داسې څوک نه و ، کیدای شي چې یرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چیرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوریلا او غلچکي وګړو شمیره هم له دې څخه ډیره نه وي » یوه نائب سالار وویل ، « مونږ به که خدای کول هغوی په خپله ولکه کې را نیسو .»

«دا یاد ساتئ چې هغوی غلچکیان دي» سلطان ایوبي ورته وویل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چیرې تاسې یو جاسوس او یا غلچکې کس نیسئ نو داسې و انګیرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نیولي دي. زه ددښمن د یوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پرینبودای شم. یوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیچاته زیان نه شي رسولې خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه په یوائې ځان د یوه هیواد بیړۍ ډوبولاې شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي ، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که ځار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي ، که چېرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي تر لاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسئ خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره تیار او و استول شو.دهغوی لارښود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهدین» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبي) د تعقیب په خاطر ور ولیږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړي پخپله همدا بالیان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه دنجونو بیرته را نیول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسیزه کماندویي ډله هم را روانه وه ، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاګیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

*****(۲۹)

د صلیبیانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبیدو پورې څه ډیره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه ، کله چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته ور وښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې ، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاریده ، بې شمیره ولاړ اوښان تر سترګو شول ، دا اوښان چوکول کيد ل او خلکو ترې بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده ، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا یویشت صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل ، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بریښیده لکه خوب چېویني. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځکه دا دهمدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه ، او وئې ویل « مونږ په ریښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دې او سوګند مو پرې کړې دې ، راشئ او د صلیب کرشمې ووینئ ، دا معجزه ده معجزه ! خداې له اسمانه تاسې ته سپرلۍ را لیږلې دي ، ستاسو دهرېوه په زړه کې چې دکومې ګناه ، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په ځنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خداې زوی ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دي ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دې»

د ستړیا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائي را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړ ي ، چې ددومره بې شمیره اوښانو او آسونو څخه به چې دېو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلۍ تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدېنو ته ئې خوراکي مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځای کې تم شوې و ، هلته بالیان (موبي) ته وویل ، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسې اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډېره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عیش او عشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائي ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غوارم ، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووایه چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسې نه شي کیدلای» (موبي) په ډېرې غصې سره ورته وویل « مونږ فاحشې نه یو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوی او اختسل شوی وینځې نه دي.»

« ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » بالیان په شاهانه توګه ورته وویل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غېږو کې لوبیدلې وي. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وویل « مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم او خپل مذهب یوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښایست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عیاشي ده ، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشې ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي ، او دثواب کار دې ،مونږ دا د ډېر خیر او د سترثواب کار ګڼو چې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي یرغلونو او کماندو عملیاتو ډګر ته نه و راغلي. یا خو د صلیبیانو دغه یو یشت کسیزه ډله لمړني کماندویان و او یا ددې تر مخه د صلاح الدین ایوبي مجاهدېنو د شپیني عملیاتو هغه لړۍ ازمینبت کړې وه چې په هغې کې ډیرو لږو سپرو د غلچکي او کماندویي عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځاېو ته ستنیدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بیرته و تښته» د جنګ دطریقې د بریاو په کتلو سره سلطان ایوبي ، دګرندېو ، ذهینو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړې و . او ددښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړې و . خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپيني او غلچکی عملياتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې يرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کيدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ويرې روانه وه . ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلې تيرې شوې وې او د همدې سيمې څخه تيرې شوې وې . نوپه دې خاطر د حفاظتي زياتو اقداماتو له پاره اړتيا نه ليدل کيده .

دا قافله هم په پوره بې پروائې سره د محاذ په لور روانه وه . او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځاې جوړ کړې و . ددې ځاې څخه لږ څه دمخه د قافلې له پاره ډير سترګواښ متوجه و. صليبي قومندان خپله ډله په يوه تيټ ځاې کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ويني چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندويان دي او څه ډول خطر او ګواښ هلته شتون لري. بيا هغوی د شپې د يرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سرښندنې کمښت هم نه و، د هغوی هر يو سړې د خپل ځان د ځارولو له پاره تيار و .

دنيمائې شپې څخه ډير دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د ليدلو له پاره تللي و ، بيرته راستانه شول. هغوی وويل «چې دقافلې سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په يوه ځاې کې سره ويده شوی دي ، آسونه په يو بل ځاې کې تبيله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ويشل شوی اوپراته دي ،په سامان کې ډيرې زياتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هيڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډير ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالوميده .

د قافلې خلک په ډير درانده خوب ويده شوی و . دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څيرول. صليبې ګوريلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زياتو اوښ وړونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګې پرانستل هم شوی په دې نه پوهيدل چې څه کيږی. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. يرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ويرولو له پاره چغې سورې پيل کړې. ويده هم لکه د ليونو په څير په ويره کې را پورته شول. اوښان هم و تريدل او را پورته شول ، صليبيانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پيل کړه ، ډير لږ شمير ترې و تښتيدل. صليبي قومندان چغې کړې او وئې ويل ، دا دمسلمانانو خوراکې مواد دي ، له منځه ئې يوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګيډو کې خنجرونه او توري ور ننويستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فرياد کولو شپه په لړزيدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابيل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډير ويرونکې و . بې شميره لاشونه خواره واره پراته و .ډير اوښان مړه شوی و . څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې . د خوراکې موادو بوجۍ شکيدلې پرتې وي ، ټول لس واړه آسونه غايب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه تر سترګو کيده . د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلئ وسايل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډيره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقيب کولې شو.

(۳۰)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېرلږ نه و ، د باليان ذهن لا د پخوا ځخه د (موبي) په ښايست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښايسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له ياده ويستلې و ، (موبي) به هغه ته بيا بيا ويل چې دومره زياد تم کيده ښه نه بريښي ، څومره ژر چې کيداې شي تر سمندر پورې د ورسيدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي.« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صليب دپايښت له پاره ما استعمالوې .» د باليان احساسات سوکه سوکه را بيدا ريدل « ايا ته غواړې چې زه د صليب ساتونکې و اوسم.»

« ايا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وويل « تا بيا ولې د صليب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدين ايوبي د حکمرانۍ ځخه د ازادۍ په خاطر» باليان ځواب ورکړ او وئې ويل « «نه دصليب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان يم ، خو د هر څه دمخه زه يو سوداګر يم »

«زه تر ټولو دمخه صليبي يم » (موبي) ورته وويل « عيسائې يم او دهغه وروسته د هغې هيواد لور يم کوم کې چې زيږيدلې يم » (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې و نيو او ورته ئې وويلي « اسلام خو کوم مذهب نه دی ، په دې خاطر ته خپل هيواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر ځخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښايم ، نوبيا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوداګرۍ ځخه وروسته ځان پيرو ګڼې، له ياده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وايم چې خپلې لونې دپردېو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د ځښلو عمل ته ثواب وائي ، » باليان يو ناڅاپه را بيدار شو . او وئې ويلي « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لو ټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما ځخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د يوه مسلمان د ايمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زيات ځيز نه دې» نجلۍ ورته وويلي ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ايمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لويدلې پرزيدلې پريږدم. زه اوس تا د يوې ستري ړنا په لور بيايم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځليدونکې تر سترګو کيږي.»

زه هغې ړنا ته نه ورځم» باليان ورته وويل.

«ګوره باليان !» (موبي) ورته وويل « ميړه او بيا جنګې ميړه هيڅکله هم د خپلې وعدې او سودا ځخه نه په شا کيږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ايمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قيمت درکړې دې. ددومره ورځو را هيسې ستا ونيځه او بې نکاح ښځه يم ، اوس ته ددې سودا ځخه په شا نه شې تللاې. اوس يوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره ړنا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر ځخه اخوا ئې ماته را وښائې.» باليان وويل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هيرو په څير همدا اوس ځليدونکې په سترګو کيږي.»....(موبي) د څه ويلو هڅه کوله نو باليان ورته په قهر سره وويل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدين ايوبي زما دښمن کيداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کيداې نه شم چې صلاح الدين ايوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په‌نوم باندې مصر او سوډان او هر څه‌ځاريدو ته‌تيار يم. د هغې په ستر اوپاک نوم‌باندې زه د صلاح‌الدين ايوبي ترمخ وسلې ايښنولو ته هم‌تيار يم»

«ما تاته څو ځلې ويلې چې شراب لږ څښه ، » (موبي) ورته‌وويل « له‌يوې‌خوا شراب او له‌بلې‌خوا زما د جسم‌سره ټوله شپه لوبې کول او ويښ پاته‌کيدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بيکاره شوی‌دې ، تا دا هم‌هير کړې دې چې زه‌ستا ښځه يم.»

«زه د يوې صليبي فاحشې خاوند کيداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو ، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګري ئې را وبلل ، هغوی هم په يوه منډه راغلل ، هغه‌ورته‌وويل «دا نجونې او دا نجلۍ هم‌ټول ستاسې بنديان دې دوی بيرته قاهرې‌ته‌يوځئ .»

«قاهرې‌ته !» يوې‌نجلۍ په‌حيرانتيا سره ترې وپو ښتل «ته‌اوس قاهرې‌ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته‌وويل « قاهره ، په‌دې‌کې د حيرانيدو څه‌خبره ده. تر څو پورې به په‌دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چېرته به‌ځو ؟ ولاړ شئ او په‌آسونو زينونه کښيږدئ او هره نجلۍ د يوه يوه اسپ په شا و تړئ او سفر پيل کړئ.»

(۳۱)*****

په‌دښتو کې د اوښ سفر بې‌اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوريدل کيږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډير کم‌اواز هم نه‌ترې را پورته‌کيږي ، هغه‌وخت چې باليان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه‌ته‌دا احساس هم‌و نشو چې په‌يوه اوښ سپور د يوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په‌سر ولاړ دې او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې ځاري ، دا د صليبي کماندو د ډلې يو سړې و. ددې ډلې قومندان يو هو ښيار سړې و. هغوی د باليان د تم ځاې څخه‌لږ څه اخوا دېره جوړه کړې‌وه. د هغوی په‌وهم‌و ګمان‌کې هم‌نه‌و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه‌نژدې نيم ميل لرې‌دې. هغه‌د فوځې پوهې څخه په‌کار اخستلو سره د شپې درې‌کسو ته دنده سپارلې‌وه ، چې‌هغوی دې په اوښانو سپاره شي‌او تر لرې لرې پورې دې پهره وکړي. او هر چېرې چې‌ورته کوم‌خطر او يا د کار څه خبره پيدا شي‌نو سمدستي دې‌دلته خبر راورې. ددې‌کار له‌پاره اوښ موزون ترينه سپرلۍ وه. ځکه چې‌دهغې د پښو اواز نه‌وي ، درې واړه سپاره په‌مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله‌سيمه د پړاو اچولو او تم کيده له‌پاره ډيره‌مناسبه وه. په‌دې‌خاطر قومندان فکر کړې و چې کيداې‌شي دلته بل‌چا هم تم ځاې جوړ کړې او دېره‌ئې اچولې‌وي.

يو اوښ‌سپور ته ړڼا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته‌ولاړ ، دا يو کوچنې‌مشال و چې د باليان‌په تم ځاې کې‌روښانه شوی‌و. اوښ سپور مخته‌راغې نو د يوې غونډۍ شاته‌پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په‌اوښ سپور ترې‌هرې‌لورې ته‌کتلې شول. په‌دغه‌تياره غونې ړڼا کې نجونې هغه‌ته تر سترګو شوې چې‌د باليان د فوځې ډلې سره‌ئې خبرې کولې ، ددوی څخه‌لږ څه لرې يوه بله‌نجلۍ د يوه سړې سره په‌خبرو کې مشغوله ده. او ددوی نه‌لږ څه‌اخوا دهغوی اسونه‌مختبيله شوی و. په‌دې کې هغه‌اسونه هم و چې دوی د بنديانو د ساتونکو د وژلو وروسته ترلاسه کړې وو.

صليبي‌اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر يوه ځايه خو سوکه سوکه ولاړ او بيا ئې‌اوښ په‌ځغاسته کړ. د اوښ له‌پاره نيم‌ميل فاصله هيڅ شې هم نه‌دې. سپور خپلې‌ډلې باندې زيرې وکړ، چې‌ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان يوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور ځخه ئي تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئي د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو ځخه د دښمن د خبريدو خطر را پيښيده ... کله چې دا ډله دباليان تم ځاي ته ورسيده نو هغه وخت باليان حکم کړې و چې يوه يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حيران و او د باليان په لور ئي کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوي وي، هغوی له ده سره خبري پيل کړې او په دې تر تيب وخت له لاسه ووت. باليان په ډيره سخته توګه هغوی قانع کړاي شول ، چې هغه څه چې هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دي.

نجونو په ډيره انديښنه هغه ته کتل ، دباليان خلکو په آسونو باندې زينونه کښيښول او نجونې ئې و نيولې ، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت ، باليان په لوړ اواز سره بيا بيا وويل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته وړو . » هغه دغه يرغل کونکې د سلطان ايوبي مجاهدين ګڼل ، خو يو خنجر دهغه په زړه کې ور کښيوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زياتو وګړو د ناڅاپي يرغل دفاع و نه شوه کړاي ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې ، هغوی کماندو ډله و پيژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکې و درول چې د تم ځاي په چاپيريال کې به ګرځيدل را ګرځيدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ايوبي له اړخه را ليږل شوی سپاره دهغې ځاي ځخه ، چې بنديانې نجونې د باليان وګړو دساتونکو ځخه ازادې کړې وې ، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړي ، لاربښود هم ورسره و هغه ته ځاي او لاره په ياد وه ، هغه دا ډله هغه ځاي ته يوړل د کومه ځخه چې پرې حمله شوی وه ، يو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د راښن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا خيرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتې ګيدړانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا خيرونکې و تښتيدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکې خپل قومندان هغه ځاي ته يوړ د کومه ځابه چې هغه دخپلې تيښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کيدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم ګران کار و. د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځاي کې ويښه ناسته وه ، ډير زيات خوښ و ، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي ، په دغه وخت کې «ميګنانامارپوس» وويل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدين ايوبي وژل خو په خپل ځاي پاته دي ، قومندان ورته وويل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائې ، اوس مونږ د قاهرې ځخه ډير لرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هیڅ شې نه شې ختمولاې» "میګنانا ماریوس» وویل « ما د صلاح الدین ایوبي د وژلو سوګند پورته کړې ، ماته د بو ملګري او یوي نجلۍ اړتیا ده.»

«دا پریکړه به زه کوم چې مونږ باید څه وکړو » قومندان ورته وویل « ټول باید زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هیچا دحکم تابع نه یم» میګنا ناماریوس ورته وویل» « تاسې ټول د خداې د حکم تابع یاست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړې او په قهر شو ."میګنا ناماریوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وویستله ، خو ملګري ئې تر منځ شول ، (ماریوس) ورته وویل« زه د خدای یو بې لارې انسان یم ، زه د ګناه او بې انصافۍ تر منځ ځوړند یم ، ایا تاسو پو هیږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د دېرش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما یوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه یو غریب انسان یم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زیار او زحمت ویسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې دېسوع مسیح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غریب یم ؟ ما هیڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ریښتونولۍ او صداقت کې تیر کړې ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګیډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پیدا کوله ، ماته یسوع مسیح هیڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پیغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پیغلې مریم څخه مې و پوښتل چې زما د پیغلې خور په پیغلتوب تا ته ولې درد راپیدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تیرې کړې و چې هغه ته ئې ښایست ورکړې و ، ماته نه یسوع مسیح ددې ځواب راکړاې شو او نه پیغلې مریم په دې هکله څه وویل......»

«یوه ورځ راته د یوه ډیر شتمن سړي نوکر وویل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه یو عیاش انسان دې ، پیغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عیاشي کوي اوبیا ئې له دې ځایه بل چیرته لیږدوی ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دستري رتبې توره ورکړې ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خدای خوښ دې، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده .....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بیرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او ټیل وهو دخپل محل څخه را وویستم ، زه بیا چرچ ته ولاړم ، دېسوع مسیح د بُت او د پیغلې مریم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هیچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې یواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وویستم. ،وئې ویل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوی دي ، ووځه ، اوکه نه پولیسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل« ایا د ا دخداې کور نه دې .؟» هغه ځواب راکړ« ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چیرې دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بیان کړه ، زه به خداې تهووایم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نیغ په نیغه د خداې سره خبرې نه شې کولې ، زه وځه له دې ځایه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وویستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بيانول چې په ټولو باندې چپتيا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې رواني شوی ، ددښتې د شپې چپتيا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څير را خپور شوی و .

هغه وويل «ما پادري ، د يسوع مسيح بُت ، د پيغلې مريمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چې کور ته ولاړم نو ړندې مور مې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه ؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د يوه تصوير او بُت په څير چپ ولاړ وم. خو زما په وجود کې يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځيدم را ګرځيدم ، د ماښام په وخت کې مې يو خنجر واخست ، او ددرياب په غاړه باندې زنګيدلې ګرځيدم. شپه تياره شوه او ډير وخت لرې يوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوی په کوم کې چې زما خور بندي کړل شوې وه ، زه ډير ګړندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځيدم ، کله چې زه د شا ددروازې څخه محل ته ور ننوتم نو د محل په يوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کيداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په يوه کوټه کې ورننوتم نو يوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سينې باندې خنجر کښيښود اودخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چېرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پوړ ته يوړم اوپه يوه خونه کې ئې و رداخل کړم او وئې ويل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يو زيات شمير خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شيان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورويشتل ، ډير شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوی زه و نيولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځيرونو کې تړل شوې يم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د يوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نيت زخميان کړي هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد . اوماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کيږی خو زه انسان نه يم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختيو نه پوهيږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحيواناتو په څير کار اخلي او دشپې مو د سپيو په څير په ځنځيرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه ړنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچيانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د يو خطرناک غل په څيرساتلم اوهيڅوک ئې را ته نه را پريښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ريښتوني يم که خداې ، ځکه اوريدلي مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نيولي يم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچيانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کيږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې انديښنو کې ککړ وم، څو ورځې دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی يو څه کسانو ته اړتيا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مې چې واوريدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دي ،ما دا اراده کړې چې زه به عيسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چېرې خداې ريښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي دهغه ظالم عيسائي د لاسو څخه را ته ازاده کړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دي نو زه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښېښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئې خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند څخه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې د ټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه څخه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوې ده خو مونږ دريواړو هغوی ته ډاډ ورکړې دي چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې د خپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دې د بندي خانې څخه د وتلو تر مخه يو پادري مونږته وويل ، چې دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د بښلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند څخه د عيسائي نجونو ازادول خو تاسو نيغ جنت ته بيائي .ما د پادري څخه و پو ښتل ، چې خداي چېرې دي ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ وړ نه و.ما په صليب باندې لاس کښېښود او سوګند مې ياد کړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډير ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړين برېښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداي چېرې دي ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداي را ته تر سترګو شي.»

«ته ليوني ئې ، ليوني !»قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې وکړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډيرې ښې خبرې وکړې» دهغه يو ملګري وويل ، « زه به له هغه سره يوځاي کيږم»

«ماته اوس د يوي نجلۍ اړتيا ده» "ميګنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلي يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به دصلاح الدين ايوبي سره څنګه په يوه ځانته ځاي کې ووينم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ويل « زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خو تاسو په ډيره ستونزمنه توګه دهغوی څخه ازاد کړي ياست (موبي) !» قومندان ورته وويل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاي.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دي،قومندان صيب ! (موبي) ورته وويل « زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خوني ته په اسانۍ سره ور ننوتلي شم ، ماته معلوم دي چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډيرهغوی د ښکلو نجونو ليواله او زړه بايليدونکي اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخري نجلۍويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته "ميګنا ناماريوس» د خپل يو ملګري او (موبي) سره يوځاي د خپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوي وکړې او خداي پاماني ئې ورته وويله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سرې کيناستل. دهغې سره دمصر سکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس» زیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائې نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالې را ځرګندېده ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کیده چې دا اروپائې دې ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو یو خنډ تر مخه وه چې علاج ئې نه پیدا کیده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایټالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبې) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړې چې له دوی سره یوځای تللې و هم دمصریانو په ژبه بلد نه و . دوی غوښتل ددې خنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوی و ، (موبې) د لارې په ښکته پورته ښه پو هیده ، ځکه هغه د قاهرې ښخه راغلې وه . (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سر ئې د لوپټې په څیر په یوه څادر کې پټ کړ.

(۳۳)*****

د سهار په رڼنائې کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډیرو آسونو د پښو نښې لیدل کیدې چې پټیدای نه شوی ، د سهار ښخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډیر ګړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و . ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاې خو صلیبیانو خپل سفر جارې و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډیره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځای کې تم شوی و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بیا و خوځیدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره رڼنائې کې د هغوی پسې و خوځیده.

"میګنانا ماریوس» د عقل ښخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندۍ توګه خپله هدف ته ورنژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه تر سترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو ښخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې ښخه معلومیده چې ددوی د مړینې ښخه ډیر وخت نه دې تیر شوی. که چیرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی وای نو د وینې نښه به ئې هم نه وای پاته ، یواځې هډوکې به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځای ښخه بیا د اسونو د پښو نښې را پیدا شوی سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو د پښو نښې هم تر سترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ ښخه تیریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلیبیان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحیرې په لور روان و .د غونډیو سیمه تر ډېره ځایه پورې خپره وه . دهغې ځاې څخه د وتلو وروسته تعقیب کونکي و دریدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه میدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وویل چې د سمندر هوا راولګیده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صلیبیان نه تر سترګو کیدل ، په یوه ځاې کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګیرل کیده چې دلته دشپې یو شمیر خلک تم شوی دي ، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي ، بیا نو دا اسونه له هغه ځایه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په یوه ځاې کې ارام ورکړ. اوبه ئې ورکړې او بیا روان شول ، د سمندر هوا هم تیزه شوی وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سیده ، بیا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ویل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شمیره ئې نه معلومیږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کیدې ، تعاقب کو نکو ته په یوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تیزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تیز شول ، کله چې د غونډیو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول ، ځکه چې دلته د څو لارو څخه د غونډیو شاته تګ کیداې شو . یو کس ئې په یوې غونډۍ و خیژاوه تر څو مخته ووینې ، هغه سړې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په یوې غونډۍ باندې ور پورته شو . د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بیا ئې بلې لورې ته او بیرته را غې ، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پیدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفیان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بیرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځایو کې ئې ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنړیدو اوازونه را تلل ، صلیبیانو هملته شتون درلود .دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و. دوی خپلې کشتۍ هملته تړلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول او په کشتۍ کې سپریدل ، کشتۍ ډیره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ایښي و ، یو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو . دوی نه غوښتل ټول هلاک کړې ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نیسي ، ډیرو په کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځیده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو نښې و ګرځیدل، هغوی د کشتۍ خلکو ته ډیر ننګ ورکړ او د خپلې مرستته له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډیر ژور و ، کشتۍ په ډیره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په یوې اشارې سره غشې ویشتونکو په کشتۍ باندې غشې ور ویشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و درید . او پرې د غشو دویم باران او بیا دریم باران پیل شو ،غشې د لاشونو سره ورننښتل. اوس نو په هغوی کې هیڅ یو ژوندې نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پیل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډیو سره به ئې د ټکر وروسته بیرته په شا تګ کاوه ، لږ شیبه وروسته کشتۍ بیرته ساحل ته را ورسیدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونیوله ، وئې کتل چې هلته یواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځینو دوه دوه غشي لګیدلي دي.

کشتۍ ئې هملته بیرته وتړله ، او د سپرو مجاهدینو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پنډغالې یې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاې و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وي ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګاڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دې او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلې له پاره ز راعتي ځمکې ورکړې دې.

دا د(ماریوس) یا ډیرزیات جرأت و او یا د هغې ډیرزیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و . هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و .

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چیرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیې ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. اوهغه وه (موبي). (موبي) نه یوازې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وي ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والي ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاونداني وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ږیره توره سپنه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر توروالي درلود، چې هیڅ ډول مصنوعیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه ماموليې چوغه وا غوسته او په سرئې یو ماموليې رومال او لونګۍ و تړله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوې و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمین وېښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لباس کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ویلي و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور دروممي. (ماریوس) او(موبي) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کنبینولې و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول ، هغه غوښتل دا کار ډیر ژر پائې ته ورسیږي ، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولې فوځونه ، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځای کړي او یو نوي فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتې وروسته ، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینکو ته د هغه په هیودا کې هم ماتې ورکړې وه ، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود ، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کر کیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادېو کې مشغولول څه اسانه کار نه و ، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه ، ځکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود ، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلې و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پور داهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و همّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډیر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته تر لاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه ، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و ، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ّهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ ، میني اوخلوص نه کار اخست ، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول « چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا..... ، » کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دې اسعمال کړي ، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه « چې که چیرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې وویني نو د هغه مخه و نیسئ ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغیز څخه ازاد واوسي ،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفې وې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤلیتونه نور هم زیات شوي و. د ساتونکو او اوښ ورونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسیدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وې د ناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوې وې ، دې دوو پیښو دا ډاګیزه کړې وه چې په هیواد کې صلیبي جاسوسان او غلچکي یرغلکونکي شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځاې د اوسیدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلي چې غلچکي یرغلکونکې او نجونې په هماغه وخت کې له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوریدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د یرغل کونکو د یرغل د مخنیوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سیمه کې د ګشت له پاره تیر ماښام استولې وې او د اینتیلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ایوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټینګښت او پراختیا له پاره څه خه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو د هغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې د هغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دا یمان پلورنکو لیلام لګیدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله تري جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ایوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې د هغه د وژلو سازشونه کیږي خو هیڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ویل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دې ، د هغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بیکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو د هغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندویانو کړنلاره وه چې د هغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټیلیجنس وګړي موجود و. او پخپله علي بن سفیان هم په دې هکله ډیر سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ایوبي که بیغمبر نه ګاڼه نو خپل پیر او مرشد خو ئې ضرور ګاڼه.

په دې ورځ سلطان ایوبي خپلو معاونینو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دریدل د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "میګنا ناماریوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قیضې د هغوی هغه ملګري و نیولي ، (موبي) قومندان ته وویلي چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ایوبي سره ووینې ، قومندان د (ماریوس) سره خبرې وکړې او د لیدنې کتنې د سبب له پاره ئې تري وپوښتل ، (ماریوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې د هغې خبره اوریدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهیده ، (موبي) هم خپل نوم یو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وویلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دې او کوڼ هم..... د لیدنې کتنې د موخې په هکله به مونږ سلطان یا بل کوم ستر افسر ته وواېو.»

علي بن سفیان بهر ګرځیده ، هغه (ماریوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام علیکم وویل ، نو (موبي) ورته وعلیکم السلام ووایه ، قومندان هغه ته وویل چې دوی غواړې د سلطان سره ووینې ، علي بن سفیان د (ماریوس) څخه د لیدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وویل چې دا زما پلار دې ، کوڼ او ګونګ دې ، علي بن سفیان ورته وویل چې سلطان خو اوس ډیر زیات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د لیدنې وخت به تري واخستل شي ، هغه ورته وویل « که تاسې د لیدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست کيداې شي چې ستاسې کار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د ورو ورو شکايتونو له پاره وخت نه شي ويستلاې ، اړونده څانګه پخپله شکايت اوري او رفع کوي ئې.»

«ايا سلطان ايوبي د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شي ويستلاې ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نو زه به ئې همغه ته وايم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې » علي بن سفيان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، که هغه اړين وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفيان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته يوړل.

(موبي) د شمالې سيمو د يوه کلي نوم واخست او وئې ويل « دوه کاله کيږي چې سوډاني فوځ دهغه ځايه څخه تير شوی دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما دنوم پو ښتنه ئې وکړه ، کله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا ګونګې او کوڼ هم دې ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځيان زمونږ کورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم باليان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وويل چې له ما سره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ. ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست.....

زه خپل کورته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ. ويل ئې چې دا دحرم څنډل شوی وينځه ده ، هلته د خلکوتر منځ زما ژوند ستونزمن شوی دې ، مونږ په سراې کې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمکې اوکورونه ورکوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ،هر څه مې چې ګڼئ ، راغلې يم چې ماته هم ځمکه اوکور را کړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه کوچ وکړم او دلته ميشت شم او که نه زه به ځان ووژنم اويا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورګډه شم.»

« که چېرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبيا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتيا لرئ ؟»علي بن سفيان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وويل «بيا به هم د کتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو يوه اله ګرځيدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنيو کې دواده رواج له منځه تللې دې ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ اوخوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پيدا شي.»

(ماريوس) ددې ټولو خبرو په جريان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هيڅ خبره نه وي لګيدلې. علي بن سفيان (موبي) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه کې ناست دې د هغې غونډې دخلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو. هغه د ډير څنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورغې. هغه دسلطان ايوبي کمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغي او (موبي) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته بوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښووله ، کمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وکتل ، هغوی غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په نښه کړي.

*****(۳۵)

په کمره کې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستا پلار د موره ګونګی او کوڼ پيدا شوی دی ؟»

«هو دورنده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغې پيدايشي عيب دې» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشکايت واوريد ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلې دې چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوی وي چې له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشته او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده. ته خو به ماته ځمکه او کور را کړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوی وي....» او بيائې په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسې خبرې کولو جرأت نه شم کولې خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې کوم چې که چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده کولې نو په خپل حرم کې مې له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددې خبرې کولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکې څخه پلان شوې وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده کړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لکه چې دې وائې چې زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراې نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددې هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کې هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کې ئې پورته پورته کوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکې واوسم ، » ددې خبر ې په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ. او سکه ئې لاندې و غورځوله ، کله چې د ټنګ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئې سمدستې خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئې وويل « دا سړې زما په ژبه نه پو هيږې ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئې هم وکړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوې ، هغې په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چې ووائې چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وکړې ؟ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،« ایا تا دومره ژر ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته ووایه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل « پاته نورې نجونې چیرې دي ؟»

«تا زما په پیژندګلوي کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزیدلي اواز وویل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته د کومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خدای را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسې کیږی چې یو ځل مې کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائې نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګري ته خدای داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې د کوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لورې ولاړ، د سراې خاوندانوته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پښې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته ور و ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلی دي. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځعاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سيمې څخه ځانونه ويستلي او د ښاره به لرې تللي وي ، او دا هم کيداې شي چې دا خلک تا ددومره ښايسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ويل « هغوی مه نيسئ ، ترمائې يوځل را ورسوئ»

علي بن سفيان هغوی دننه ور وليږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و دريد ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وويل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره يو ځاې تبيله کړئ ، زينونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې و نيسئ. تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول او د"ميګنانا ماريوس» ملګرې و نيول شو .دهغه څخه يو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ايوبي کمرې ته ور ننويستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دېوي سګې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کونږ نه دې ځکه هغه د سګې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلي و.

صلاح الدين ايوبي نجلۍ ته وويلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صليبيانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهﷻ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماريوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وويل ، (موبي) سلطان ايوبي ته وويل چې «دا وائې چې ايا ستا خداې څه بل څوک دې ؟ او ايا مسلمانان هم خداې مني ؟»

«دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خداې عقيده او باور لري چې ريښتوني دې او دريښتوني عقيدې خلک خوښوي» سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي ياست؟... زما رب ! که چېرې ستاسې خداې ريښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم. زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځابه يوه توره راوويستله ، اوځو نور شيان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دي ، دا ستاسو سره يو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دي ، ليکن ستاسو څخه مخته ماته رارسيدلي دي.»

(ماريوس) د حيرانتيا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حيرانتيا نه بوتې را وتلي وي ، څومره خبرې چې کيدې د (موبي) له لارې کيدلې ، (ماريوس) په خبرو پيل وکړ خو يواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هيده ،د خداې په اړوند دخبرو اوريدو سره هغه وويل «دا سړې د ريښتوني عقيدې خاوند بريښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې.دې ته ووايه ستا په سينه کې يو خداې دې هغه ماته را وښيه ، زه غواړم هغه خداې ووينم کوم چې ده ته دا ښولې چې دا خلک ستا د وژلو په نيت راغلي دي.»

دسلطان ايوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاګل نه وي نو په ذهنی توګه خو ضرورلارورکې دې. هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پيل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکې له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوندد قصې کولومهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکې په ټکې ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسې د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداې نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شې کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزارې ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مړینې تر مخه ماته د خدای یو څرک یوځل را وښایاست، زما خدا ې زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابې وحشیانو په بندې ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې دښرش کاله په بندې خانه کې ور و غورځولم.زه چې دهغې ځاېه څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دې.ماته هغه ریښتونې خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دې» سلطان ایوبي ورته وویل «زما دخداې په لاس کې دې ، که چېرې زما په لاسو کې وای، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتونې خدای در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوې. خو تاته به په هغه ریښتونې خداې باندې عقیده پیداکول وي.او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبې) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو او دسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتونې خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبې) ته ئې وویل «دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خدای دې او یا داچې خدای ئې په سینې کې ورننویستې دې ، دې ته ووایه چې ماته خپل خدای را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبې) خو روزل شوې را استول شوې وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه بښلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګري علي بن سفيان ته وروسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وي او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او باليان او دهغې ملګری هم همدوی وژلې و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ورننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاې کړ او لرې ئې تر يوه ځاېه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګي دوه تښتې پرتې وي پر هغوی سپين ځادرونه غوړيدلې و، سلطان ايوبي ځادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګري لاش، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او وروسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماريوس) ته وويل، «ما نه شوکولاې دا وښنم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده، خو اوس را ته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې، ماته دا ډير ښکلې ښکاري، الله ج دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه!» (ماريوس) ترې و پو ښتل «تا ماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وي» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. «خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه، او ستا دا ملګري هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر تر څنګ تير کړل، خو نن هيڅا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چېرې دی.

(۳۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن........(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوې اړخه د شګلوړه غونډيو اود نورو درېو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوخلې وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د ځلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټولېده ، د خلکو ګڼې ګونې د قاهرې د بازارونو ښايسته والې نور هم ورزيات کړې و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږي او نور زيات شمير جنګي کمالونو به ښوول کيږي. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړې اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ور ورسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاې ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن بريښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چېرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ورعسکر ترلاسه کړو.»

«درونده اميره !»علي بن سفيان ورته وويل« زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږې نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتې وي د کليو او بانډو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالې لري چې عيسائې ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پوهېږم علي !» سلطان ورته وويل« خو ته پوهېږې چې ما ددې ميلې اوسيل انتظام د څه له پاره کړې ؟ ته به خپله شبکه نوره هم زيرکه ، هوښياره او فعاله کړې.»

«زه ددې ميلې په هکله خوښ يم» علي بن سفيان ورته وويل « دا ميله ډېره زياته اړينه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زياتولو په خاطر تاته نه ده ويلې ، يوازې دا خبر مې درکړې چې دا ميله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځايونه جوړ شوي چې ټوله شپه د ننداړچيانو څخه ډک وي. د ننداړچيانو او سيلانيانو ډېرو ئې د ښهر څخه دباندې خيمې درولې دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دي چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خيمې هم شتون لري. سبا د ميلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د ننداړچيانو شتمنۍ لوټ کړې دي .»

«کله چې ميله پای ته ورسيږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره يو ځای له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وويل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بنديز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډېر خراب دې ، جواري او عصمت پلورنه په يوه يا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللای ، اوس هم ماته د لا زياتو ننداړچيانو او سيلانيانو اړتيا ده. زه بايد فوځ تيار کړم او علي ! ته پوهېږې ، چې مونږ ته د ډېر زيات فوځ اړتيا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپينوالې هم کړې دې .»

«ما ونه شو کولای تا د هغې سپينوالې څخه منه کړم ، درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل « زما استخباراتي سترګو ويل چې په هغو مشرانو کې تر نيمائې ډېر زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډېر ښه پو هيږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځای کې ووينې ، اوپاته نور هم د سوډانيانو پخواني دوستان او ملګري دي ، ما دهغوی د هر يوه تر شا دخپلې شبکې يو يو کس مؤظف کړې دې ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړو وړو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ايا د کوم يوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسيدلې ده؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

«نه» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، « يوازې دا يوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حيثيتونه له ياده ويستلي او د شپې هغه مشکوکو خيمو او ځايو ته ورځي چې موقتي قحبه ځايونه او نڅاځايونه ګرځيدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکۍ نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللي دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتيو په شاوخوا کې را څرخيږي چې لس ورځې مخته د روم د بحيرې په ساحل کې تر سترګو شوی وې.»

« ايا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ايوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحيرې څخه فوځ بيرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړيو ځايو کې دوه دوه کسان هملته په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفيان د ماهي نيونکو او کوچيانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان په ناڅاپي توګه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صليبيانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډيره اوږده او پراخه وه ، په ځاې ځاې غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په يوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللاې. لس ورځې تيرې شوې وې چې دهغه ځاېه څخه ، چېرې چې سمندر د غونډيو تر منځ را ننوځې ، دوه باداني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوې دي. داسې بريښې چې هغوی د شپې هلته راغلې وې.

د هغوی د بيرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهيانو خپل اسونه د هماغه ځاې په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاې، هلته د انسان بوي هم نه احساسيده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتيو د بادبانو د جوړښت څخه ځرګنديده چې دا د مصر د ماهې نيونکو کشتۍ نه دې ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلې دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځيدل خو هيڅ ئې په سترګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوې دي، د علي بن سفيان له پاره دا شوني نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتيو څخه څوک او يا څه را ښکته کړل شوې دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسيدو هم درې ورځې تيرې شوې وې.

علي بن سفيان د سلطان ايوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتيو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپيناوې وکړ او وئې ويل «مونږ د يوې يونيمې مياشتې راهيسې د ميلې اعلانونه پيل کړې دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر وررسيږي او دهغه ځاېه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډيره ځاېه پورې شکمن يم چې د نندارچيانو سره به صليبي جاسوسان هم ميلې ته راغلې وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتې توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کيږي. سلطان دا درک کولاې شي چې دهغوی را نيونکې خلک د معمولې حثيثت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نيونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامي يوشمير غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صليبيانو دجاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي.»

سلطان ايوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحيره کې صليبيانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې يو کال تيريده ، علي بن سفيان د سمندر هغې لورې ته هم دجاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډير باورې نه بريښيده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسيدلې و چې صليبيانو په مصر کې د ښارکښې او تخريب کارۍ له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلې دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګيزه شوې چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ويل کيده چې صليبيان به ډير فشار هملته راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوريه «شام» کې مسلمان امرأ او رئيسان په شرابو کې ډوب کړې و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صليبيانو تر اوسه پورې هلته د نيغ په نيغه د تېکر کولو همت نه شو کولاې. خوکله چې صلاح الدين ايوبي دهغوی ستره جنګي بيړۍ د روم په بحيره کې د ټول فوځ سره يوځاې غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صليبيانو په هيواد يرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزيه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زيات شمير صليبيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بنديانو په خير راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی يو شمير سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بنديان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صليبيانو د مسلمانانو جنګي بنديان شهيدا ن کړي و. ددې نه اخوا صليبيان په وعده باندې هم نه دريدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ايوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بيا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صليبي ځواکونو څخه دفلسطين سيمه بيرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سيستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په يوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډير زيات فوځ اړتيا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډيره کمزورې وه. ددې يو علت دا هم کيداې شو چې د سوډانيانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کليو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبليغات پيل کړي و. ددې فوځ ډير کم شميرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بيرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ايوبي و توانيد چې دغه لږ شميره مصرى فوځيان او د سلطان زنګي له اړخه راليږل شوی فوځيان، ټول سره د يوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ايوبي ليدلې و. سلطان ايوبي ددې ميلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو ميلمنو سره ووينې ، او د مينې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړې اوهغوی ته دې دا ډاګيزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دې او زمونږ د ټولو موخې دادې چې د خداې ج او د هغې د رسول ص د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هيواد ددې صليبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د ميلې څخه يوه ورځ دمخه علي بن سفيان ، سلطان ايوبي د عيسايي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړي و . هغه ورته وويل « درونده اميره !زه د جاسوسانو څخه ويره نه لرم. په حقيقت مونږ ته ګوابښ د خپلو کليمه ويونکو ورونو څخه دې چې غوارې د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عمليات بريا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ايمان کلک وې نو بيا خو د صليبيانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بريالي کيداې. دميلې د نندارچيانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترګو کيږې دا ټولې دصليبيانو د جال لومې دې چې د يو شمير بې ايمانه مسلمانانو د رانيولو له پاره ئې خپرې کړې خو بيا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته وواياست چې هيڅ يو جاسوس و نه وژني .»سلطان ايوبي ورته وويل ،«ژوندي ئې را ونيسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده . هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائې چې دلته ئې را استولې دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلې سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دنندارچيانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شکو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړې آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره ځادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکې څوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنی جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوی وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د نندارچيانو د هجوم څخه پورته او اعلی و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د نندار چيانو تر منځ چپتيا او دفوځي ډلې رعب را پيدا کړ.

نندارچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور نندارچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره نندار چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لګيدلې وې ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او دسلطان د حکومت افسران او د ښار او سيدونکې معزيزين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښيني او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهمغه سره وي ، دهغه عمر نژدې څلويښت کاله پوره کيده . هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و . هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې اوښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلي و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه . بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د نندارچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښانئې هم د آسونو په څير په ګلداره ځادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوی و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل اوپړکيدل ډير ښه برېښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچيان ئې ځانته متوجه کړي و . د هر سپور په اوږو يو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زين د پاسه د غشو رنګينی خلطي پرتې وي. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څير اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښې يا کيڼ لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څير وو چې يو شمير نندارچيان پرې د ننداري له پاره ناست و . خودفوځي روزنې ، فوځي چال اودفوځي سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلوميده.

البرق په خپل څنګ کې ناستې نجلۍ ته يو ځل بيا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حيا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل څنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق يوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پيدا شوی و . کيداې شې په دې وخت کې هغه خپله ښځه له ياده ويستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وريښمين نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سينې لګيده ، هغه يو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرميدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ويل.

داوښانو پسې پياده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ويشتونکو او تيغ وهونکو ډلې شاملې وي ، دهغوی يو ډول تګ ، يو ډول وسله او يو ډول لباس په نندارچيانو همغه ډول اغيز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ايوبي راتګ هغوی تر خپل اغيز لاندې راوړي وو. د سپاهيانو په مخونو باندې خوښي او ځلا وه ،او ډير زيات ډاډه تر سترګو کيدل. دا ټول فوځ نه و ، يواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنيقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنيق دهر دلګي تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې ستري ستري تيږې ، يو ډول ختيين لوښې او نور اړوند شيان بار کړل شوی و ، په دوی کې د تيلو په څير کومه ماده هم ايښول شوی و چې د منجنيقونو په واسطه غوځارول کيده. هر چيرې به چې دا لوښې غورځيده هلته به په څو ټوټو باندې ويشل کيده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځايو پورې شيندله ، او کله به چې اور لګونکي غشي وروړسيدل نو ټولو ځايو به اور اخسته.

دسلطان ايوبي په قيادت کې دغه سپاره او پياده دلګي ، د نيمې دايرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډيره ګړندۍ توګه د نندار چيانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ايوبي د لارې څخه بيرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بيرغچيانو آسونه ، ښې ، کيڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو . سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچيانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامياني ته دکښيناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ايوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاې کښيناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پیاده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډیو شاته ئي ځاې و نیو ،میدان خالي شو ، یو آس سپور دخپل آس په څغاسته هلته را ورسید ، دهغه په یو لاس کې د آس قیضه او په بل لاس کې ئې د اوبښ رسۍ وه . اوبښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغلیده. دمیدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و درید ،او د آس قیضه ئې پریښوده ، او ټوپ ئې کړ د اوبښ په شا کښیناست. اوبیا ئې دهغې څخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. څوقدمه ئې د اوبښ او آس سره منډه ووهله اوبیا ئې ورټوپ کړاو په آس سپور شو ، د آس او اوبښ په منډه کې هیڅ توپیر نه تر سترګو کیده . یو ځل بیا هغه دآس د شا څخه د اوبښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډیر مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدین البرق لږ څه ښي لورې ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوی وه . نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرمیدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زیاتې شوی.

یو ناڅاپه د غونډیو له منځه هغه د سطلونو په څیر دخاورو جوړ شوی لوښې چې د آسونو په ګاډیو کې بار شوی و ، پورته و غورځول شو او بیرته په میدا ن کې را پریوتل، لوښې به مات شو او تیل به ترې هر لورې ته و شیندل شول لږو ډیر سل داسې لوښي میدان کې را پریوتل او دهغوی څخه را وتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوی وي ، په یوي غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ویشتونکې را پیدا شول ، هغوی اوربلونکې غشي را وویشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوی وه ، اور بل ولګید ، دغشو د ویشتلو سره سم ټوله سیمه یوه شعله و ګرځیده ، چې لوړوالي ئې د اس تر ګیډې پورې او خپور والي ئې نژدې سل مترو ته رسیده .په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تیزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسیدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتیا را کمه کړه . ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچیان حیران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په څغاسته تر سترګو کیدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. نندار چیانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسي ووایه ، دنندار چیانو شور او ځوږ دومره زیات وو چې تابه ویل آسمان چوي. هلته ددوو سپرو په ښه اور لړیدلي و . دواړه د ځغلیدونکو آسونو څخه په شګو کې را پریوتل او لږ څه په دې شګو کې ور غښتل ،او په دې ترتیب ئې د خپلو ښه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترګې اړولې وې او د نجلۍ په لور متوجه و . نجلۍ به هم کله کله دهغې لورې ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هیڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځاېه څخه ولاړ . نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترګو لاندې څاره. البرق ته دا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل «ستا پلار چیرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ «زما میره دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میره !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستاپه خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د میني په سترګو ګورم.»

«ایا ته ربښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډېر نرم اواز ئې وویل «زه ددغه بوډا څخه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه څخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وې کتلې هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په څیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د بانډو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل. که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیرې په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یوخو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځاې شی او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دې او هم ستاسې څخه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډېره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښوني اود میلې د شور و غوغا څخه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ څخه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوې راپیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستي ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر ځارنې لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ،...... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځاېونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځې. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځاېو په اخستل شوو نومونو کې یو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا ښاره بهر د پخوانۍ زمانې يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بوډا شخه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په څير په دبدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې شپه هغه د غله په څير په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئې وکتل ، اوپه يوه لورې بانديې روان شو. د قاهرې ښارکې چپه چپتياوه، د فوځې ميلې د پايې ته د رسيدو څخه دوه ورځې تيرې شوې وي. د بيرون څخه را غلي نندارچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوي و ، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځايونه بند کړل شوي و ، د علي بن سفيان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاګه کړي چې د بهر څخه راغلي څومره شمير نجوني او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دميلې موخې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې څلور زره ځوانان په فوځې خدمت کې اخستل شوي و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره څخه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتي د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چې هغه دهغه زاړه وګړي اخستل شوی وينځه او دهغې تر ځارنې لاندې بندی ده. خو بيا هم البرق په دې هيله هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و .

ښځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداې پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړې و. خو اوس دهغه څخه يو ناپوهه زلمې جوړ شوی و . هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترګو شو. دا سيورې د سر نه تر پښو پورې په څادر کې پټ و او د کنډرې په تورتم کې ورجذب شوې و. هغه هم ګړندي ګړندي ګامونه واخستل او کنډرې ته ئې ځان ور ورساوه. د لويدلې دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مختهئې يوه تياره خونه راغله ، د چت څخه د کومې سترې الوتونکې د وزرنو پړپراړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه څپه احساس کړه او يو نا څاپه ئې پرمخ باندې يوه کلکه څپيړه وخوړه. ددې سره يوځاې ئې د «چې چې» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسې و پوهيده چې دا کوم لويې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کښيناست او په پښو ښويدو سره يې ځان د خونې څخه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې يوه اخستل شوی نجلۍ چې تل تر ځارنې لاندې وي څنګه کولاې شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچې دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند څخه خنجر راوويست او په لاس کې ئې و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پړپړ اواز ويرونکې غوندې و. البرق سوکه اواز وکړ --« اصفه»--نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولې و. او په ميله کې ئې دا هم ورته ويلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوړ سړې پلورل شوی ده.

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفې اواز واريد. هغه دبرنډې څخه په منډه را غله، او د البرق سره ورغاړې وتله، وې ويل «ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې يم، زه بايد ډيره ژر بيرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړې تر څو رابيدار نه شي»

«ايا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولې ؟» البرق ترې و پوښتل.

« ما کله څوک نه دي وژلي ،» آصفې ورته وويل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د يو پردې سړې سره د ليدلو له پاره دغه ويريدونکې کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نيوله، يو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تيرشوی و دوه مشالونه راووتل، چې شعلې ئې ډير روښې او تيزې وې، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونيو، ايا دا په دې کنډرو کې اوسيدونکې بدې ارواح ګاني دي؟ او يا د نجلۍ په تعقيب پسې دهغې خاوند راغلې دې؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې يو اواز و غريده، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول، د يوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل، د کنډر انګړ روښانه شوی و، څلور واړه کسانو د وړو ليوانو په څير د البرق په چاپير کې په ګرځيدا شول، آصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه يو بل اواز راغې، «تر لاسه شول؟ ژوندي ئې مه پريږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ ميړه اواز و.

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وويلې --« مخته راشه او ما ووژنه، زه پر تا لعنت وايم، زه په خپله خوښه دلته راغلې يم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپير ولاړ وو، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور وراوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره يوځاې کړې او ورته ئې وويل، « د مړينې دمخه د برچې څوکې ووينه، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ټرپ ټرپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نيولې، او هغوی ئې ټيل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلينج ئې ورکړ او وئې ويل --« راشئ، مخته راشئ، زه وينم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې څه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سړې شاته و تښتيد ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د يرغل کولو پر ځاې يواځې خپل ځايونه بدل را بدل کړل ، هغوى کولاې شول البرق په ډيره اسانۍ سره له منځه يوسي خو هغوى حمله کول نه غوښتل ، د آصفي چلينج لا پخپل ځاې پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کيده ، البرق په يوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په يوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هيڅ دې ، زوړ سړې يوې ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې بريد وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پريوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډيره په زړه پورې داوه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوى يو کس هم زخمي شوى نه و. د زاړه ملګرو د تيغ وهلو کمال هم وښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولي زخم هم پيدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګريدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وويل « صبر وکړئ»--او جنګ و دريد .

زه نه غواړم چې داسې يوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وويل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته يوسم هم ، نو ويريږم چې مابه ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قيمت درکړم » البرق ورته وويل «وايه ، تا دا په څومره را نيولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ويل « له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مينه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګيده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجويانو د نسل څخه ده ، زه يو تاجر او سودا ګر يم ،او داستاپه خير د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاريږي . دريم علت ئې دادې چې ته د سلطان ايوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مريد يم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تا ته حلاله کړه ، .... ځئ دوستانو !دوى ځانته پريږدئ .» هغوى خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډيرې حيرانتيا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښويده ، هغه نه پوهيده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فريب و ګاڼه ، هغه ته دا ګوانښ تر سترګو کيده چې دا خلک به لاره کې کمين نيسي او دوى دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوى هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوى خپل شاوخوا او ګردچاپيره و کتل اود ګړندېو ګړندېو ګامونو په اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واوريد سمدستی به دريده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تياره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دريده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سينې سره يوځاې کړه. هغه دومره زيات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولای. نجلۍ هغه بې پیسو او بې قیمته اخیستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم لیونتوب سره دهغه سره مینه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقیقت کې هغه د نجلۍ په ښایست باندې ځاریده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره وه، د آصفې په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کیدې نو دکور ښځې هیڅ حیثیت نه درلود ، په یوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارینه د خپل ځان حق ګڼه ، خو د شتمنیو خاوندانو به دڅلور و ښځونه علاوه دوه درې ښکلې او ښایسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوی دي ، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چې د یوه سړې ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطرد ښایسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څیر وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره یوځای کورته را ننویستله، نو د کور ټول لوی او واړه بیده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل میړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصیبت را پریوتې دې. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې ښایسته میړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوې ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حیثیت داسې و چې هغه داسې یوه ښځه او یا یوه وینځه له ځانه سره ساتلای شوه.

صلاح الدین ایوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې دیوه خاوند او یوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تر اوسه هغه نه غوښتل چې هر امیر او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، ځکه دهغوی هر یوه ئې خو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اخستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې لیلام کیدلې ، د ښځو د تښتولو پیښې به را منځ ته کیدې. خلک به پرې وژل کیدل ، او وینې به په کې تویدې ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پایلې وې چې عیسایانو او یهودیانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ایوبي دې احساس هم اندېښمن کړې و چې یو وخت همدا ښځې د نارینه و سره اوږه په اوږه د کفار و پر خلاف جنګیدلې او په جهاد کې د نارینه و له پاره نیمائې ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارینه و د تفریح او عیاشۍ وسیله ګرځیدلې دي ، ددې زیان یواځې دا نه شو چې د ولس نیمائې ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې یوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس اوقوم نارینتوب ئې له منځه یوړ.

سلطان ایوبي غوښتل د ښځو عظمت اوسترواليې بیرته په ځای کړي. هغه یو پلان تر لاس لاندې و نیو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوی نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرایونه هم خالي کیدای شو خوداسې احکام هغه هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت یا امارت دهغه په لاس کې وي. دا ډیره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې دېردبو پر ځای د خپلو شمیر ډیر زیات و. او هغه په دې پوهیده چې په قوم کې د ایمان پلورونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتیږي. هغه په دې نه پوهیده چې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز يو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننويستې ده . او دا نجلۍ دهغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې او س د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامې فوځ و انګيره او دهمغې څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبي تقريرکونکې حاکم نه و . خو په هغې ورځ ئې دخلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وينا کول اړين و ګڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم دعصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دې ، هغه د صليبيانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډوبيدو صليبيانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي اوبې ابرو کوي يې اوبيا ئې پلورې......سلطان ايوبي خلک د قومې جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ اودخپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پيدا کړل . او دهمغې ورځې څخه را په ډېرخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسيده ، چې په دې ډله کې لږو ډېرو يو نيم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړې و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې دهغوی د روزنې کار پيل کړ.

دميلې څخه درې مياشتې وروسته:

دسلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زيادښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه . د فوځي ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهې به دبل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دا زيان کم و ګڼل شې نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسيد . هغوی فوځيانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وويرول ، د خدای څخه ئې وويرول خو بيا هم په دې جرائمو کې زيادښت راته .

يوه شپه يو سپاهې و نيول شو. هغه د کومه ځايه څخه پنډغالې ته را ستنيده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خونډې را ستنيدل. خو دا سپاهې نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت اوهغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهې ودريد او پر ځمکه را پريووت ، ساتونکې و کتل چې هغه په وينو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يوړ دهغې په زخمونو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پټېږ کښېښېوولې خو هغه ژوندي پاته نه شو . د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګرې سپاهي وژلې ،او د هغه لاش ئې د پنډ غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وې ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يواځې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو څيړنو و ښووله ، چې هغوی د سپاهيانو تر منځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمي بيرته راستون شو او د راپور د ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ورښوولې و ، هلته په ور رسيدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خيمې نه شته ، هلته نښو نښانو دا ښووله چې خيمې ددې ځايه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږي ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئې وويلې چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځايه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شونې ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلي ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کيده ، په فوځي ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کځوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و ، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خونې ته يو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريدل ، دهغه سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نيمائي مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخونې دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه تر څنګ کښيناسته ،

« پرون د مصر اميرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډيرښت موندلې» زاړه وويل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډيره مهمه ده ، امير د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ بايد د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز يو نوي رارسيدلې خبر ډير زيات هيله پيداکونکې دې ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د يوي ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اويو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږ د برياو لمړې پړاو دې»

« په دري مياشتو کې يوائې يو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوي دې» يوه سړي د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او تري وئې پوښتل« د برياو دا بهير ډير سست دې ، بريا هغې ته وائې چې د سلطان ايوبي يو نائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

«زه بريا هغه ته وايم چې يو سالار يا نائب سالار پخپله صلاح الدين ايوبي ووژني ،» زاړه ورته وويل« ما ته معلومه ده چې که زرکسه سپاهيان هم ووژل شي نو بيا هم کوم ځانګړې توپير نه تري را پيدا کيږي ، مونږ خو د ايوبي د وژلو پلان په سر کې لرو، تاسې ټولو ته به د تير کال دواړه پيښې په ياد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ايوبي باندې غشې ور وويشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی ډلې څخه يو بدبخته لا مسلمان هم شو.ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلای شو؟ يوائې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دې لکه څومره ئې چې زمونږ يو شمير خلک ګڼي ، دا هم کيداې شي چې ايوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډيره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلي لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صليب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صليب دپالونکو او سوډانيانو د ماتې نژدې يو کال تير شو » يوه ورته وويل« تاسې په دغه يوه کال کې څه کړي دي ؟...

دروند ه ! ته په ډيره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډير اړين دي ، لمړې ايوبي او دويم علي بن سفيان»

« که چيرې علي بن سفيان له منځه يوسو نو ايوبي به ړوند او کوڼ شي» يوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې تر لاسه کړي دي چې د سلطان ايوبي د سينې هر راز کتلاې شي ، » زاړه ورته وويل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې تر څنګ ئې ناسته وه. زاړه وويل« دا دي هغه سترګې–ووينئ ، ووينئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدين ايوبي د يوه حاکم خادم الدين البرق نوم اوريدلې وي ، او ستاسې څخه به ځينو هغه کتلې هم وي ، يوائې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سينې رازونه کتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په کومه توګه په البرق قبضه کړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وکړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه کې راغلي دي ؟» يوه ترې و پو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وربښمي ويښتانو لاس را ښکود او وئې ويل «ما هغه په دغه زنځيرونو کې ښکيل کړې دي. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو تر څنګ ددې زيرې په خاطر هم رابللي واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځکه زمونږ د ټولو په يوه ځاې کې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلۍ و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيرکتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مخته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه کال راهيسې د همداسې يوې موقع په لټه کې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال کې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيچرې هم ونه کتل ځکه مانه غوښتل چې هغوی ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حکام د ښاره بيرون ساتي ، خو کله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وکړ ، او ماته ډاګيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواکو ته لاربښونه کړې چې هغوی دې په دې ميله کې د ښاريانو تر منځ کښيني او دهغوی تر منځ دې د فوځ رعب نه ،بلکه باور پيدا کړي ، ماته علي بن سفيان هيچرې هم تر سترګو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته تر سترګو شو دهغه تر څنګ دوه کرسۍ خالي وې ، ما نجلۍ دهمغې تر څنګ په خالي چوکۍ کې کښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ ميړه او خپل ځان ئې پلورل شوې مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په څير مؤمن ئې په خپلې ښکلا کې را و نغاړه ، د ليدلو کتلو ځاې و ټاکل شو ، ما هغې ته وويلي چې هلته په کنډر کې به کوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلۍ کنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور کسانو سره هملته ناست وم. دهغې ډلې څخه دوه کسان اوس همدلته شتون لرې اوپاته دوه نور ئې تاسې نه پيژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلې وګړی دي.

دې نجلۍ البرق ته ثابته کړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وکړې ، پر هغوی ئې د برچې درانه وارونه وکړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوې وه چې دريښتونې حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن کې دا هم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په کې ګريدلي هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دبوه زړه ور او بهادر تر څنګ ښه ښکاري ، ما پرې خپله خوښې و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله کړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دی» نجلۍ وويل --«زه حيرانه يم چې ددومره يوخ عمر حاکم په دومره اسانۍ سره زما په جال کې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادي کړې دي ، پخوا تردې هغه هيڅکله هم شراب نه وڅښلي ، لمړۍ ښځه ئې هم په هماغه کور کې اوسيږي ، کوچنيان هم لرې خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريښې چې هغوی ئې ټول له ياده ويستلې وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټي کې نيولې دې.»

«په دغه تيرو دريو مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبي ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي .» زاړه وويل « سلطان ايوبي ډير زيات فوځ روزي. دهغوی د ډلې څخه به تر نيمائې په مصر کې پريږدي. اوپاته نيمائې به د خپلې قومندې لاندې دعيسائې پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بيت المقدس باندې لګيږي. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی يووالي دصليب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټي کې اخستې دی.

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دې ؟» يوه سړي تری و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ريښتوني توګه د ايوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دې، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګڼي، ددې نجلۍ دښايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شې دې. مونږ نه شو کولاي البرق دخپلو ځانو سره را يوځاي کړو . او دې ته به اړتياڅه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبيږي»

«سلطان ايوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلې يوه غړي تری و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دې.» زاړه ورته وويل « هغه غواړې د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بې کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ايوبي د علي بن سفيان تر ځارنې لاندې يوي ستري شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانګړې لښکر تيار کړې تر څو هغوی صليبي هيوادونو ته وليږي اوهلته تري د ځارکښۍ او تخريب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده. د سلطان ايوبي منصوبې او پلانونه ډير خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلي کولو له پاره هغه د فوځي ميلي ترنامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښوونې شوی دي ، هغه همدا دي چې د ايوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتيا خپره کړئ ، اودهغې طريقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مينه ورزياته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وویل چې هغه دفوځي میلي څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننویستلو کار پیل کړې دې. او هغوی هم په ډېره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړېده، جواري او ښځه دواړه داسې شیان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دویمه طریقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځې پنډ غالې په شاوخوا کې پرې ایښې دي ، خو هغوی هیڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهیان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پیدا کړې دې. زاړه ورته زیاته کړه «دهغوی بریا تیره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهیان په یوه وخت د یوې ښځې خیمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اویو بل ئې ډېر سخت زخمي کړ، یو دخیمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالې ته په ور رسیدو سره هملته و مړ...دا راپور تر سلطان ایوبي پورې ور رسیدلې دې. هغه علي بن سفیان او البرق ته حکم کړې چې د فوځیانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړې او دا معلومه کړي چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډیربښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دې غوښتنه وکړئ چې فوځې پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وویل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دې ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه او اطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې یو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغیز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلای ، په غونډه کې دا هم ډاګیزه شوه چې د مصر په زیاتو کلیو ، بانډو او ښارونو کې قحبه ځایونه ، او د جوارۍ مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پایلې ئې را تر مخه کیږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنیو ځوانان د بد کارۍ په لور را اړوي ، اوس دا هڅه باید وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حیائې او بدکارۍ میلان را پیدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډېره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسیده ، هغوی ټول یو ځای بهر ته را ونه وتل ، بهر به یو سړی ولاړ نو بل به څو دقیقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، یوازې آصفه او یو بل سړی پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړي سره روانه شوه.

*****(٣٩)

البرق آصفه په یو راز کې پرې ایښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ویلي چې هغه دویم واده هم کړې دې ، که څه هم دویم واده کول کومه د عیب خبره هم نه وه خو هغه ویریده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وایې چې دومره وخت دې د یوې ښځې سره تیر کړ او اخر دې د څلویښت کلنۍ په عمر کې د یوې ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډېره وخته پورې راز پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپيريال کې د خپلې څارکښنې د شبکې جال خپور کړې و . هغه ته دا خبرونه را رسيدل چې د فوځي ميلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځايونه ورځ په ورځ زياتيږي. يوه ورځ د شبکې يوه غړي علي بن سفيان ته دا راپور هم ورکړ چې په تيرو درې مياشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې دخادم الدين البرق دکوره ښځه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خوارږه خوب پراته وي ، يوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو يو سړې ورسره يوځاې کيږي ، اطلاعاتي مامور وويل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دريم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره يوځاې يوه کورته ورننوته ، او د څه ډير ځنډ وروسته بيرته را ووته او دهمغه سړي سره بيرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وويل چې هغه همدا ښځه تيره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقيب لاندې و نيوله ، هماغه کورته و رننوته ، مامور وائي چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په يوه ځاې کې پټ کښيناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او دښار په لوري رهي شول او هلته په يو ستر کور کې ور ننوتل ، د ډير وخت د تيريدو وروسته دهمدې کور څخه د يو يو کس په راوتلو سره نژدې يولس کسان له هغه ځايه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د يوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تيارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقيب لاندې و نيول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لورې ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و ر ننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په څير د يوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکې په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو دعلي بن سفيان لار ښوونې او احکام ډير سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ويلي و چې که چيرې د سلطان ايوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هيڅا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي ، هر چيرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډير معمولي او لږ وي بايد علي بن سفيان ته ئې تفصيل ورکړل شي ، دا د جاسوسي روزنې د سبق يوه برخه وه ځکه د څارکښنې دشبکې بريالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډير خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کيږي .

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفيان له پاره ډير ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډيره ښه پيژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړي سره چيرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د يوي بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دي. هغه په دې خبرې ډير فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چيرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پيدا کيده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سيلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لويدلې وي؟ دهغه په ذهن کې يو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا شو ، هغه د خپلې شبکې یوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته واستوله تر څو هغوی ته ووایي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بیکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هیله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې وګرځیده او آصفه ئې تر سترګو شوه. دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره وکتل او ورته ئې خپل «فریاد» وړاندې کړ او ورته ئې وویل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې و پو ښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پیغله ده؟ هغه ځواب واورید چې دا زما لور نه ده ، دا زما د میړه دویمه ښځه ده ،درې میاشتې کیږي چې واده ئې ورسره کړې دې.»

علي بن سفیان ته دا خبره حیرانونکې وه. د هغه په زړه کې دا شک پیدا شو چې د شپې دکوره وتونکې د هغې همدا دویمه ښځه ده ، علي د یوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پیغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځای کې ځانته ووینې. خو البرق باید په دې خبره پو ه نه شي. هغه ورته په پیغام کې دا هم ویلي و چې دهغوی دکور په هکله په یوه ډېره مهمه خبره باندې ور سره غږیږي. علي ، دالبرق د دفتری مصروفیاتو د په نظر کې نیولو په اساس ، د هغې ښځې ته د لیدلو کتلو له پاره ځای او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفیان دې ښځې ته دزړه له کومې ډیر زیات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وویل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دویم واده کړې دې ، ښځې ځواب ورکړ « د خدای شکر دې چې هغه دویم واده کړې دې –څلورم او پنځم نه دې»

په خبرو خبرو کې علي بن سفیان ترې و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډېره ښکلې او ښایسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شریفه او نیک خویه هم ده ؟» علي بن سفیان ترې و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډېره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل « که چېرې زه ووایم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ویل « زه په خپله اندېښمنه یم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځیدلې دې ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چېرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ویریږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګیري چې زه د کینې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوې هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګې خالي کیږي.»

«شراب ؟» علي بن سفیان ټکان وخوړ او وئې ویلې « البرق شراب څښل هم پیل کړې دې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه یوائې دا چې ښځې ئې » ښځې ئې ورته وویل « بلکه بدمسته او مدهوشه کیږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلۍ د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او لیدلې مې دي چې هغه د ډیر ځنډ وروسته بیرته راستنه شوې. ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډیر ناوخته را پورته کیږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده .»علي بن سفیان ورته وویل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه . هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حیرانتیا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبیا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چیچل او وئې ویل « ته پوهیږې چې زه د یوه شهید لور یم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړی و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د یوې جاسوسې سره واده کړی او دهغې په ولکه کې راغلی دی. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولی شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پریږدم ، زه به دا دواړه له تیغه تیر کړم.»

علي بن سفیان په ډیره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وویلي چې تر اوسه پورې دا باید کره کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا باید هم تر څارنې لاندې ولرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړیو غړی ګرځیدلی دی او یا داچې هغه یوائې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وویلې چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نیسي ئې ، او ورځخه د شبکې د نورو غړوپه هکله پو ښتنې کیږي. علي بن سفیان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وویل چې د نجلۍ هر خوځښت باید تر څارنې لاندې وساتي.....

دا ښځه ولاړه اوداسې څرګندیده چې د علي بن سفیان لارښونې به په ساړه فکر سره پلې کړي ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلومیده چې هغه په هر وخت کې له کنترولـه وتلای شي. هغه د حرم سراې او حویلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندینه وه اوپه هیواد او ملت باندې ځاریدونکې دقوم لور وه.

(۴۰)*****

خادم الدین البرق او علي بن سفیان نه یوائې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د یوه عمر خاوندان و ، یو ځای ئې د عیسایانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ایوبي پخواني ملګري و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دویم واده د علي بن سفیان څخه پټ ساتلی و . کله چې علی ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لاره پیدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیرښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبري کړې وي دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دریېمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواړه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیڅاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ څه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیر د خوني څخه راووت او په یو څو ګړندېو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړ و، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووایاست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه د مخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پړکول ، هلته د نژدې ځابه څخه یو سړې را ووت ، هغه څه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله د شپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړي هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یې.» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړي وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمي شوې دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر هملته پټ ناست دې. هغه دا معلوموله چې دا خلک چېرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامي حالت له پاره د ګړندېو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل ، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوې وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاي ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې ځوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی همهلته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاي ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له‌آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمرنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمرنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاي او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته‌ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاي په‌لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه ترغوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه‌چا د تيښتې هڅه وکړه نو په‌غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه‌وروسته د انګړ په‌لورې ور تاو شول ، په‌دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته‌وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې‌ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه‌ور ننوځي ، دننه‌ټول وګړی ئې و نيسئ ،» سپور د پنډغالي په‌لور ولاړ علي بن سفيان په‌لوړ اواز سره خپلو کسانو ته‌حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تيبيلې څخه په ګوته‌را ټول کړل شوی آسونه و . اودهغې سپرو د سلطان ايوبې څخه څو ځله انعامونه‌اخستې و . تښتيدونکې هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه‌کوله چې د ښه‌نسل ، تيز ځغليدونکې اسونه‌دي ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوڅې وې چې آس په‌کې نه شو ځغليداي ، خو بيا ددې څخه‌اخوا پراخه ډاګ و .

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يوازې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته‌شول نو بيائې پټيدل شوني نه‌و . هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی ځلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې‌وه. هغوی يو له بله‌سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په‌حکم دوه سپرو په‌هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوي وي ، تښتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندۍ وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغي هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول دا سې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوي وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره ووایاست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندیو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کنیښول ، او د هر آس پسې یوې یوې ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شوروشر کې د لیندیو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنتروله ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په نښه کړ، دا اس دکنتروله ووت او بیرته شاته راغي ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس وروغځاوه ترڅو یو سپور پرې د متو څخه را ونیسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سرې سپورو او یوه ښځه. ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه. دا سې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوې وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یوا ځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه دا سې معلومیده چې هغوی ټول تښتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتیدونکې ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوي و ، هغه دواړه ئې د مړینې په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تښتیدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تښتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال تړلې و . هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وې ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په یوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وویل چې په بیړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بیړې پو ښتنه هم نه پیدا کیده ، هغوی د ښاره څخه څو میله لرې وتلي و. په دې بندیانو کې یو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې داقافله قاهرې ته رسیدله نو دسهارسپیني لیکي را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپیښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفیان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټیو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمرنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتیائي حالت ئې ښه نه بریښیده. سلطان ایوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسیدلي و هغه علي بن سفیان ځانته کړ او ورته ئې وویل ،«زه له ډیره وخته را هیسې دلته یم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره یو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډیره عجیبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پیالې او صراحئ پرتې دي ، ایا هغه د شرابو څښل هم پیل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړې دي.»

«دهغه یوه نه چې دوه ښځې ټپي شوی دي» علي بن سفیان ورته وویل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونیوله او را مو وسته د البرق دویمه ښځه ده ، پریږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډیر غټ ښکار را نیولې دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بیداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حیران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفي پخواني میړه انګیره ، سلطان ایوبي دا قضیه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د یوي سترې ډلې معامله وه چې دهغې یوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخمیان د خبرو کولو او دبیان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کیسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمرنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفیان وویل چې دهغه د خاوند دویمه ښځه دشکمن کرچار خاونده ده او جاسوسه معلومیږي نو هغه د ډیرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل میړه او آصفه دواړه د تیغه تیر کړي ، خو علي بن سفیان هغې ته ویلي و چې جاسوسان ژوندي نیول کیږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرویزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پیدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان ترکنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې ترکلکې ځارنې لاندې و نیوله ، هغې دشپې له اړخه ویده کیدل هم پرېښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په کتنې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دړه کې یو کو چنې سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبي په جنګې پلانونو کې به شاملې وې. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه. کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، اصفې کالې واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوې. هغې د البرق دشرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې څیز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالې وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور څادر داسې وا چاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه. اوبیرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپیره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د یوې ملازمې سره پسیږي ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځای کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونی ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوې دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړي چې هغه چیرې ځي ، کیدای شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځې په تیاره کې ښه نشوای لیدای ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپي توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولای چې څه وکړي.

خو بې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چیرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خوندیتوب په خاطر د هغې سره یو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دې ،آصفې یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما تر شا راغلې ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنی ښځه د متو څخه و نیوله خو هغې په یوه ټکان سره خپل ځان د نیونکی څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، د هغې تر مخه یو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنگ شو ، خو سړې پرې داسې وار و کړ چې د هغه خنجر د ښځې په یوه اړخ کې و لگید ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمړنی ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې د هغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چیغه کړه ، هغه سړې یوځل بیا په دغه لمړنی ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځیدو څخه و ژغورله، کله چې لمړنی په دویمې باندې بیا وار کاوه نوهغه سړي د هغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونیو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي .

آصفه پریوتې وه او د البرق لمړنی ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې د تشې څخه تر گیډې پورې رسیده . هغه سړي اصفه پورته کړه او چېرې ئې یوړه ، د علي بن سفیان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د یوه پټ ځاېه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهیدل چې دا دویمه ښځه به څوک وي ، عمر د هغه سړي پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاې ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر د همغه ځاېه څخه نیغ علي بن سفیان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او د همدې زخمي ښځې تر څنگ کښیناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر لیسې وارونه وکړل او حمله کونکې د هغې ځاېه خپلې پښې سپکې کړې. آذر هم هملته بې هوشه پریوت ،

مابنام د البرق د لمړنی ښځې او د آذر روغتیائې حالت مخ په خرابیدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډیرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندي پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفیان ته ویلې و «چې ره خپل خاوند ځارولې شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هیواد ځارول نه شم زغملې ،» او هغې د خپل قوم او مذهب په نوم ځان ځار کړ .

د سلطان ایوبي په حکم باندې خادم الدین البرق په زندان کې و لوید ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمایلې او وئې ویل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهی کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله گرځیدلې وه . خو دا ځرگنده شوې وه چې هغه د حکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلی په نشې کې د ښمن ته سپارلې دي ، سلطان ایوبي د وژلو جرم ښښلاې شو. د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ښښلاې ؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بیان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغیز دومره نه و لکه د ویرې او خوف اغیز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادگیو په بڼه کې د شهزادگانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې د داسې یوه حال سره به مخ کیږي . هغه ډیره زیاته له دې ویریده ، چې هغه د مسلمانانو بندی ده او مسلمانان به ئې ډیره خرابه کړي . هغه ته دا و یره هم تر ستر گو کیده چې مسلمانان به د هغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې د خپلې دغه ویرې په هکله هر هغه چاته ویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچنې په څير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوې مسلمانې تېپې شوى ښځې سره چې کيږي. خو هغې يو غږ کاوه چې غواړي د سلطان ايوبي سره ووينې ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او دهغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسنې زخمي حال کې لکه دلور په څير ښکاري.

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دي» آصفې ورته په ژړغونې توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوى دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي .... دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستي زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملاي.»

« که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، « زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټران راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائي حالت مخ په ښه کيدو دي،که چېرې تاته مو اذيت درکولاي نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شيندلي ، او تا به په چېغو چېغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې وای او د خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې وای، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوى خو مونږ ستا د ژوندې پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه او ښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،« ته دا انديښنه له زړه څخه و کاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چېرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاى و . همله دننه د آسونو د دريدو ځاى و . دوى هملته پنځه نور کسان هم نيولي و.هغوى پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوى و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوى هغه تا خانې ته يوړه چېرې چې تيرو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونى کې ورځاى کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را نښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه.نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې.او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې . اول د څارکښنې له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنیو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخریب کارانو له پاره لویه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وویلې چې دسلطان ایوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننویستي دي او همغوی د فوځ تر منځ د جوارۍ کولو عادت را پیدا کړې دي. هغوی د بیلل شوی قمار په خاطر یو دبل پیسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو ښځه ډیرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عیاشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وویل چې همدا اوس هم هغه سوډانیان چې د فوځ څخه ویستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کیږي، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ایوبي په حکومت کې ئې ډیر مهم ځایونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه یوه عیسائې پیغله وه چې اصلي نوم ئې «فلیمنګو» و ، هغه په اصل کې یوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کیده. هغې ته د مصریانو ژبه ورزده کړل شوی وه. اود هغې په څیر په سلونو نجونې د مسلمانانو سیمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وویل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کیږي نو هغې وویل «زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صلیب مشن پوره کړې دې»--- او هغه جلاد ته ور وسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتیا وه ، دهغوی له اړخه په ویل شوو نښو نښانو څونورکسان هم ونیول شول ، چې یو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واورولة شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملای او هملته ومړ. دهغې کوچنیان د سلطان ایوبي له خوا تر روزنې لاندې ونیول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچیان نه و بلکې د یوې مجاهدې بچیان و او دهغوی مور په مذهب ، هیواد ، قوم او ولس ځان شهید کړې و.

*****(۴۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه

دخلیفه د معشوقې "اُمّ عراره" تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدیزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وړونکي صلاح الدین ایوبي ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغوښتې دې.دې خبر په سلطان ایوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئې وویل چې « خلیفه ته د سلام او درنښت وروسته ووایه چې که چېرې ډېر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم ، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووایه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډېرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه ګڼل کیده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدایج او دهغې د رسولص وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست. د عیش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدین زنګي او سلطان ایوبي په څیر شخصیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و .
کله چې سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغې ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه څو څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللي پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتي ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ ځنډني کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولي ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک ښاک لوښې ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولي و. د خوراک ښاک څخه علاوه د شرابو صراحي او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوی وې.د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکي نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځاې په ځاې شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ج پیغام ور رسولي وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و. د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لارښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړي هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سراې ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې واو هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سراې کې یوه بله ښکلې اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم د استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته دري څلور کسان په عربي بڼه کې راغلي واو دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د (''أمّ عراره») یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو ښه والي دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو پـه هکله پوره مالومات درلود ، خو پـه حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خليفه ددې عياشيو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امير او والي به د خليفه تر مخه ټيټيده ، ځکه د مصر خاوره د پاځونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کيده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بيرغ لاندې را پريوتې و . فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاس کې و ، چې دهغوی ټول اړيکې د صليبيانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عيسيان او صليبيان په قاهره او سکندريه کې ميشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدين ايوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مګرلا تراوسه ئې يو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډير زيات اغيز پيدا کړې و.

سلطان ايوبي په دې خاطر د خلافت د عياشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې يو شمير خلک د خلافت په هکله ډير احساساتي او يو څه نورئې ډير سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډيرکې و ، په دې ډيرکيو کې يو شمير لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نيولو په فکر کې ډوب و . خو دا مرتبه يواځې صلاح الدين ايوبي ته ورکړل شوې وه. سلطان ايوبي په دغه حالاتو کې ، چې له يوه اړخه هيواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صليبيانو د ځوابي يرغل ګواښ هم په خپل ځاې شتون درلود ، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زيږديز کال د جون د مياشتې په يوي سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدين ايوبي د خليفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وويل چې «علي بن سفيان ، بهاوالدين شدّاد ، عيسى الهکاری او الناصر ماته ډير ژر را واستوه».

*****(۴۲)

دا څلور واړه د سلطان ايوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورين ول ، سلطان ايوبي هغوی ته وويلي « همدا اوس اوس د خليفه قاصد راغلي و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي ياست ، او دا بايد درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خليفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډير دمخه وي» شدّاد ورته وويلي « خلک خليفه د خپل پيغمبر په څير پيژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پيغمبر په څير پيژني ،» سلطان ايوبي ورته وويل « د لږ څه وخت په تيريدو سره به هغه د خداې په څير هم و مني ، هغه ته د خدايي او پيغمبرۍ مرتبه ورکونکي همدا مونږ پخپله يو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پيغمبر ص وروسته يادوو ، څنګه عيسی فقيه ستا انګيرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائيدوم ، » عيسی الهکاري فقيه ورته په ځواب کې وويل « هيڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بياداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پيړيو پيړيو را هيسې خلفاؤ ته د پيغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ويلای، چې د سياسي او نظامي اړخه به ستا د پريکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي. »

«عکس العمل به ډير سخت و ي» بهاؤالدين شدّاد ورته وويل « او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بيا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت يا(په دين کې نوښت) ته بايد د پای ټکې کښيښول شي. او يا خليفه په سمه لار روان شي او د ريښتوني مسلمان په حيث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شونې نه ښکاري»

«زما څخه به ډير د خلکو په رايه او آند بل څوک ښه ويوهيږي ؟»علي بن سفيان، چې د استخباراتي شبکې رئيس و او په ټول هيواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وويل « عامو وګړو تر اوسه د خليفه شکل او صورت هم نه دې کتلې ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ايوبي نوم پيژني ، زما د ادارې د غړو خبر لوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتياوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب يا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټير) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتياو په پيښيدو سره به خلک د مرګ سره مخکيدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تيرې هم پای ته رسيدلي دي. جرايم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکايتونه او عرايض تاته نيغ په نيغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورينو او عسکري وګړو څخه ويره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هيواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تيري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانښه ، زه په ډاډمن زړه سره ويلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځای د امارت پريکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، يا عدل او انصاف ورکړې وي او يا نه ، »سلطان ايوبي ورته وويل « اويا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړې وي او يا نه ، زه نه پو هيږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته يو ډير عبث او بې ګټې تګلاره پريږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پريښول نه غواړم ، په دې خاطر اړينه ده چې په دين کې دا نوښتونه(بدعتونه)، چې دمذهب برخه ګرځيدلې ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئې ور و غورځوو. که چيرې همدا رواج ژوندې پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډيوي څخه ډيوه بليږي ، خو زه غواړم دا ډيوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هيږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځيدلې ده ،او خليفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښايسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ بريد کړې و. که چيرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپرېوتې واې ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا ن کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و پو هیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو ستر توپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړي قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیري خلیفه وویل « صلاح الدېنه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې......»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دېنه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبي یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شیږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګي ماته د اپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دوارو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې و ي که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهي د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورني حالات کړکیچن دي ، په مصر کې به یو پاخون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبي لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دې. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هر ې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځئ اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګلونو پاڼې و شیندي، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږی چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، څرونکو ، دهقانانو او .....ريښتونو پاکو خلکو مذهب دی او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چې الله ج ته ډيره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چې د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خليفه پر ځای پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته وويل « تل د ريښتيا مخالفت شوی او کيږي» سلطان ايوبي ورته وويل« نن د درواغو او باطل ريښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويريږي او د ريښتيا ويل ئې پری ايښې دي ، د حق او ريښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوی دی ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاي ټکي ايښی دی چې د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام وږي ساتل کيږي اوپر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځيرونو کې تړل کيږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرم ص د غلامۍ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړي چې دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوی څخه نقدي کومکونه غواړي او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پيدا کوي...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډير دروند او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته وويل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازميښت کړي يو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګيدلي يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چې زمونږ شميره ډيره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلې و ، چې که چېرې يرغل او بريد د بهر څخه وي مونږ کولای شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه بريد او يرغل چې د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو : چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه !دا څه پيښ شول، درونده اميره ! کله چې د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره !تا ښه خبره وکړه » سلطان ايوبي ورته وويل«زما توره همدا اوس هم په تيکي کې تړپيږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوی دی ، زه يوائې د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلی بن سفيان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړي هغه ددې ګواهي ورکوي چې دخلافت د عياشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعیش پالنې په اساس ، هر چیرې چې کوم امیر یا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځاې خپل واکې حاکم ګرځیدلې دې ، اسلامې سلطنت په ټوټو ټوټو ویشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سیاستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو ګواښونو څخه بې خبره نه یم ،او دا هم را ته ځرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شیرازه بیرته را یوځاې کوو نو دا به نوره هم د خپریدو هڅه کوي ،زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و دریږي ، خو زه ویره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ویریږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خلیفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړین کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خلیفه نوم او یاد باسم.»

ټولو د سلطان ایوبي ددې کار ملاتړ او تائید وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خلیفه العاضد په یوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وویل چې صلاح الدین ایوبي ورته ویلي چې که چیرې کوم اړین او ضروري کار وي نو زه را تلاې شم او که نه زه پخپله ډیر مشغول یم. خلیفه د قهره سور اور وګرځید ، هغه قاصد ته وویل چې رجب راته را ولیږه، رجب د خلیفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و ، هغه ته ئې د خلیفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ور سپارلې وه. هغه د خلیفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانیان اخستي وو ، هغه د سلطان ایوبي د مخالفینو څخه او د خلیفه د غوره مالو څخه یوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدین ایوبي ځواب خلیفه ته وراندې کاوه نو د خلیفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خلیفه ته وویلې «صلاح الدین ایوبي ستا نوکر دې – تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خیژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟ او یا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس تړلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پایلې به ډیرې ښې نه وي ،» خلیفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وویل.« دهغه د لاس لاندې یو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشي سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزیدلې اواز وویل ، « زه د همغه لمریو څخه په دې پو هیدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،... دا صلاح الدین ایوبي یادوم .....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چیرې کو م ضروري او اړین کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډیره کارونه دي چې باید تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخي را وپارید او په خپل زړه ئې لاس کیښود ، رنګ ئې ژیړ شو ، او په یوه ډیر کمزورې اواز ئې وویل « هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه یو رنځور انسان یم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به يوه ورځ ما له منځه يوسي ، زما له پاره غُصّه کيدل زيانمن دي ، ما د خپلې روغتيا غم شپيلې، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و ؟» رجب ترې و پو ښتل --«ماته حکم وکړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پيدا شي چې د هغې پر سر يو حاکم هم شته» خليفه په داسې حال کې چې په خپل زړه ئې لاس ايښى و په لړزيدلي اواز وويل « همدا تا راته ويلي و چې صلاح الدين خپل واکه او خپل سرې شوې دې ، زه هغه بيا بيا دلته را بولم او هغه ته حکم کوم تر څو هغه خپلې پښې لاندې کيږدي ، دا اړينه نه ده چې دکوم ضروري کار په خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«اُمّ عراره» د شرابو پياله د خليفه په شونډو کيښوله او ورته ئې وويل --«سل ځله مې درته ويلي چې په غُصّه کيږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه زيانمنه ده.» هغې د يوه طلاې دبلې څخه نسواري رنګ څه سفوف را وويستل او د خليفه په خوله کې ئې ورواچول او د اوبو ګيلاس ئې ور په خوله کړ. خليفه د هغې په خورو ورو وريښمينو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته ئې وويلې --«که ته نه وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتى دي ، زما يوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مينه ولري ، يوا ځې ته زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه نجلۍ نوره هم له ځانه سره را نژدې کړه او خپل لاسونه ئې د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«اى د مسلمانانو خليفه !» رجب ورته وويل -«ته ډير نرم زړه او نيک خويه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان ايوبي ستا تر مخه داسې ناز کوي. دا به ستا له ياده وتلي وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دې ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دې ، هغه په ختېه کُرد دې. زه حيران يم چې هغه ته دومره لويه رتبه چا ورکړې ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دې. هم په جنګ پوهيږې او هم په جنګولو . خو دا صفت دومره مهم نه دې چې هغه ته دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستر او دومره تجربه لرونکې فوځ داسې ژر له منځه يوړ لکه يو کوچنى چې يوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسيدونکو يو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څير سالاران ئې درلودل ، نو خلکو ستا د سپيو تر مخ هم سجدې کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به ستا په دهليزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسيده چې ته خپل يو لاس لاندې کس را بولې نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډډه کوي.»

«رجبه !» خليفه په ناڅاپي توګه و غوريد او وئې ويل --«ته يو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژيړ شو ، "اُمّ عراره» هم په يوه ټکان سره د خليفه څخه ځان بيل کړ. خو العاضد يو ځل بيا هغه د مړونده و نيوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په ډيره مينه وويل--« ايا ما تاسې و ويرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووايم چې هغه ماته اوس ددوه کاله د تيريدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نيک خلک وو ، او دصلاح الدين ايوبي پر لاسو جوړ شوې فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ایا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهیدې ؟ ولې اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امیر خپلې رېښې ټینګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ویریدلې اواز سره وویل --« سلطان ایوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امیر خپل سرې او ستاسې په روغتیا مې د هغې د اغیز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډیره وخته را هیسې دا وینم چې صلاح الدین ایوبي څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر او دهغوی د پایلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خلیفه د مخ سره خپل مخ ور یوځای کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننویستې وې او د کوچنیانو په څیر ئې ورسره لوبې کولې ، یو نا څاپه ئې د خلیفه د مخ په غومبرې باندې لاس کیښود او ترې وئې پوښتل چې « ایاطبیعت دې لږڅه را ښه شوې دې ؟»

خلیفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وویل چې --« دوایې دومره اغیز نه وکړې لکه څومره چې ستا مینې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښایست او جذبه درکړې چې زما د هر رګ له پاره اکسیر دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سینې باندې کیښود او ورته ئې وویل -«د قیامت په ورځ چې ما جنت ته لیږدوي ،نوزه به خداې ته ووایم چې زه بله حوره نه غواړم ماته یواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» یواځې ښایسته نه ده » رجب ورته وویل -« بلکه ډیره هو ښیاره او ذهینه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځیدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دي، اوس هیڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او یا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابي را پیدا کړي.»

رجب د صلاح الدین ایوبي په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وویلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ویل رجبه ؟» خلیفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ویرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امیر پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته وویل --« شونې ده چې صلاح الدین ایوبي به یو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډیر خوښ یم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بیرغ راپریوتو ته نه پریږدي، » خلیفه ورته وویل --« مونږ د سلطان ایوبي په څیر سالارانو ته اړتیا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتي ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپين سترګۍ او بې ادبۍ په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازميښت کړي. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پوښتې ، صلاح الدين ايوبي هغوى ته همدا درس ورکوي چې هغوى دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوب ويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوي رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوى ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوى چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دي ورلېږل شوى.»

«بيرته په دې خاطر نه دي ور لېږل شوى چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را لېږل شوى و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوى دي.»--رجب ورته وويل --« هغوى ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کر کيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابې آوز او ددوى په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوى ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول. دهغوى ګناه داوه چې هغوى د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوى ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلې « دهغوى بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوى د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوى موخې څه نورى وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړي او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولاې شو . که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوى په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځاي ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي د شيرکوه روزل شوی سړی دی ، هغه خپل ټول عمر د عيسائي قوم پر خلاف په جګړو کې تير کړي او په دې تر تيب ئې د اسلام دښمنان نور هم زيات کړل،که چېرې د صلاح الدين ايوبي پرځای بل کوم څوک د مصر د حاکم په خير ټاکل شوی وای ، نو نن به عيسائي پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللای ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکي ښخيدل.»

«مګر رجبه !» خليفه ورته وويل -«صليبيانو خو د روم په بحيره کی په اسلامي لښکر يرغل کړی و ؟»

« صلاح الدين داسي حالات را پيدا کړي و چي صليبيان دخپلي دفاع په خاطر مجبور شول په حملي کي لمړيتوب وکړي .» --رجب ورته وويل -«صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چي د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چي دحملي له پاره حالات همغي راپيدا کړي و په دې خاطر هغه د حملي د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکي چمتو کړی و ، دا انسان خو فرښته نه ده چي په غيبو به پوهيده ، هغه داسي يو چال و چلاوه ، چي دهغي په لوبيدو سره په زرګونو کوچنيان يتيمان شول اوپه زرګونو ښځي کونډې کړل شوي ، دهغي په دغه ظالمانه کار باندې تاسي هغه ته زما تر مخه شاباسي ورکړ او ستاينه ئي مو وکړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چي ستاسي وفادار و د جنګي تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تياره کي ئي پرې د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئي خپره کړه چي د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړی و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاينه وکړه او شاباسي دې ورکړ. تاسي دومره نرم زړه او مخلص ياست چي تاسي دهغه چال او دوکه درک نه کړای شوه.»

په دې وخت کي "اُمّ عراره» چي دعربو د ښايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره « په ډيره معصومانه توګه » د فحش داسي حرکات پيل کړل چي په العاضد ئي د شرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغي نجلۍ په لاسو کي و – درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندې پوره اغيز کړی و ، خو دهغه په زړه کي يواځي او يواځي "اُمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبرې هسي په ضمني توګه اوريدلي ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندې ډير شرمناکه وار وکړ. هغه و ويلي « صلاح الدين ايوبي په يوی بلې دوکي او غولوني باندې لاس پورې کړی ، هغه اوس هره ځوانه او ښايسته نجلۍ چي ووينې د لاسو ئي نيسي او ابرو ئي تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئي په دې خاطر له منځه وړي چي دا جاسوسه ده. د عيسايانو پر خلاف په ولس کي د کرکې دپيداکيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کي دا مشهوره کړي چي صليبيان خپلې نجوني مصر ته د ښکرکنبې له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشي ښځي هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هيواد اوسيدونکې يم. څومره قحبه ځايونه چي دلته شته د ټولو ښځينه لوبغاړې مصري او سوډاني ښځې دي، که چيرې کومه عيسائي ښځه په کي هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه يو بدکاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سراې درې څلورو نجونو وويلي چي صلاح الدين ايوبي هغوی خپل کورته ورغوښتې وی او هلته ئي د هغوی عزت توی کړی دی.» "اُمّ عراره» ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئې ویل --«زما د حرم سراې نجونې ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري ،» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې څخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -«زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاترې دې ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوې و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې دمرکزې جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلې. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، دهغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چې دهغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یو بل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پیښو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدې. خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وې خو د صلاح الدین ایوبي د وینا و څخه چې کوم شواهد تر لاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطيب امير العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خليفه نوم وانه خست ، صلاح الدين ايوبي هم د لمانځه په منځنيو صفونو کې ناست و ، علي بن سفيان ترې لرې په يوه بل صف کې ځاې نيولې و ، دسلطان ايوبي نور باوري ملګرې او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو ووينې. دعلي بن سفيان د شبکې د غړو ډير شمير هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خليفه نوم دخطبې څخه لرې کول يو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډير دروند جرم ګڼل کيده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چاروا کو له ډلې څخه ثوک په جومات کې نه و نو هغه يواځې او يواځې خليفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ايوبي پورته شو ، خطيب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وويل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي .» خطيب امير العالم په ځواب کې ورته وويل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاې جوړ کړ» دبيرته تللو په وخت کې سلطان ايوبي د څو قدمه اخستلو وروسته بيرته و دريد ، او د خطيب لور ته ولاړ او ورته ئې وويل « که چيرې ته خليفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاې زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره يو ځاې ولاړ شم.»

«که چيرې امير ئې سپين سترګې و نه ګڼي» اميرالعالم ورته وويل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وينا که چيرې جرم وي نو بيا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هيڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خليفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخليفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خداى ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وايم.»

له ماښامه وروسته صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ، بهاؤالدين شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زيات شمير غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځيدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل چې د هيڅ ځاېه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ويلي وي چې نن په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفيان خپلو وګړو په يو څو ځاېو کې دا خبره ياده کړې وه چې نن خطيب دجمعې په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډير بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډير خلک حيران پاته کيدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خليفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې يو څو کسانو په ډيره بې پروائې سره وويل چې څه فرق کوي ، خليفه خو خداى يا پيغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ايوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ويرول کيده هغه په هيڅ ځاې کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدين ايوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدين زنګي په نوم يو پيغام وليکه ، په دې پيغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خليفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډير ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ايسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه یو اورېدد پیغام و لیکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورى ته واستوه ،تر څو دا پیغام نور الدین زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفیان ته وویلې چې د خلیفه په مانۍ کې دخپلې شبکې غړي متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ایوبي رجب لا د پخوا څخه پېژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خلیفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفیان ته وویلې چې « د رجب سره یو کس د سیوري په حیث و تپاکه»

په دې شپه د خلیفه د عیش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ایوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشیشینو د مشر حسن بن صباح سره ووینې ، خلیفه د هرې ورځې په څیر د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّعراره" په طلسماتي ښایست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ویلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوی دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدین ایوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّعراره» هم د هغې د سمدستي بیده کولو په خاطر هغه ته بې دریغه شراب ورکړې و او تر څنګ ئې خوب راوړونکې سفوف هم پرې څښلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې د استعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ویده کړ ،دخونې قندیلونه ئې مړه کړل او د خلیفه دخونې څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ویستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د یوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، یو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د مانۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو، هغوی د شپې په تیاره کې په زینو وروښتل او دچت څخه ئې یوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره یوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تیارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تیار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوی خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې یوه یوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دې. هغوی آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، یوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوی د ډلې څخه یوه وویل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ویښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ایوبي کار دې ؟»

«د مصر د امیر پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدين ايوبي "أمّ عراره» تښتولې ده. رجب هم بيرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئي لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلي وو ، پخپله قومندانان هم د سپاهيانو په څير لړځيده ، د يوې نجلۍ تښتول معمولي خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خليفه د جنت دپيغلو څخه شميرله ، دمحل د شا له لورې يوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکيدې او بيا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کيدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کيده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتيدلې وي ، خو خليفه دا شک شونې نه ګڼله هغه ويل چې "أمّ عراره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تياره وه.

«دا د صلاح الدين ايوبي کار دې» رجب العاضد ته وويلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر يوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولاى ،»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "أمّ عراره» د ورکيدو خبر ور ورسيد نو هغه په ټول محل کې وګرځيد او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله وپوښتل او هر چا ته ئې وويل چې «دا د سلطان ايوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نيولې تر ښکته ملازمينو پورې ، ټولو همدا خبرې بيا بيا کولې ، رجب بيا همدا خبره د خليفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د يوې لحظې د فکر کولو اړتيا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحيح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ويل شوې و چې سلطان ايوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي. هغه ته "أمّ عراره» ويلې و چې سلطان ايوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خليفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وويل چې د مصر د امير په لور ولاړ شي او هغه ته ووايي چې په پټه دې نجلۍ بيرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خليفه قاصد ته دا پيغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کيلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوى د مصر د فوځ کشتي ډله وه ، ځرنګه چې په دې وخت کې د مصر سياسي او امنيتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخريب کارانو فعاليتونه ددې پر ځاى چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زياتيدل، سلطان ايوبي ته په ډيره ښه توګه دا ډاګيزه وه چې په هيواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کيږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوابښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلين او سپاهيانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوى هر وخت د هيواد د سلامتۍ له پاره ګوابښ پيدا کولې شو. تر ټولوستره خطره دا وه چې د سلطان ايوبي مخالفينو د صليبيانو سره دوستانه اړيکې کلک کړې و ، دهغوى جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌ئي پناه ورکړي‌وه ، او دهغوی له‌پاره ئي د تخريبي کارونو د کولو له‌پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په‌نظر کې نيولوپه اساس د دارالحکومت څخه‌لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې. د هغوی ګشتي ډلې به شپه او ورځ او هروخت په غرونو ، غونډيو او دښتو کې پرګشت را وتلی ترڅو د راتلونکو خطرونو د پيښيدو ترمخه مرکزته خبر ورکړای شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکې ډلې څخه‌و چې په‌خپلې ور سپارل شوې سيمه‌کې ئي دخپلو دندو د ترسره‌کولو وروسته‌بيرته را ستانه‌شوی‌و. مخته د خاورو او تيږو غريزه پراخه سيمه پرته وه، هغوی په‌يوې وادي(ناو) کې‌تيريدل چې‌دېوې ښځې اواز ئي‌واوريده ، ترڅنګ ئي د نارينه‌و اوازونه هم اوريدل‌کيده ، ددې‌څخه دا ډاګيزه کيده چې‌په‌کومه‌ښځې يا نجلۍ باندې‌ظلم او تيرې کيږي ، يو اوښ سپور را کوز شو او په‌هغه غونډۍ وخوت چې‌د بل اړخ څخه‌ئي ناری او سوری را تللې ، هغه‌په پټه و کتل چې‌ څلور آسونه‌ولاړ دي او څلور کسان‌ورسره دي، دوی‌څلور واړه سوډاني حبشيان‌دي...ددوی سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، يو حبشي‌هغه‌په‌خپلو متو کې‌را نغښتې‌او دخپلو ملګرو ترمخ ئي درولې ، هغه‌په خپلې سينې‌لاس ايښې او وائې چې« ته‌ډيره پاکه نجلۍ ئي ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې‌د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دېوتا قهر به مونږ يا خو وسوځوي‌او يا به مو تيرۍ کړي»

«زه مسلمانه يم» -نجلۍ چيغې کړې ، ستاسې په‌دېوتاګانو باندې لعنت وايم ،ما پريږدی او که‌نه‌زه‌به تاسې‌ټول د خليفه‌د سپيو ترمخ د ټوټو ټوټو غوښو په‌څير ور واچوم.»

«ته‌اوس دخليفه ملکيت نه‌ئي» يو حبشي ورته‌وويل « اوس‌نو ته‌دهغه دېوتاګانو ملکيت ئي چې په‌لاسو کې‌ئي د اسمان د بريښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه يواځې‌ته‌خوښه‌کړې‌ئي ، اوس نو هرڅوک چې دهغوی څخه ستا د بيلتون هڅه‌وکړي نو هغه‌به‌د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ايری به‌ئي کړي.»

يو حبشي بل ته‌وويل ،« ما تا ته‌ويلي و چې‌دلته مه ځنډيږئ ، خو تاسو ارام‌کول غوښتل ، هغه‌وتړی او خپلي‌لار ته دوام‌ورکړئ ترڅو د ماښامه ترمخه خپل ځای‌ته ورسيږو .»

«ايا زمونږ آسونه ستړي شوی‌نه‌و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ايا مونږ‌ټوله شپه ويښه‌تيره نه‌کړه ؟»

بل‌وويل « هغه‌بيرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه‌نجلۍ کلکه کړه،خو يو ناڅاپه دهغه‌په ملا کې يو غشې‌ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته‌کړه ، نجلۍ هغه ته ټيله ورکړه او د تيښتې هڅه ئي‌وکړه نو يوه بل‌حبشي هغه‌را ټينګه‌کړه او د خپله ځانه‌سره‌ئي را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په‌دې وخت‌کې‌يو بل غشې‌را غې چې‌د يوه‌بل سرې په غاړه‌کې‌و ننبت ، هغه‌سړې و غورځيد او په‌ترپيدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئي‌نيولې‌وه د خپل آس قيضه‌ئي‌کلکه کړه‌او نجلۍ ئي له ځانه سره په آس سپره او آس ئي د ښکته په‌لور و ځغلاوه چې ډير نژدې و ، يو بل حبشي هم پاته‌و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د دېوتاګانو له نامه څخه و ویریده ،خوکله چې نجلۍ وویلي چې هغه مسلمانه ده او په دېوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا دحرم سراې کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي ځوک نه ده ، هغه تښتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه . ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لږو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږی.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چېرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده . دې ساتونکي دغه تولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی دري واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شی کولاې ، په هغوی دري واړو کې غشي او لیندۍ یواځې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چېرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو . هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم . اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تښتونکي ځوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و . دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چېرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګیدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهیانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهیانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهیانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کیږدي او هغوی ته به د اذیت لرونکې مړینې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدین ایوبي به نه یواځې خپله حوصله ټینګه ساتله بلکه په خپلو سپاهیانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوي روح ورپوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ایوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ویره هم همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و .

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتیا نه کوي» هغه وویل.

«ایا دا شونې نه ده چې ته د خلیفه دا پیغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وویل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول یم» سلطان ایوبي ورته وویل ، « خو کله چې د هغه الزام څرنګوالې چې پر مائې کړې او ویلې ئې دي چې ما د حرم یوه نجلۍ را تښتولې ده ، وینم ، نو پرته له دې چې ووایم «استغفرالله - الله ماته ښښنه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هیڅ کمې نه دې کړې ، پیغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دې ، هغه به زه ورغوښتې واې او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې واې»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سینه سړه کړه» بهاؤالدین شدّاد ورته وویلې.

« زه دې فکر وړې یم چې ایا رېښتیا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوی ده او که نه ؟» سلطان ایوبي وویل --« ما ته درواغ برېښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ویستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دې چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتیب دبدلې د اخستلو هڅه کړې ،» سلطان ایوبي "عیسې الهکاري فقیه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وویل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم یوه حکم نامه و لیکه چې په راتلونکې کې به په هیڅ یو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم امامان نه اخلې »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وویل « هغه ته په ډاګیزه توګه ووایه چې خلیفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کیږي ، خو دهغه حکم نه چلیږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرایطو کې چې ددښمن د یرغل ګوابن شتون ولري او هیواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګوابن سره مخ وي ، زه ان تر دې ځابه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانیانو حبشو پر ځاې دې مصري وګړی هلته وګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پایلو څخه خبر یم ، مونږ ته به مقابله کول اړینه وي. خو مونږ باید په الله ج باندې تکیه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکیه او توکل کړې دې » سلطان ایوبي ورته وویل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وويل چې د سارا دګشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانيانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دې ،»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ايوبي د خپلو سلاکارانو سره په يوه ډېر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چي ته وويل « هغوی دننه را ولېږه »، سلطان ايوبي خپل دروازه چي ته ويلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د ليدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېري د شپې د هغه د راپورته کولو اړتيا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بيدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او يا کومه ليدنه پرته له کوم عذره ځنډني کړي.

قومندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپيره شوې او ستومانه مالوميده ، سلطان ايوبي هغه کيناوه او دروازه چي ته ئې وويل چې دهغوی له پاره دخوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وويلي چې دهغه ګشتي ډلي څلور سوډاني حبشيانو څخه د يوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ويشتلي او وژلي ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وويلي چې د ساتونکو د ډلې د وينا په اساس نجلۍ د کوچېانو او يا بلې عامي کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډېرې شتمني کورنۍ مالوميده ، او هغې دا ويلې چې هغه د خليفه په ملکيت کې ده.

«داسې مالوميږي» سلطان ايوبي وويل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بيرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځيدل.

بيرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، يو لاش پړمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهيان ولاړ وو ، هغوی د مصر امير ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمرې ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ايوبي نه يواځې د هغوی د سلام ځواب ووايه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وويل «زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ويشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پيښې په هکله تفصيلي مالومات ورکړل ،

ايا دا شوني ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالوميږي خو همداسې» علي بن سفيان ورته وويل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ايوبي ته ور وښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پيښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفيان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبايلي لباس وو ، د کاليو دننه د هغوی ملابندونه وو چې يو يو خنجر ئې په کې پټ اينبودې و. دا د خليفه دساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړي خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لرېدلې وه ، علي بن سفيان وويل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بيا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندويان مالوميږی ، دا هم شوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې د هغوی را تښتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خلیفه د حرم څخه را تښتول شوې ده او را تښتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو د ډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ ،»سلطان ایوبي وویل « تر هر څه د مخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفیان وویل او د هغې ځای په څخه ولاړ.

ډیر وخت لا نه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یو ځای د خلافت د ماڼۍ یو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه ور وښوول ، هغه سمدستي دواړه و پیژندل او وئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تیرو دري ورځو را هیسې په رخصتیو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې؟» سلطان ایوبي تري وپوښتل ،

« هو ! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځای په رخصتیو تللې و ؟»

«یو ځای تللې و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاګیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې « دوی د سوډان د داسې یوې قبیلې سره اړوند دي چې په وینه تویولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبیله هر دري کاله وروسته یو جشن جوړوي ، دا داسې یوه میله وي چې دري شپې او دري ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکي چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږي. میلې ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري ، هغوی یوائې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې میله کې د نجونو د پیرلو او پلورلو ځانګړی مارکیټ جوړیږي ، ددې میلې څخه نژدې یوه میاشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لوڼۍ چې ځوانی او ښیغلې شوی وي هوښیار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لوڼې بیرون وتلو ته نه پریږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځای څخه لرې لرې ځاېو ته ځي. خلک نجونې را تښتوي او دلته ئې په میله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانیان هم د همدې میلې په خاطر په رخصتۍ باندې و . میله دري ورځې وروسته پیلیږي.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلای شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تښتولې وي؟ علي بن سفیان تري و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ویلای» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل « خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تښتولو هڅې کوي او دا دومره وینه تویونکې دي چې که چیرې د کومې نجلۍ وارث د میلې ځای ته ورشي او د خپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اخستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتې قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکې خپله شتمني شيندي . ددې جشن اخرى شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړی ځاي کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيچا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چيرې او په کوم ځاي کې او په څه ډول قرباني کيږي . دا کار د هغوی يو مذهبي لاربنود چې حبشيان ئې خداي ګڼي ، تر سره کوي . دهغه سره ډير کم شمير کسان او ځلور پنځه نجونې وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښي او نڅاوی کوي.

(٤٥) *****

خليفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،خو اوس لمر هم پريوتو ته ور نژدې کيده ،قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چيرې نجلۍ په خپله بيرون تللې واى نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوی بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله اندېښمن نه يم ، خو په دې اندېښمن يم چې خوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي . زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلې و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه ، هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ور ننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه . دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و ، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلې دې ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګرې ډلې وروسته يوه دځلور پښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشي لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې ننبتې و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګرې و چې دا حبشيان ئې وژلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليفه بيرون را ووت ، سلطان ايوبي او دهغې تول سواره ملگري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ايوبي خليفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پيغام رارسيدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بيرته راولم ،» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې گناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ويل اړين گڼم ، چې صلاح الدين ايوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه د هغه خلافت نمايندگي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را ليږل شوې ئې.»

خليفه د صلاح الدين ايوبي په فکر باندې و پو هيد. دهغه د فاطمي خلافت ضمير د گناهونو د بار لاندې کړيکې وهلې ، هغه د سلطان ايوبي د هيبت ناکه او جلالي شخصيت تر مخ د را څرگندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ايوبي په اوږه لاس کيښود او وئې ويل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډير دوست گڼم ،صلاح الدينه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حيث دلته شتون لرم ،»سلطان ايوبي ورته وويل « زه بايد اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا وښايم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. اللهؑ زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را وليږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولای خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتې غشي په دې گواهي وائي چې صلاح الدين ايوبي ددې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې گناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خليفه هم خجالت نيولې د هغې پسې روان شو ، لرڅه اخوا دڅلور څلور نيم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړ ه وه ، سلطان ايوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کيښوول ، او په لوړ اواز ئې وويل « اته اته سپاهيان مخته راشئ او دا لاشونه وويني او ووايا ست چې دا څوک دي ؟»

لمړي قومندانان او نور چارواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حيران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ويل « دوی زمونږ د ډلې سپاهيان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وويل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي په همدې تر تيب اته اته کسان راتلل او ويل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملگرو دي.

«صلاح الدينه !» خليفه ورته وويل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدين هغه گشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وويل ، چې خپل د سترگو ليدلې حال بيان کړي ، هغوی خليفه ته ټوله پيښه په تفصيل سره بيان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ايوبي خليفه ته وويل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشيانو ميلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليفه نور ددريدو ورِ نه و -هغه سلطان ايوبي ته وويل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ايوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډډه وکوله او وئې ويل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ يا مړه را پيدا کوم او بيا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وايم چې د حرم سراې دداسې يوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوې وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د يوې ذرې په اندازه هم اهميت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډيرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه يم چې يوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خليفه ورته وويل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هيواد کې به د قانون حيثيت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن يم چې ټول اسلامي سلطنت لګيادې تښتول کيږي ،» سلطان ايوبي ورته وويل « ته ډيره اندېښنه مه کوه ، زما د څارګښې شبکه به د هغې نجلۍ د را پيدا کيدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خليفه سلطان ايوبي له لاسه و نيوه او لږ څه اخوا ئې يوړ او ورته ئې وويل «صلاح الدينه ! زه د ډيره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالې کوې ، زه د نجم الدين ايوب (د سلطان صلاح الدين ايوبي پلار)ډير درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وويل شو چې د مرکزي جومات امام امير العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دې. ماته رجب ويلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خليفه نوم د خطبې څخه ايسته کړې دې ، » سلطان ايوبي ورته وويل « يوازې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خليفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، دخطبې څخه لرې کړل شوې دې.»

«ايا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دې ؟» خليفه ترې و پوښتل.« زه شکمن يم چې دلته عباسي خلافت بيا راوړل کيږي.»

«حضور ډير زوړ شوی دې ، »سلطان ايوبي ورته وويل « قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړي دي چې دهغې په واسطه دماغ بې کاره کيږي ،».... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وويل « ما پريکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځاې به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي.» خليفه ورته وويل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي » سلطان ايوبي ورته وويل او د علي بن سفيان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوی ټولو څخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند څوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وويل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دې.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوی خپل آسونه و درول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار څخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوی ورته دا هم وويل چې هغوی به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بد نيت درلوداې نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "أمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلي هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د ډلې څخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "أمّ عراره»د هغوی څخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان ددېوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دېوتا ته ور وړي.

هغوی يو ځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پرېښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "أمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يو ځاې کې لږ څه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يو ځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډير وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوې ده ،آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و. د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې ايښې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې ځلورو نارينه و او ځلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوی پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو څخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې تر تيب دهغې نوې سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غږيدو شو ، تر څنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهيدله خو په دې سندرو کې د جادو اغيزو ، دا داسې اغيز و چې د "أمّ عراره» ويره ئې نوره هم ورزياته کړه ، خو د دې ويرې سره داسې نښې هم را پيدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پيدا کيده ، د شپې يخنۍ په دې خمار اومستۍ کې نور هم لذت را پيدا کاوه ، "أمّ عراره» که غوښتلې نو کولاې شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړې او و تښتيږی او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نيولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاې.

هغې احساس کړې و چې دپالکي پورته کونکي خلک په زينو باندې پورته خيژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دبرش زينې پورته ولاړل او بيا ئې بيرته هوار تلل پيل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودريدل ، پالکي ئې پر ځمکه کيښود ، د "أمّ عراره»د سترګو څخه ئې پټۍ پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کيښول ، لږه شيبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوی اونجلۍ هرې لورې ته رڼاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ويې کتل چې هغه په داسې يوه ماڼۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالوميږي ، دايروې شکله ستنې ئې پورته لوړې شوې وې، يو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاګانو کې له ورايه ځليده ، ددېوالونو سره ډيوې لګيدلې وې او د ډيوو په سر باندې د مشالونو شعلې بليدې ، دننه فضا داسې خوشبويه وه ، چې دهغې بوی د دې له پاره يو نوی څيز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوريدل کيدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پيدا کړې وې چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته يوه چوتره وه چې نژدې اته يا لس زينې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تيږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاريده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کيدله ، ددې بُت څهره د يوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که يو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپين غاښونه هم ايښول شوی و، داسې بريښيده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډيوې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږودوالي ئې نژدې يو ګز و په ناڅاپې توګه را و ځليدې، او روښنائې ترې را په خپريدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پيدا شو . د تيږلوړې بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زينې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ ښکې تړلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته يو ښې لورې ته او بل کيڼ لورې ته ودريدل.

ددې پسې سمدستې وروسته د تيږې د خولې څخه يو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بيرون راغې، هغه لږ څه عمرتيرې ښکاريده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. يو مصنوعې مار د هغې په کيڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کينول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "أمّ عراره» دويرې څخه لکه د بُت په څير ولاړه پاته وه . دا سړې چې ددې قبيلې مذهبې لارښود يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهې و د چوترې د زينو څخه را کيوت ، هغه سوکه سوکه "أمّ عراره» ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نيول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربې ژبه وويل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وايو .»

"أمّ عراره» را بيداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وويل « زه دېوتا ميوتا نه منم ، که چېرې تاسې د بوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهې ورته وويلې ،« خوکله چې پر هغه دهغه مقدس ځاې راز را ښکاره شي نو بيا وائي چې زه ددې ځاېه تلل نه غواړم . زه پوهيږم چې ته د مسلمانانو دخليفه معشوقه ئې . خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنيا خليفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې ، جنت ته .»

هغه د خپلې چپنې څخه يو ګُل را وويست ، او د "أمّ عراره»د پوزې سره ئې يو ځاې کړ . "أمّ عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوي کړي و چې ددې په څير د شهزادګيو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بويولاې . خو ددې ګُل بوي دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکيوت . دهغې د فکرونو دنيا بدله شوه ،د سترګو د ليد زاوئې ئې بدلې شوی ، پروهې ورته وويلې ،« دا د دېوتا تحفه ده » او هغه هغه ګُل دهغې دپوزې څخه لرې کړ .

"أمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهې ګُل نيونکې لاس ئې را نيوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وويلې « دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ايا تا دا تحفه و منله ؟» پروهې ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "أمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل يو ځل بيا پوزی ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي .

«دېوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهې ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را يادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و ښنډه او وئې ويلې «زه همدلته وم ،نه زه په يوه بل ځاې کې وم...... ما ته نه دي په ياد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هيڅ نه» "أمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې يم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلي ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ « زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و ؟»

«نه ، هیڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب‌ورکړ ،« هرې‌لورې ته‌شنه‌چمنونه او ګُلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې‌وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې‌وې او ما رنګ په‌رنګ مرغان کتل ، خوارږه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه‌وویل– په‌دې‌وخت‌کې د "اُمّ‌عراره»د شا له‌خوا ځلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالي‌وویستل، او د مور څخه‌د پیدایښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل« دبوتا به‌ما په‌همداسې حال‌کې خوښه‌کړي ؟» پروهت ورته وویل «نه ! تاته‌مونږ د دبوتا دخوښې‌کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوی څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سرنه ترپښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې څادر په‌څنډو باندې د رنګ‌لرونکې رسیو ټوټې تړلې‌وې ، څادر ئې را مخته‌کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوې‌وه. د "اُمّ‌عراره» ویښتان د وریښمو په‌څیر نرم او تور والي ته مایل و، یوې نجلۍ د هغې ویښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښایست‌نور هم‌زیادښت وموند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته‌وګرځید او د تیږې د هیبت ناکه‌څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ‌عراره» لاسونه و نیول او د پروهت شا شا ته رواني شوی ، "اُمّ‌عراره»د شهزادګیو په‌څیر روانه وه، هغې هیڅ لورې ته‌نه‌کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې‌باندې ورختله ، پروهت د تیږې د غره په‌څیر د څهرې په خوله کې‌ورننوت ، "اُمّ‌عراره» هم درې‌زینې پورته ولاړه او د پرو هت په‌څیر د تیږې په خوله کې‌ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تیږې‌دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس‌نو د "اُمّ‌عراره» لاس پروهت نیولې‌و ، د تیږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې‌ورسیدل نو هلته بیا نورې زینې وې ، د زینو څخه په ښکته‌کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندېلونه روښانه شوی و، په‌دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه‌وه او نه ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دېوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی‌و، په‌فرش باندې‌نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګُلانو پاڼې خپرې‌ورې پرتې‌وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډیره ښکلې‌صراحې او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهټ د صراحي څخه دوه پيالي ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "أمّ عراره"ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دبوتا به کله راځي ؟» "أمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دې پيژندلې ؟» پروهټ ورته وويلې « ستا تر مخ څوک ولاړ دې ؟»

"أمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دې ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلي ، تا زه قبوله کړې يم ، ؟»

«هو !» پروهټ ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوی ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهټ نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شې و؟د کومه ځايه څخه راغلي وه ؟ او څه ډول راوستل شوي وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهټ وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه اوپاک تر سترګو کيږي. پروهټ درې ورځې هغه همدلته په تاخانه کې له ځانه سره ساتی.»

دا ښرګندوني د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولي چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلي څخه را ويستلي و. دا پنځه واړه ه دهمغې قبيلې خلک و چې څلورو ئې "أمّ عراره» تښتولي وه ، علي بن سفيان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چيرې هغوی رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوی په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ښرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لار و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولاې شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئې و ليږل چيرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئې هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال يو عمر تيري حبشي علي بن سفيان ته وويل « زه په تولو هر څه باندې پو هيږم ، خو د دېوتا له ويرې ئې نشم ويلاې ، ځکه ويريږم چې دېوتا به ما پهډير ناكاره مرګ ووژني.»

«ايا ددې څخه زيات بل ناكاره مرګ كيداې شي چي زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفيان ورته وويل ،« كه چېرې ستاسې دېوتا رېښتوني وي نو هغه به تاسې ددې شكنجې او زوروني څخه ازاد كړي واست ؟ كه د مړيني څخه ويريږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره كوه زما پهلاسو كې داسې يو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوى و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلكه مرګ په ځرګنده توګه تر سترګو كيده. علي بن سفيان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذيت څخه خلاص كړ او خوراک څښاک ئې وركړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځاې وركړ. هغه اقرار وكړ چې "أمّ عراره» دهغې د قبيلې څلورو كسه تښتولې ده. هغه څلور واړه په رخصتۍ تللي و ، خو هغوى د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولې و ، دغه پنځه واړه حبشيان چې اوس د علي بن سفيان په بند كې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونكو څخه دوه بايد دننه راغلي وى ، هغوى ته د لويې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوى وه. او دهغوى سره د بيرته تښتيدو او تښتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وويل چې هغوى به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځاې كې قربانوي ، ددوى قبيله هر درې كاله وروسته يو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوى د خپلې قبيلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به دقبيلې بهر څوک وي ، سپين رنګه به وي ، د لوړې كچې د كورنۍ څخه به وي ، او دومره ښايسته به وي چې خلک ئې په كتلو حيران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې كاله وروسته ستاسې قبيله د بهر څخه يو ښكلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځاې ته ئې راوړي » علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب وركړ ، « درې كاله وروسته يواځې ميله جوړيږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه ميلو يا هرو پنځلس كالو وروسته صورت نيسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې كالو كې يو ځل يوه نجلۍ قرباني كيږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاې په ګوته كړ چېرې چې دا قرباني صورت نيسي ، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوې ګاڼه. په هغه ځاې كې چې ميله جوړيده دهغه ځاېه څخه دوه دونيم ميله لرې يوه غرنيزه سيمه وه چې په ځنګلونو كې پټه شوى وه. دا سيمه دومره پراخه او عريضه نه وه. ددې سيمې په اړوند دا مشهوره شوى وه چې دلته دېوتا اوسيږى او دهغې د خدمت له پاره پيريان او ښاپيرياني شتون لري ، خلكو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې كې د جزيرې په څير څه سيمه غرنيزه او شينخولې وه. چې په خپل ذات كې د قدرت د عجايباتو څخه ګڼل كيده ، او عامو خلكو ګمان كاوه چې دا به د دېوتاو د اوسيدلو ځاې وي. په دې سيمه كې د فرعونيانو د وخت كنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې يو جهيل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)يا سترې ځمځارى په كې اوسيدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبيلې کوم وګړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندې همدې جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو ثمخڅارو به نواله کاوه . پروهت په همدې کنډوالو کې اوسيده ، هلته د يوې سترې تيږې سر او خوله چا تراشلې وه ، چې په دې تيږه کې ددوی د ګروهې په مطابق دننه دېوتا اوسيدل ، ددېوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې يو ځل د قبيلې څخه بهر يوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو ګل بوي کاوه، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلې او چا راوستې ده؟ په دې ګل کې به ئې کوم نشه ايز څيز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل دېوتا او خپل ميړه ګڼه ، هغې ته به د هغه ځاې ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلې تر سترګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کيدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخانې کې ساتله ، په دې ځاې کې نور ځلور کسه نارينه او ځلورکسه ښکلې نجونې هم اوسيدلې . ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه . کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځاې ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کيده چې دهغې ځې به پرې کيږي . هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترو ثمخڅارو ته ور اچول کيده ، او ويښتان به ئې پرې کول او د قبيلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورليږل ، دا ويښتان به مقدس ګڼل کيدل، د نجلۍ سر به ئې د وچيدو په خاطر په يوه غار کې ايښوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او يواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې ايښوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کيده.

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږي.» دغې حبشي وويل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوي و . څرنګه چې مونږه نه ويريدونکی او وحشي ګڼل کيدو په دې خاطر ئې مونږ د خليفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه مياشتې کيدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځايه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ يو ملګری چې پرون ووژل شو خپلې قبيلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ويلې و ، او ورته ئې ويلې و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

*****(۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کې ډوب شو ، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئې ويل « که چيرې ځاې همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطې څخه بيرون دي هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کيږي چې فرعون ډيرې پيړۍ پخوا مړ شوې دي خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاې پاته دي . مونږ ته د مسلمانانو په څير دا اړينه ده چې که چيرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاې نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډيانو ځخه خوکفر او شرک له منځه يوسو ، مالومه نه ده چې تر ننه پوري به دځومره ميندو او پلرونو پاکې او معصومې لوڼي ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې ميلې کې به تر اوسه پورې ځومره پاکې او معصومې نجونې پلورل شوې وي مونږ بايد د دبوتا ګانو انګيرنه له يوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انګيرنې په اساس دخلکو معصومې نجونې را تښتوي او د بدکارۍ او عياشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاګيزه شوی ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځې او نجونې پيري او يا ئې د ځو ورځو له پاره په کرايه اخلي.» علي بن سفيان ورته وويل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګواښ هم شتون لري چې د سوډانيانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې ميلې ته په ګڼ شمير ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځيانو سره يو ځای زمونږ د فوځ ور ګډيدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بريښي ، دا ډول ګډې تفريحګانې د هيواد له پاره ګټورې نه ثابيتږي.» علي بن سفيان لږ څه په وارخطائې سره وويل « او نجلۍ د قربانۍ ځخه دمخه خوندي کول او خليفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړين دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتوني الزام چې هغه پر تا باندې لګولې و ځومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم .»سلطان ايوبي ورته وويل « زه دخپل ځان په لور نه وينم ، ما چې ځوک هر ځومره سپک ګڼي بيا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له ياده و نه باسم ، زما ذات هيڅ نه دې ، او ته هم دا په ياد ساته علي ! دخپل ذات ځخه توجه واړه وه .او د سلطنت د ټينګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امين خليفه و خو د وخت په تيريدو سره خليفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځيد ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډيره ستره کمزوري ګرځيدلې ده. صليبيان زمونږ همدا کمزورتيا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چيرې ته غواړې خپلې دندې په برياليتوب سره تر سره کړې نو بيا دخپل ذات ، شخصيت او نفس د پاللو ځخه لاس واخله .....هغه الزام چې خليفه پر ما لګولې دې ، هغه ما په ډيره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغيزمن نه و ، او بيا به زه دخليفه سره په شخصي سياسي لوبه کې را ننښتې وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کيدله ، چې په اسلامي ملت به داسې يو وخت راځې چې د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سياسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ ښښنه غواړم درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ، « که چيرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ ځخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډير کم دې ، بله ورځ ميله پيليږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئې وویل «د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو ترمخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلې و چې زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو، دا د فرعونیت اخري ځاې مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼې، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون، په کې و مري، دا وړاندیز هم وشو چې همدا حبشي د لاړښود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي، ناڅاپي یرغل کونکی ډلې و استوي، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناڅاپې حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوې وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوې و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګاڼه، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو دهغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسیږی، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګونه ئې، ځکه چې هغه د میلې اخري شپه وي، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانیږي، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځاې چېرې دې، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال، په هغه شپه په میله کې شتون ولري، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندۍ وي، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ور وړي، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلۍ به همدلته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چېرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوې وه چې قرباني په نیمائې شپه کې، کله چې سپوږمۍ مکمله شي، تر سره کیږي، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په‌صورت کې او یا د هغوی د دندو په تر سره کولو کې د ستونزو د راپیداکیدو په وخت کې دوی ته لار ښوونه شوې وه چې هغوی دې د نښې په توګه یو اور بلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل برید پیلوي.

په دې وخت کې دولس کسه سر تیري و ټاکل شول ، او دنور الدین زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدین ایوبي د مرستې په‌خاطر را استولې و پنځه سوه ذهین او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له‌عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سیاسي لوبو او عقایدو تر اغیز لاندې نه وراغلي ، دوی یوائې پر اسلام پو هیدل او همدا ددوی عقیده او ګروهه وه. هغوی به ده‌رې هغه عقیدې پر خلاف را پورته کیدل چې غیر اسلامي به ورته ښکاریده ، هغوی ته ویل شوی و چې هغوی د یوې باطلې عقیدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شمیرې څخه د زیاتو مخالفینو سره د مقابلې کول وړپه غاړه شي ، جنګ او جګړه هم ویني تویونکې وي او دا هم شونې ده چې دهغوی تر مخ څوک دمقاومت توان هم و نه لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په ذهنونو کې غریزه سیمه ، د هغې سیمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زیات نه بریښیده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه دولس سر تیرومجاهدینو ته هم همدا انګیرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوي وو ، په غرونو ختل ، په‌شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوښ په څیر زغمل.. دهغوی له‌پاره ستونزمن نه‌و.

لا تراوسه د قرباني شپې ته شپږ ورځې پاته وې ، درې شپې او درې ورځې سرتیرو اوپنځه سوه فوځیانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سر تیري په اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په عادي سفر یوه ورځ او نیمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته حکم شوې و چې سر تیري د غریزې سیمې څخه لرې چېرې ښکته کړې او دوی بیرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچیانو په بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټولیو کې په‌آسونو او اوښانوسپاره واستول ، هغوی ته ویل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و.

*****(۴۹)

دمیلې اخري شپه وه –

سپوږمۍ دخپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شیشې په څیر شفافه وه ، په میلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شمیره شونې نه وه ، په څو ځایو کې نیمې لوڅې نجونې نڅیدلې او په ځینې نورو ځایو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. خو تر ټولو زیات خلک د هغې چوترې ترخوا را ټول شوی و چېرې چې نجونې لیلامیدلې. یوه یوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تیروله ، پیرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ویښتان او ټول وجود د سر نه تر پښو پورې له‌نظره تیراوه ،او بیا به ئې پرې بولې پیل کولې ، هلته جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يو اځني شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښځې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو ، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تياري نيسي ، او هلته يو انسان له ځانه دېوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دېوتاګانو پايتخت دی. هلته پيريان او دېوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د اللهؐ پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي او نور دولس کسه سرتيري مجاهدين د دېوتاګانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي .. د صلاح الدين ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ور ننوتلاي ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوي ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ور ننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږدوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و ، څرنګه چې هغوی روزل شوی سر تيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سر تيري ته په ناڅاپي توګه د يوي وني تر څنګ خوځنده سيوري تر سترګو شو . سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سر تيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پو هيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې څرګنديده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سر تيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غي، ددې نه لږ اخوا غرونه و . خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهت ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې رواني وی ، د تيږې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه ، توري ته نژدې يو لوی لوښې هم پروت و ، په قالينه باندې ګلونه خواره شوی و ، چې تر څنګ ئې اور لمبې وهلې ، دڅوترې څلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يواځې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځاې څلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سر نه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتي ول، "اُمّ عراره» په تاخانه کې د پروهت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهتې دهغې د ويښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ويلې «زه د انګوک مور يم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږې ، زما وينه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلاې ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کيږي ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهتې دهغې په جسم باندې د تيلو په څير کوم شې مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبيلې نوم و ، او يوه عربي نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهتې ښځه ګرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوی وه. او پروهتې هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تيرې د شپې د چښنجيو په څير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوتل او پرځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه ، د سيمې ډير بوټي اغزي لرونکي و ، سپوږمې هم سر ته را پورته شوی وه ، چې د ونو په مينځ کې ئې هم د روښنائې څرکونه را پيدا کړي و ، د رڼا په همدې لړو څرکونو کې هغوی ته يو بل حبشي هم تر سترګو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولې و ، دا هم د دبوتاګانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړين و ، هغه په يوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې بريد شونې نه و ، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بريښيدل ، يو سرتيرې هلته د بوټو په يوه ګڼه کې پټ کيناست او بل د هغې تر مخه يوه تيږه ور واچوله ، د تيږې په خوېدو سره اواز را پيدا شو ، حبشي سمد ستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سر تيرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيرې تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

"اُمّ عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوی وه ، پروهتې د اخري ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځاې کړه، او هغه ئې له لاسه و نيوله او د زينو په لور ئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پريوتې، پروهتې په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "اُمّ عراره» دهغې سره يو ځاې وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپير کې و دريدې ، "اُمّ عراره» په عربي ژبه وويل «زه د انګوک د لوښو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دبوتا په قدمونو کې کيږدئ ، دبوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدې.» څلور واړه نجونې او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل ، پروهتې "اُمّ عراره» په قالين په دواړو زنګونو باندې کينوله ، د هغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيرې چې تر ټولو دمخه و ، ودريد ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تيرې ته هم د دريدو وويل، دغره د لوړوالي څخه هغوی ته چوتره او د تيږې سر تر سترګو کيدل ،... وئې کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کينول شوې ده ، او سرئې مخته ټيټ کړل شوی دې ، سپينې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم . دهغه ځايه د غشي د خطا کيدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څير ځاې و چې ښکته کيدل تر ې شوني نه ښکاريدل.

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په څنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په څنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره د سر څخه لاندې وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا ستري څمڅاری اوسيږي.

وئي کتل چې ښي لوري ته دغره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټي او ونې وی ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځايه څخه را ښکته شول دهغوی د ډلې څخه اخري سر تيري په ناڅاپی توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر سترګو شو . چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نيولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ،خو په سر تيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګيدله ، حبشي تر اوسه پوري په شک کې و ، اخري سرتيري په ليندۍ کې يو غشي کيښود د شپې په چپتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګيد او هغه دهغې ځايه په سرګونډالو لاندې راپريوت، سرتيري دغره د لمن څخه را ښکته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هره ګړۍ زياتيده.

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "اُمّ عراره» په څټ جوړ کړ او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انګازه شانته وه چې ددې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکې نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې يو داسې طلسم خپور شوې و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاګانو ځاې ځيګې دې...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې را ښکته کيده د پروهت په تشي کې يو غشي ور ننوخ شو .لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوې چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و رننوخ شول ، نجونو چيغې کړې ، نارينه و چاته اوازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه، چې دوه نارينه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډېره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او يوه ئې "اُمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځای په تللي نه وه چې دولس دېارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او ليندۍ وې ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې بريد وکړ. يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشي بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شی. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچيان دميلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دبوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدينو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زياته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دېارلس حبشيانو مړي او د مجاهدينو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځای څخه کتنه وکړه ، د تيږې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانې ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګُل هم و چې د توتې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد همله په غرونو کې پټ پاته شوی واې ، سر تيرو "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلې جم وجوش پای ته رسيدلې و ، ډېر نندارچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلې و دهغې ځای خلکو په ډېره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وينبتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکې و دغرنيزي سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دبوتاګانو د ځای په لور ئې سترګې نښلولې وی. دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهت راشي او ددبوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وينبتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلي ، ددبوتاګانو د اوسيدو په ځای باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځای په ځاې شوی او اوس به دهغه ځابه ددبوتاګانو پيغام نه راځي..... ورځ په تيريدو شوه ،د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلې کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوی ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای واې او کتلای وائې چې پروهڅ ولې را نه غې.

*****(۵۱)

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دې»

"أمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دبوتا نه ئې ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دبوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ » هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ، او څه دواې ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، او په خواږه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته دپيښې تفصيلي مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر يو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چېرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځاې ور وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دبوتاګان) يواځې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايري) ورځپيښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې ليکلي ده، دا پيښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوی لارښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشي ، ليندئ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په ليندېو کې غشي ورکړل شوي و ، هغوی چې غشي او ليندۍ نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوي و، د ويني تويونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دې. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې کې و ګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوي و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښکل شوي و، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دي د فرعون ځاې ځيرې نه وي ،.... هلته د دېوار په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و، دجهيل(د اوبود ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې څمڅارې خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډير ويرونکې ځاې و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې څمڅارې د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهيانو ته وويل ، د حبشيانو لاشونه په دې جهيل کې ور واچوئ ، دوی وړې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهيل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)يا سترو ځمڅارو د شميرې اندازه نه کيدله ، هغه د يوه پوره فوځ په څير وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشيدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)يا سترو ځمڅارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهيانو ځلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوڅې لغړې وې ، يواځې د ملا سره ئې يوه پانه شاته او يوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهيانو ته مو وويل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کاليو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ويريدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاې ټول حال احوال په خپله ژبه تيرکړ چې ډير شرمناکه و ، مسلمان بايد په ښځو باندې دغه ډول تيرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ويلې دي ، دهغو ځلور و نجونو احوال دا ډاګيزه کوله چې هغوی فرعون په خداېي منلې و، او دهغوی قبيلې انسان ته خدای وايه.

دا ډير ښکلې ځاې و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو يو چينه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهيل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې يخ سيورې ئې درلود. د فرعونيانو څخه ئې دکوم يوه دا ځاې خوښ شوې و ،او ځانته ئې ترې د تفريح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تيږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعيش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځاېه څخه بل ځاې ته تللې و، د فرعونيانو ستوري مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پيدا شوی و. بلاخره د حق کليمه را پورته شوه ،او مصريانو د (لا اله الله) کليمه وا وريدله ، او د الله په وړاندې روڼ مخي شول ، خو هيڅوک په دې نه پو هيدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دې ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدايت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بيخه وويست او دا شګلوړه او غريزه سيمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

(۵۲) *****

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تيږې دغه هيبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ. چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تيږو څخه ډکه شوه ، بيرون په سلګونو حبشيان حيران او په ويره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دبوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه يوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هيڅ نه و، ځلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی ځلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود ، هغوی هر يوه خپله خپله لور له ځانه سره يوځاې کړه ، هغوی ته دا وويل شول چې دلته يو بدکاره انسان اوسيده هغه مو (Crocodile)يا سترو ځمڅارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشيان ټول کينول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصيحت وکړل شو، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بيا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترګو کې وینې را بهیږي ، هغوی ته د ا ټکې د اخطار په څیر واورول شول ،«چې که چېرې تاسې رینښتنې خدای لیدل غواړئ ، نومونږ به ئې درته و ښایو ، خو که چېرې تاسې همدا ځاې چېرې چې تاسې ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور ګڼئ نو مونږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شګو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسې ووینئ چې کوم خدای رینښتونې دې»

هلته په قاهره کې "أمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلې دې خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلې وی ، هغې وویل چې پروهت به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئې هغه ګُل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، "أمّ عراره» ته وویل شول چې که چېرې سرتیري مجاهدین په وخت نه وائې در رسیدلې نو ستا څټ به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile)یا سترو ڼمڅارو په خیټه کې پروت وه ، دغه نازکه او ښکلې نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترګو ئې اوښکې را روانې شوی ، هغې د سلطان ایوبي لاس ښکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداې په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهنې حالت ډیر خراب بریښیده.

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست اووئې ویل چې دهغه لور ده ، دا یو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیر د یوه یوه ښار یا دېوي یوي ټوټې څمکې حکمران و چې دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمي پیړۍ را هیسې په پوره عیاشې کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرایونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلې به په کې لګیدلې.

"أمّ عراره»د همداسې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دپارلس کالو په عمر دامراو مانیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره ښکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالې څخه د امراو په محفلونو کې د عادې کولو په خاطر راوړه ، "أمّ عراره» وائې چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتې تحفې ورکړې او په دې ترتیب هغه د ګناهونو په نړۍ کې ور ډوبه کړل شوه.

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازی پرته د یوه امیر معشوقه و ګرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله، هغه په شتمنیو کې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه درې کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسې اړیکې پیدا کړل ، هغې په ښکلا ، غوړه مالۍ ، او نارینه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کې نوم و ګاټه. د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د درې امراءو د سازش پایلې وی چې پلار ئې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و . مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل ، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و.

"أمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه ، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایې نجونې هم وریو ځاې کړې وې ،او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې ،نو "أمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله ، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه ، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي ، او پخواني سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاځون ته و هڅوي ، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه ، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاځون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شوني وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي ، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې ، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائي چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

"أمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ړینبو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې ، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړې دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست ،او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه ، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و ، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځای کړي و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځاې سوډانیان ور ننویستل ، کله چې "أمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمې میاشتې نه وې تیرې شوې ، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده ،او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده ، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي ، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه ،چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلې و او دهغه پر خلاف ئې پاځون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "أمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبنتولې وه چې د سلطان ایوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو یو ډیر ښه اتفاق و چې سلطان ایوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومنداني اخستې وه ، او هلته ئې دخپلې خوښې یو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپې د سلطان ایوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ایوبي ته ئې خطر را پیدا کړ. سلطان "أمّ عراره»په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانیو کړنو ډیره زیاته پښیمانتیا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته یو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ایوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پیل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدین شدّاد د فرعونیانو اخرې ننبې له منځه یوړې او بیرته د فوځ سره یوځاې را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ایوبي په را وینبیدو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را وینښ کړ او ورته ئې وویل چې الناصر ، علي بن سفیان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د لیدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلینو سره د هغو دلګیو قومندان هم و چې د ښاره ئې بیرون ګشت کاوه ، سلطان ایوبي ته وویل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کرل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبیلې وګړي هم ، چې د عقیدې ننبې ننباني ئې له منځه ورل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په یوه ځاې کې ئې پړاو اچولې دي ، دې قومندان د هوښیار تیا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرین ور پیژندلي و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د برید او یرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره یو ځاې شول او د صلاح الدین ایوبي پر خلاف ئې خبرې پیل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زیات شمیر خلک په دې لښکر کې دشاملیدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځایو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځایه کوچ کاوه.

سلطان ایوبي لمرې دا حکم وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې یواځې پنځوس کسان او یو قومندان پریږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چیرې خلیفه احتجاج وکړي نو ورته ووایاست چې دا زما حکم دي ، سلطان ایوبي علي بن سفیان ته وویل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پو هیږي د سوډاني باغیانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ورولیږئ ، قومندان ته ئې وویل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره یوځاې د سوډانیانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائي چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدایات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کیدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګړندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګې تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له بناره لرې په کوم ځاې کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښې او کیڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځاېو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا ځپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ د هغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوې ، هغوی ته ووایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکې دې په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځاې ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادا کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځي او جنګي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توګه راغې ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و ، اودهغوی د دبوتاګانو ځاې ئې له منځه وړې و. دا څه معمولې کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لري کړل شوی ټول باغي قومندانان ئي يو له بله سره را يوځاې کړل ، هغوی ټولو يوځل په خوزښت پيل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبيلې مذهبي جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئي وويلي چې د هغوی مذهب ريښتوني دي او که چېرې هغوی د سلطان ايوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دبوتا به د خپل توهين د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د يرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبيلو ته دا خبر ورسيد ، هغوی هم په دې لښکر کې شامليدو ته تياريدل.

کله چې ددوه اونۍ سپرو سره يوځاې هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلي و، او په يوه ځاې کې ئې پړاو اچولې و، سلطان ايوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ور غې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبرېداې شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وويلي چې سلطان ايوبي تر څو ورځو پورې د فلسطين په لور خوځيږي ، د لښکر مشران ډير خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ايوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسيد.

په وريسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنيقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و، هر منجنيق يوه آس کشاوه ، نيمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بيده و مجاهدينو دهغوی د خوراک په ذخيرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته وريسې اور بلونکې غشې ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پيدا شوه ، منجنيقونه ئې سمدستې بيرته را وليږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدين په څلورو ډلو وويشل شول ، دوی خپل آسونه ور وځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نيزو په واسطه له منځه يوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځايو ته ورسول ، لښکريانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخيره سوځيدله نو په هغه ځاې کې آسونه او اوښان هم و ترېدل او وتښتيدل، په همدې وخت کې د سلطان ايوبي سواره يوځل بيا را پيدا شول او غشې ويشتل ئې پيل کړل، او بيرته ولاړل ، هغوی بيرته بيا را ونه ګرځيدل.

په بله ورځ خبر را ورسيد چې د سوډانيانو لړ تر لړه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تريدو او د ګوريلا مجاهدينو د حملو په واسطه له منځه تللي دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخيره سوځيدلې وه ، او د غشو ذخيرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځاېه کوچ وکړ او دشپې په يوه داسې ځاې کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئي خاورينې غونډۍ پرتې وي . په دې ځاې کې هغوی ته د شپينې عملياتو خطر نه و، دهغوی صحرائي ګشتي ډلو هم تر لرې لرې ځايو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدينو لخوا يو ځل بيا پرې بريد و شو. دا بريد هم د تيرې شپې د بريد په څير و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتي ډلې د سلطان ايوبي د مجاهدينو تر ولکې لاندې راغلي او له منځه تللي وي ، غشي ويشتونکو د خاورينو غونډيو څخه اور بلونکي غشي ويشتل او بيرته پټيدل ، دا شپينې عمليات ان د سهار د رڼا د را پيدا کيدو پورې روان و. په دې عملياتو کې هم سوډاني باغيانو او ددښمن لښکرو ته د تيرې شپې څخه زيات زيان ور اوښتي و.

ماښام علي بن سفيان سلطان ايوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کيږي چې دشپينې عملياتو د ډلو په هکله مالومات پيدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ايوبي سره نژدې يو شمير فوځيان و ، هغوی د شپې له اړخه يرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابیدار شوې ، په بله ورځ هغه ځلورسوه فوځیان د سوډاني لښکر کیڼ اړخ ته نژدې نیم میل لرې ور ولیږل ، او ځلور سوه نور ئې د هغوی ښي اړخ ته . هغوی ته ئې دا هدایت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانیانود لښکر د اړخونو څخه تیری شوې نو سوډانیانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او یا د شا له خوا پر دوی یرغل وکړي ، د سلطان ایوبي د هدایت په مطابق دهغوی قومندانانو خپلې ډلې دهغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانیان په دوکه کې و لویدل ، هغوی خپل لښکر ښي او کیڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ایوبي پنځه سوه سپاره د غونډیو د پټو ځایو څخه را ووتل او د سوډانیانو په منځ باندې ئې برید وکړ . دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدینو دا حمله ډیره ګرندی ، تیزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پیاده عسکرو غشي توغول پیل کړل ، اوپه دې ترتیب نژدې دبارلس سوه مجاهدینو د دښمن شپږزره فوځ د تیښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او یو زیات شمیر سوډانیان بندیان هم شول او څه په تیښته بریالي شول ، ویل کیږی چې د تښتیدونکو شمیره لږه وه .

دا د سوډانیانو دویم بغاوت اوپاڅون و ، چې سلطان ایوبي د همغوي په وینو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ایوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بندیانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخریب کونکو نښې ئې هم را پیدا کړې ، هغوی ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څیر سالاران ئې په عمري بندیخانه کې ورواچول ، سلطا ن ایوبي په دې ډیر حیران و چې یو شمیر داسې حکام هم په دې سازش کې شریک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باورې ملګرو اوسالارانو ته وویل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټینګښت له پاره په سوډان باندې یرغل او دهغې هیواد ولکه کول ډیر اړین دې.

هغه خلیفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بیرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې د خلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ایوبي "اُمّ عراره»د اته ساتونکو سره یوځای نورالدین زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله.

(۵۵) *****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به یواځې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صلیبیانو په څیر بې حیائې را پیداشي،او دهغوی تهذیب او تمدن به د صلیبیانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ایوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدین ایوبي په خپلې خونې کې ګرځیده او د «اه» نه په ډک فریاد سره ئې وویل « قوم او ولس یو کیدای شي او یو کیږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس یووالي له منځه وړي او یاخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قایدین دي چې غواړي ددې یووالي په له منځه تللو سره امیران ، وزیران او یا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هیڅ ډول شکایت نه شته ، غداري او وران کاري یواځې لوړې پوړې چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړي او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست یم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ایوبي خبري علي بن سفیان او بهاؤالدین شداد دواړو اوریدلې، دوی دواړه همتله دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړي اونۍ یو ماښام و ، د جون او جولاې په میاشتو کې صلاح الدین ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانیانو یو پاځون دخپلو غوره جنګي تاکتیکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکي کوم قومندان ، عسکر او یا کوم قاید ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتيب د هغه جنګي تاکتيک او ډيپلوماسۍ دواړو ډير ښه اغيز پيدا کړې و. اوس چې سوډانيانو يو ځل بيا سر راپورته کړې و نو سلطان ايوبي د تل له پاره ددې سر د ټيټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړې د جګړې په ډګر کې د سوډانيانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بيا ئې چې څوک هم نيول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نيولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډير ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پائې د هيواده وويستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه مياشتې تيرې شوې دي» سلطان ايوبي وويل «ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بيولو او د قوم د سوکالۍ په لورهيڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کيږي او زه د ډير فکر او غوروروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځيږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمير مسلمانان ووژل شول»

«درونده اميره !بهاؤالدين شداد ورته وويلې «که يو کافر او يو مسلمان د يو ډول جرم مرتکب شي نو ډيره سزا بايد مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددين رڼا وررسيدلې ده خو بيا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دې ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغيان و او داسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره يووالې او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن يم» سلطان ايوبي ورته وويل «چې زه مصر ته د حکمرا ن په څير نه وم راغلې ، که چيرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسنې روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تيارو. هغوی چې يواځې د امارت د مقام سره علاقه لرې نو هغوی بيا د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصې کارکونکو کې شيطان صفته وګړې ټاکې ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وايم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ما سره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هيڅ ډول خنډونه نه را پيدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې يم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پريږدئ ، نورالدين زنګې د زرګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدينو په سرو وينو د نيل ددرياب څخه په تيريدو سره د مصر او شام يو والې و ساته ، زه د دې يو او متحد سلطنت پراخيدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطين د صليبيانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صليبيان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسيدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځيدلې دې ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي» علي بن سفيان ورته وويل «زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دې»

«دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي» سلطان ايوبي ورته وويل «هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز او په داسې موقع سره داسې الفاظ راباسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکي کې ننه باسې او د دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده، الفاظ او حيواني جذبه، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او ښايسته نجونې استعمالوي، ان تر دې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل «د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دې، دا دصليبيانو کمال دې، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائي او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل «زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده، خو زه ويريږم چې دصليبيانو دا يرغل به تم نه شم کړاي، او کله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دې، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائي را پيدا کيږي، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم، مسلمان خپل دښمن نه پيژني، او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوې هم معلومې دي، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي، انګليسان او ايټالويان يو بل نه خوښوي، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوی دي، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنۍ شتون لري، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دې، او پاته نور ئې هم همداسې درواخله، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره رانده کړې دي، که چيرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل «د عمارة اليمني شاعرۍ زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډیر مشهور شاعر و، په هغه وخت کي اودهغي وخت ځخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پیرانو او پیغمبرانو په څیر درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کي د جذباتو یو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چي په ولس کي ځانته کوم ځاي پیدا کړي و د هغه ،هغه داسي استعمالول پیل کړل چي له یوه اړخه به هغه په خلکو کي د جهاد جذبه راپاروله خو تر ځنګ به ئي د فاطمي خلافت دعظمت اوسټروالي ویره دخلکو په زړنو کي کینوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چي بلاخره ئي د همغي ملاتړ له مخي د سلطان ایوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پیل وکړ. دهغه اخری اشعار داو چي «ای د فاطمی خلافت سره د مینې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسي پخپل ځان د لعنت وړ ګڼم ،...د فاطمي ماڼیو په ورانو ویجاړو اوښکي توی کړئ ، په هغي کي اوسیدونکو ته زما پیغام یوسئ چي هغه زخم چي ماته ستاسي په خاطر را رسیدلي هغه هیڅکله هم دجوړیدو وړ نه دي.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه یرغل وروړل شوی و ، هلته لیکلي ثبوت تر لاسه شوی چي هغه یواځي او یواځي د فاطمي خلافت منونکي او دصلیبیانو تنخوا خور دي ، صلیبیانو هغه ته په همدي خاطر تنخوا ورکوله چي هغه دي دمصریانو په زړونو کي فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دي خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د یوه قوم او او لس شاعر چي ددښمن تنخوا خور وي نو دهغي قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي .»سلطان ایوبي وویل.

دروازه چي دننه راغی او وئې ویل چي دمعزول خلیفه العاضد قاصد راغلې دي ، دسلطان ایوبي د تندي نښي نوري هم ژوري شوی ، او ویي ویل « دخلافت پرته دا بوډا زما ځخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چي ته ئي وویل « هغه دننه را ولیږه »

د العاضد قاصد دننه راغي او وئې ویل « دخلیفه سلام درته وړاندي کوم»

«هغه نور خلیفه نه دي » سلطان ایوبي ورته وویل « دوه میاشتي وشوی چي هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلي ماڼۍ کي بندي دي»»

« ښښه غواړم درونده امیره !» قاصد وویل «د عادت له مخي مي دخولي ځخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ویلي دي چي[ناروغتیا په بستره باندي پریستلي یم ، پورته کیدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووینم ، که چیري محترم امیر دلته تشریف راوړي نو پر ما به ئي احسان وي.»]

سلطان ایوبي په ناقراری سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ویل « هغه ما هلته غواړی ، ځکه چي هغه اوس هم خپل ځان خلیفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلي « د هغې روغتيائې حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيربنت مومي او اوس خو د را پورته کيدو څخه هم وتلي دې.» قاصد لږ څه په وارخطائې سره وويل « هغه دا هم ويلي دي چې ته که يوائې راشې ، درې ځلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهيلي ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلي چې طبيب را وبولي ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې يم ، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ايا زما اندېښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغې خپل حق دې.»

« تا ډير ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې ، داسې بريښي چې دهغه خپل طبيب نور نهيلي شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيداې شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوی وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې ترسره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو دسلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخواني خليفه نه و ، خو په محل کې دعيش اوعشرت ټول وسايل لکه دپخوا په څير پاته و، د فوځي قومندانانو ساتونکی ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وی خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، ځرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې تر ځارنې لاندې و، هغه عمر خوړلي هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څير و ګرځيد ، دهغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې اويو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضدبه چې کله ستړګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بيرته پټولې ، دمحل طبيب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښايستو ، دهغوی څخه يوې ئې د خليفه لاس په خپل لاس کې و نيو او په هغه ور تېته شوه او دهغه د روغتيا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونيوه او د هغې د روغتيا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو يوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو يوې ئې وويل ،«ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا ناارامه کړو » بلې ورته وويل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسيږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خليفه دخونې څخه بيرون ولاړې.

العاضد زړېروې کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نيم عمر تيرو ښځو ته ئې وويل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتيا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهيږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستې ټينګه کړې ده . دا د غوښې خوړونکو کجيرانو په څير دي ، زما دمړينې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هيڅوک نشته ، هيڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکې څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟هغه خپل لاس په زړه کيښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډير تکليف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وويل « دمصر امير د راتلو څخه ډډه کړې ده »

« اوه ! بد نصيبه صلاح الدينه !» العاضد په زړېرويجنه لهجه وويل « زما د مړينې تر مخه خو به يو ځل دلته راغلې وی » ددغه خبر ټکان دهغه تکليف نور هم ورزيات کړ. هغه په ډير کمزوري اواز سره وويل « اوس خو به زما وينځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امير به ولې راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کيږي. زما د وينې اړيکې هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر يوه وخته پورې زړېروې کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حيرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوريدلې ، دهغوی سره خليفه ته دډاډ او تسلې ورکولو او دهغه دحوصلې د زيادښت له پاره هيڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ويرې خپل اغيز کړې و او داسې بريښيدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ويره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امير څخه فقير جوړوي.

دواړو يو ناڅاپې ددروازې په لورې و کتل ، هلته يو سپين ږيرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نيولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کيښود ،« اسلام عليکم ، زه د مصر د امير ځانګړې طبيب يم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې يم ،»

«ايا د مصر امير دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟العاضد ورته وويل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلای» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره سترې پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلې ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکې په ټکې ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته وو ایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را نښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته وو ایاست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، .... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلې او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځې چې دهمغه خداې په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د رینښتوني خداې بلونکې راغلې دې نو ما ته هم حقیقت را څرګند شو بدې.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته وو ایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دې ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دې،

هغه د تللو په وخت کې ما ته ویلي و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو او د باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته وو ایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې ځارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډېر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دې. هغه ته وو ایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکې غره په څیر دې ، هغوی چې ته ډېر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فیض الفاطمی په نامه یو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پیژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفینو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب ښي لاس دي ، یواځې د ترکانو ، شامیانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهیانو ځخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، یواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې برید وکړ ، ته نه پوهیدې چې ستا ددوو دلګیو قومندانانو ستا د جنګي تاکتیک د ناکامولو له پاره ستا په هدایاتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهیانو او مجاهیدینو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانیانو باندې د قهر او غضب په څیر را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لوري بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دریده اوبیا به ئې پیل کاوه ، یو ځل دوه طبیب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شیندلې وي ، دواړو ښځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چینې په څیر پرې را روانې وی. هغه په همدې تر تیب د فوځ او ولسې څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې یو تر ټولو زیات خطرناک کس یو فدایي و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډیر ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صلیبیانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصیلي مالومات ورکړل او ورته ئې وویل « دوی ته مسلمان مه وایه ، دوی خپل ایمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې الله ج دې تا بریالي کړي ، خو دا په یاد ساته چې یو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوړه مالۍ سره تا ته دخدایه وروسته دویمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زیات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووایه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبیا په ډاډ سره د حکومت په مقام کیناستې ، نو زما په څیر درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي یواځې او یواځې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصرکې د فرعونیانو پخوانې ورانې ویجاړې ووینه ،بیا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان دداسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، اوپر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځاي ئې د ارامۍ اوسکون نښې را پیدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر ئې یوی لوري ته و غورځید او د تل له پاره چپ شو. دا پیښه د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د سپتمبر د میاشتې ده ، طبیب سلطان ایوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خلیفه د مړیني خبر لکه د اور په څیر خپور شو ، د محل د هیڅ یوه کونج څخه د ژړا غږ خو پریږده چې د چاد پوزی د تریویدو خبر هم را پورته نه شو . یواځې دهغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو څخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ایوبي د یوڅو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغي ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځایونو کې څه فعالیتونه روان دي ، هغه ته شک پیدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې و ګرځیږي او ټول نارینه او ښځې د کوټو څخه بیرون را وباسئ او په انګړ کې ئې کینوي ، او حکم يې ووکړ چې هيڅوک بیرون تللو ته پرې نږدئ، هیچاته ، که څه هم ډیره زیاته اړتیا ولري ، هم دتبیلي څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ایوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډیره حیرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وایه اويواځې د شرابو او ښځو سره په مستيوکې ئې ژوند تیراوه ، اوس ئې په مرې باندې د ژړا خو پریږده چې د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبیب سلطان ایوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بیان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرګند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري ګړیو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وې. سلطان ایوبي هغه ته وویل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نیولو په اساس را نه غې چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې داو چې هغه د ایمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبیب په خوله د العاضد پیغام ورته ورسید نو سلطان ایوبي سخت پښیمانه شوې و ، هغه ډیر زیات نا قراره و او وئې ویل « که چیرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ویستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سینه کې وړې وي»

بې شمیره تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې لیکلي دي چې العاضد ډیر زیات عیاش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ایوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاریخپوهانو دا هم لیکلي دي چې که چیرې سلطان ایوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلې وای نو العاضد به هغه ته ډیرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاریخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هيڅ ډول فریب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او دسلطان ایوبي سره د محبت له مخې د خپلو ګناهونو د ښښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډیرې مودې پورې سلطان ایوبي په دې غم کې ځوریده چې د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خلیفه د یو شمیر وګړو په هکله په ګوته کړي و صحیح ثابت شول.

سلطان ایوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفیان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هيڅوک هم د ثبوت او ګوهۍ پرته و نه نیسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوی له مخې ملزمان تورلاس و نیول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تیرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خلیفه د مړي دجنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پیل کړل او په همدې ماښام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هدیره کې خاورته وسپاره. سلطان ایوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډیره زیاته طلا ، جواهرات او نور ډیر قیمتی او ارزښتناکه تحفې ترلاسه شوې ، سلطان ایوبي ددې دومره زیاتو شیانو او قیمتي تحفو په کتلو حیران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفیان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځایه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنګیاني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړئ چې هغوی دکومو ځایو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمني ازادې نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه تر لاسه شوې مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وویشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړینې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځایه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سر تیري و ټاکل چې جنګیدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم یې ورته وکړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځاې خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځایه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړې و ، مسلمانان له دې ځایه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صلیبیانو سره ددوستۍ اړیکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکرې منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصلیبیانو څنګ ته ورغلې و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړې و، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووینې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنۍ والي کې تښتولې او بیائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لونې دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهغوی د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو ، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کي دصليبيانو مشهور پادشاه «ګائي لوزينان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپي له اړخه رجب ويلي و چي سلطان ايوبي د سوډانيانو دقبيلي عبادتځاي له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئي هلاک کړي دي ، دسلطان ايوبي پر خلاف سوډانيانو بريد وکړ خو د صلاح الدين ايوبي په لاسو د ماتي سره مخ شول ، سلطان ايوبي د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځاي ئي عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کي به هيڅ خليفه نه اوسيږي. رجب هغوی ته وويل چي ددي مطلب دادي چي سلطان ايوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صليبيانو دي غونډي ته وويلي چي هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستي د تر لاسه کولو له پاره راغلي دي او غواړي له دي ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کي د حالاتو د خرابولو او د ګډوډيو د راوستلو له پاره ئي هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلي دوه اړخه دي چي بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلي ،« د هغي حبشي قبيلي په مذهبي چارو کي چي صلاح الدين ايوبي په ډيره ظالمانه توګه مداخله کړي ده بايد د انتقام او بدلي د اخستلو له پاره را و پارول شی. ددي تر څنګ څومره مذهبونه او عقيدي چي په سوډان کي شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چي دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځايونه او دهغوی د ديوتا بُت ځايونه هرچيری چي ويني ورانوي ئي. مخکي له دي چي هغه په بلي کومي عقيدي باندي يرغل وکړي هغه په مصر کي له منځه ولاړ شي. په دي توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندي د يرغل له پاره په اسانۍ سره تيار کړل شي»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبي پرخلاف درولي شو » يوه صليبي قومندان وويل ،« که چيري محترم رجب باندي بده و نه لګيږي نو زه به د همغي د ګټي خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چي زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولي دي او خپل ځانونه ئي د انسان او خداي تر منځ درولي دي ، بلکل په همدي توګه په اسلام کي هم يوشمير امامانو په جوماتونو ولکه کړي اوخپل ځانونه ئي دخداي نماينده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چي دهغي په څواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولي او د مصر په جوماتونو کي ئي کښينولي شو. زمونږ تر څنګ داسي عيساي پادريان هم شتون لري چي د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چي مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کي استعمالولي شو.»

دصلاح الدين ايوبي پرخلاف په کوم جومات کي خبري کولو ته اړتيا نه شته دهمدي ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کي داسي توهم پالنه پيدا کولي شو چي دهغوی په زړونو کي د صلاح الدين ايوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چي هغه په کي پيدا کړي دي.»

«دا پلان خو سمدستي پيلول په کار دي» رجب ورته وويل « سلطان ايوبي په مصر کي مدرسي جوړي کړي دي، په دي مدرسو کي ځوانانو ته دمذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي ، په داسي حال کي چي پخوا داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ اینبوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډیره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چیرې په عامو وګړو کې د علم او پو هې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې دحکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجبه !» یو صلیبي قومندان ورته په خندا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دي ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړي و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بیړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګیزه تخریب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځاېونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې څومره شتون لري؟ ایا په هغوکې ډیر زیات زیاتوالې نه دې راغلې؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو تر منځ د نیوکې وړ معشوقي نه دې پیل شوې؟کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و تر منځ د رقابت د پیدا کولو او وینې تویولو کارونه نه دي تر سره کړي؟مونږ په قاهره کې ډیره په زړه پورې جواري پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډیره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډیر فخر سره مسلمان وائې خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به دصلیب اغیز سپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارکښۍ نظام ډیر فعاله دې» رجب ورته وویلې ، « که چیرې دهغې د څارکښۍ د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شې کولې ،»کونارډ ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چیرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژنې ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسې»

«دا کار به زه پخپله تر سره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پیدا کولو ته دوام ورکړئ ،»کونارډ ورته وویلې «د هیواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخریبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې یو څو امراء زمونږ په لاسو کې کیوتي دي ، دهغوی څخه یو شمیر مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزیه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو. تاسې د سوډان له اړخه هم همدا لو به و لوبوئ ، په مسلمانانو کې یوائې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې یو ئې نور الدین زنګي او بل ئې صلاح الدین ایوبي دې ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبیدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتیا به نه وي چې مصر به همستا وي.»

ددې ډول بنستیزو خبرو اترو وروسته ، تر ډیره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څیړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډیرې ښایسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائي سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه یوه ته ددې نجونو ور رسول ډیر زیات اړین ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې یو دسلطان ایوبي د جنګي او دفاعي څانګې رئیس فیض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ویل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وویل شول چې د فیض الفاطمی سره ئې اړیکې شته دي ، هغه پوهیږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډیره ښه توګه ویلای شوه.

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی د هر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سیمې ته تلل چېرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کیده ، او چېرې چې د سلطان ایوبي سر تیرو مجاهدینو ام عراره د حبشیانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانیانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کیدلو وروسته تښتیدلې و او په همدې ځای کې پټ شوې و ، او بیا ئې همدا ځای دخپلو فعالیتونو مرکز ګرځولې و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشیانو همغه قبیله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ایوبي د مجاهدینو په لاسو هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځای د دبوتاګانو ځای ځیګې ګانه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته یوائې څلور زاړه حبشیانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه یو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځای ناستې ګانه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سیمې یو بل کونج ځانته د کورګي په څیر ټاکلي و ، هغه د تیښتې وروسته دغه ځای خپل پټ ځای ګرځولې و ، اوبیا په مصر کې میشت د کوم صلیبي جاسوس په مرسته تر فلسطینه پورې تللې و .

(۲۰)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشیانو دا قبیله چې انګوک نومیده ، ډیره په ویره کې وه ، یو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوې نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دریم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځاې له یوې مخې په کنډوالو بدل شوې و. او څلورم مصیبت پرې دا نازل شوې و چې دقبیلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ایوبي د مجاهدېنو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوی و. ددې قبیلې په هر کور کې غم او ویر ګډ و. دهغوی څخه یو شمیر خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبیلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړی خو ئې دا وویل چې ددېوتا سترې څمڅاری وړې دي د هغوی ګیډې ډکې کړئ ، حبشیانو یو څو وزې د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهت ته ور ولیږلې ، یو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوښ هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کیدل ، خو د قبیلې څخه ویره لرې نه شوه.

یو شپه نوي پروهت د قبیلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وویل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسیدو لارې پیدا کړې دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبیلې باندې داسې ستر مصیبت راغلې دې ، دېوتاګانو ویلې دي چې اوس به په یوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصیبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبیله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وویل چې نجونې به د انګوک د قبیلې څخه نه وي ، هغوی باید سپین رنګه وي..... ددې خبرې په ویلو سره د قبیلې زیات شمیر زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ویل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او یا فرنګې نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي.

هلته رجب د فلسطین څخه ددرې صلیبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره یوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډیر اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ایوبي دفوځ تښتیدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په یوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صلیبیانو لخوا ورکړل شوی ډیر سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسیدو غرني ځاې ته را ورسیدل، ددې څخه یواځې یوه ورځ د مخه دقبیلې پروهت ویلې و چې ددوه سپین پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړینه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپین پوسته اوډیرې ښایسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځلیدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وویل چې هغوی ئې د یوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو تر منځ داسې یوې سیمې ته یوړې چې ډیره شنه او شادابه وه. داسیمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګیره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خیمې ښخې کړې وی. نجونې باید په ډیره پټه توګه او د ډیرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صلیبیانو ئې په هکله مالومات ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره ټولې اسانتیاوي شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړی و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبې ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و ټول په خوارږه خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولای.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل متې خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشي نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړي ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهتې د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ دبوتا له مونږه خفه شوي دي هغه ددوه فرنګې یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه یوسو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته دروا غ وائې» پروهتې ورته وويلې «تا دا نجوني دلته د تفريح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به د هغوی څخه دوه نجوني قربانوو.»

رجب ورته د هري لوري دليلونه وويل خو پروهتې هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپورو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس راښکوده او وئې ويل «دا دواړه د دبوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دي» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودريدل او رجب ته ئې وويل. «د نجونو سره يو ځای ددې ځايه د تيښتې هڅه و نه کړې ، ته بايد په دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا کړو.»

نجوني په سوډاني ژبه نه پو هيدلې ، حبشي پروهتې دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په ځرګنده توګه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کی هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ور واچوي تر څو هلته ئې ستري څمڅاری وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړې دي ، رجب ځواب ورکړ ،«ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې کړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هڅه و نه کړه. زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې يم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د يو ځای کيده له پاره تيار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړی خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تيره شپه د رجب د نيت يو ځرک هم کتلې و ، د همغه نيت د په نظر کې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجوني بيرته خيمې ته ستنې شوی اوپه را پيدا شوی حالاتو ئې غور او خيړنه پيل کړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه د رجب د عياشۍ وسيله کيدو ته او نه د حبشيانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلي دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځايه د تيښتې اراده وکړه. خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجوني يوا ځې ښايسته او زړه وړونکې نه وی بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتياو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پريکړه وکړه چې له دې ځايه به تښتي اوفلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خير سره تيره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبيله کيږي ، اودا چې دهغه ځاېه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهېد ورځې له اړخه يو ځل بيا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بيرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وويل ؟ هغه ورته وويل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځاېه څخه غواړي يوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پيدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو ښمځارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تيښتې د پلان په هکله څه و نه ويل ، ځکه هغوی د رجب په نيت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډيرې زياتی ذهينې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پيل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وويستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کيدله چې هغه د هغوی د په ښنګ کولو پر ځای د حبشيانو خوشحالي غواړي ،تر څو حبشيان دې همله له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ايوبي پرخلاف ورسره د يوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پيدا شو چې رجب به دداسې يوه قيمت په ورکولو سره دهغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړين نه بريښي.

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تيره شوه ، رجب ته هيڅ ډول شک پيدا نه شو چې نجونې به و تښتيږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وويل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې ښنې سيمې شتون پخپله د قدرت يو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سيمې لږ څه سيل وکړه. رجب هغوی ته د سيمې ښوولو او سيل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پيل وکړ. مخته هغه ويرونکی جهيل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ويرونکې سترې ښمځاری ناستې وې. د ډنډ اوبه ډيرې بد بويه او خرابې وی ، يوی نجلۍ وويلې چې داسې بريښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چېنه را خوټيږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د يوې نجلې د خولې څخه چېغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې يو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وويل ،«دا هغه سترې ښمځاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کيږي» دداسې ويرونکي منظر په کتلو سره د نجونو د تيښتې روحيه نوره هم زياته پخه شوه. هغوی د سيل په بهانه د تيښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کيده ، دهغوی د سيل او ګرځيدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهېد خپلې قبيلې په يوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زيرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پيدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کيږي. هغه ورته وويل چې قرباني به د ددېوتاګانو د اوسيدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کيږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسيږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دېوتاګانو سپکاوي ئې کړې دې ، دبدلې د اخستلو تياري نيسو.

*****(٢١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نيمائې شپه تيره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړي فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بيرته را ويښيدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زينونه کيښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پريښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سيمې په يوه برخه کې څلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوی و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاې څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لويه لاره کې به ئې له منځه يوسې ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ويرونکې بنديخانې څخه وتلې وې ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښياري او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وې خو هغوی په دې نه پو هيدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانيږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسايل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا يخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځايه پورې آسونه سوکه سوکه بوړل او بيائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ اوپاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته بوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هيڅ لاره ترې نه تر سترګو کيدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډيو په منځ کې ور ننوتې ، آسونه ئې تندې اخستې و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکيزه ايښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سر ته را پورته کيده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړيده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم ښنه ښانه نه تر سترګو کيده.

رجب اودهغه ملګري د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ويده شوی و ، پروهڼ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړۍ د نجونو خيمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خيمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وويل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بريد او را پورته شو او د پروهڼ د قايلولو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصيل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار بايد واخستل شي. خو پروهڼ دهغه يوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګري هم را پورته کړي خو حبشيانو هغه و نيو ، پروهڼ ورڅخه و پوښتل « نجونې چيرې دي ؟»

رجب د هماغه ځايه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خيمې ته ورغې وئې کتل ، بيا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاې کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زينونو ته وكتل، ګوري چې درې زينونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبيله کې نه شته ، رجب پروهټ ته وويلې « هغوی ستاسې له ويرې تښتيدلې دي ،تاسو زما د ډير ستر کار نجونې له ما څخه په تيښته مجبور کړی .»

« هغو ته به تا د تيښتې ويلې وي» پروهټ ورته وويلې او خپلو درې واړو حبشيانو ته ئې د رجب په هکله وويلې « دا هلته يوسئ او وئې تړئ ، هغه يو ځل بيا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نيولو پسې ئې ورو ځغلوئ ، هغوی لرې نه شې تللای»

درجب د ټولو عذرونو او زاريو سره سره بيا هم حبشيانو هغه له ځانه سره يوړ او له يوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې ترشا تړل شوی و. دهغه د ويدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بيا ئې هغوی هم سره را ويښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چيرې ددې ځاېه و خوځيږي نو هلاک به کړل شي .... لږه شيبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نيولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نيول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تيښتې او تعاقب ترمنځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوي ترلاسه وي چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پوهيدل ،او بل دا چې ټول نارينه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تيرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګيدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بيا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د يوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتې هوا ترسترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وويريدل اويو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بيرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څير له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان يا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او يا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دريدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کيدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کيدله. هغوی وتښتيدل او غوښتل ئې چې بيرته خپلې غرنۍ سيمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډيره لرې پاته شوی وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسيدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چيغې ئې وهلې ، د جهيل (ډنډ) سترې څمځاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهټ په يو ځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړې و او په زوره زوره به ئې پر څمکه بيا بيا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ويل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډير ژر دوه ډيرې ښايسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل يو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پيدا کيده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګير شوې وې، دهغوی له پاره هيڅ پناه ځاې او يا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشيانو د خطرې د ځاې څخه ډيرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې يوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتيداى شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغې چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوی و.دا اسونه تر ډيره ځايه پورې يو ځاى يو له بل سره ځغليدل، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندي ښخيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځاى به بيا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندی منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نيمې شپې را هيسې په پر لپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځيد اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې دځان لاندې کړه، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زين پټۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې دريېمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو دهغې مرسته ئې و نه شوه کړاى ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوى و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوريده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږې ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم ښځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو دريېمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولاى ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

دريېمه نجلۍ يواځې پاته شوې وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، دهغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستونې خيرولو سره ئې خداى را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر ويښته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وويل چې ورځه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه . دهغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه اوفريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دې که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.»
هغې دليونو په څير چيغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خداى ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې رينښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقيده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړينې ويرې دهغې د ياده ويستلي و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاریده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شې دې او هغه د هغوی د فريب او دوکې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يواځې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشي اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اوازئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوی زمانې لورې ته ورګرځي ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځواني نجلۍ هم خپلې ماضي ته دپناه د ور وړلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يواځې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب وګرځيد. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښښنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشي و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډيره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(۲۲)

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خيمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندي کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوی خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و. کله چې توپان و دريد نو سپاهيان اونورکارکونکې ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، يوسپاهي يوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دې ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکاري ، ويښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورايه تر سترګو کيږی.»

هغه د هماغه سپاهي سره يوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوې په پوزې شو نو سمدستې د تبيلې په لور رهي شو ، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وی او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتې و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبیلي ته ستون شوی و او د ګیاه په خوړلو ئي پیل کړي و، احمد کمال د نجلۍ پښي د رکابونو څخه وویستي او دآسه ئي کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئي پورته کړه. سپاهي ته ئي وویل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالومیږي، دهغي آس ته هم اوبه ورکړئ.» هغه دا نجلۍ خپلي خیمي ته یوړه، دنجلۍ ویښتان د شګو له لاسه یو له بله سره سلیښت شوی و. احمد کمال د هغي په خوله باندي اوبه ور وشیندلي اوبیا ئي په خوله کې د اوبو ځاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلي سترګي پرانستي، څو لمحې ئي احمد کمال ته په حیرانتیا سره کتل، اوناڅاپه را پورته شوه او کیناستله.د احمدکمال رنګ ئي تور وکوت او په انګلیسي ژبه ئي تري و پوښتل، «ایا زه په فلسطین کې یم ؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغي د پوهولو هڅه ئي وکړه چي هغه په دې ژبه نه پوهیږي، نو نجلۍ په عربي ژبه بیا تري و پو ښتل چي «ته څوک ئي ؟ او زه چیري یم ؟ »

«زه د اسلامي فوځ یو مامولي قومندان یم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ.«او ته اوس په مصر کې ئي»

د نجلۍ سترګي د اوښکو ډکي شوی او دومره وویریدله چي تا به ویل چي اوس به بیا بي هوشه کیږي. خو احمد کما ل ورته وویل « مه ویریږه ، خپل ځان کنترول کړه .» هغه دهغي په سر باندي دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئي وویل «زه پوهیږم چي ته فرنګۍ ئي ، ته زما میلمنه ئي ، د ویریدو هیڅ علت نه شته.» هغه یو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئي اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پیاله ئي پورته کړه او په ډیره بي صبرۍ سره ئي دهغي په څښلو پیل وکړ. احمد کمال دهغي د خولي څخه پیاله لري کړه او ورته ئي وویل « سوکه ، لمړي غذا وخوره او بیا اوبه و څښه .» نجلۍ د غوښي یوه ټوټه راپورته کړه او بیا ئي په خوراک پیل وکړ او اوبه ئي پسي و څښلي ، نو په مخ کې ئي رڼا را پیدا شوه.

احمد کمال هلته یو تشه خیمه ښخه کړي وه. چي هغه تري د غسل د ځاي کار اخست ، هلته د اوبو کمښت نه و، دا خیمه ځاي د خرما دبوه ځنګل سره یوځاي و ، احمد کمال نجلۍ د خوراک څښاک وروسته دغسل خیمي ته ور ننویسته او پرده ئي و تړله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډیره ویریده ، ځکه چي هغه دخپل دښمن په پناه ځاي کې ننبتي وه ،او هغه ددي دښمن څخه د ښه سلوک هیله نه درلوده ، هغه ته دکوچنیوالي څخه دا په ذهن کې ور کینول شوی و چي مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځیرونکو حیواناتو په څیر دي. ددې ویري تر څنګ پر هغي د حبشیانو ، د سترو ځمځارو او صحرائي شګلوړه توپان ویره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسي ویرونکی مړینه چي د انسان ویښتان را ولاړوي ، هم ئي په ذهن کې را ځرخیده. هغي د غسل کولو په وخت کې ډیره زیاته دا محسوسوله چي هغه د خپل داسي ناپاک وجود د مینځولو هڅه کوي چي ددنیا اوبه ئي نه شي پاکولي ، هغي دغه ټول حالات تر سترګو لاندي و نیول او مجبوراً ئي خپل ځان د حالاتو بهیر ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چي د داسي ښایسته او زړه وړونکي صورت نجلۍ مامولي نجلۍ نه شي کیداي ، دمصر دي برخي ته داسي فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاي شي ؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدکمال دداسې ځواب څخه ډاډمن کيداې نه شو. هغه ترې دريځلور نورې پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی ، احمدکمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويلې واې چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوی واې ، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځاې و د خيمې پرده پورته کړه اويو کځوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ويې ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل داکځوړه پرانځي نو نجلۍ وويريدله او په کځوړې ئې لاس کيښود ، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کځوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په څير کځوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيداې چې زه تاته ووايم چې څه او ددې ځاېه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادېو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځې نه شم پريښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوی وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کځوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه کځوړه په کې هم وه چې د طلااو سرو زرو سکې او د طلا يو کوچنې زنځير د يوه صليب سره يو ځاې پراته و. احمدکمال ددې څخه همدومره و پو هيده چې نجلۍ عيسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبې چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شامليږي نو هغوی په يوه صليب باندې سوګند يادوی او يو کوچنې شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې کځوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ما څخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر دري ورځو پوري ما خپله وینځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هیڅکله هم په لاسو کې دومره زیات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حیرانونکې ښایست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځلیدونکې طلاو کتل او بیا ئې د نجلۍ د وریښمو په څیر وینښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څیر ځلیدل بیا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې یو طلسماتي څرک په کې و، داسې څرک چې پادشاهان ئې یو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه یوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګیو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه څخه دپوښتنې ګرويزنې هیڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصلیب په کڅوړه کې ورواچول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پو ښتل «ایا د ا قیمت ډیر کم دي ؟»

« ډیر کم» احمد کمال ورته وویل « د ایمان قیمت د خدایه پرته بل څوک نه شي ورکولای» نجلۍ غوښتل څه ووائې خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وویل « زه خپل فرض او خپل ایمان نه شم پلورلاې، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ویده دي ، درې میاشتې وشوی چې سوډانیانو په مصر باندې د یرغل کولو هڅې کړې وی ، که چیرې زه دلته نه واې او یا ما دهغوی په لاسو خپل ایمان پلورلې واې نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډیره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډیره خطرناکه ښکاریږې ، ایا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هیڅکله !»

« ته همدومره ووایه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او یا ته د توپان څخه څنګه خوندي را وتلي ئې ؟» نجلۍ ډیر بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وویل « ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځایه راغلي ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ یوه محکمه ده ، هغه پو هیږی او ته پوهیږې. ما به خپله دنده اداء کړې وي»

« که چیرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولي شم »نجلۍ ورته وویل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نوشاید چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووایم»

نجلۍ تیره ټوله شپه بیداره تیره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ویرونکې سفر کړې و چې د ځملاستو سره سم بیده شوه. احمدکمال وکتل چې هغه په خوب کې بړبړیږې او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد یخوا وهي ، داسې ترې را څرګندېده چې په خوب کې ژاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وویل چې یوه فرنګي نجلۍ مو نیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګري دهغه د کړچار سره بلد و. هیچا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل څخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زین و کوت نو بیا خو شک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندي ستانه شوي و، پروهتې هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه څخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چېرې دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړي و ، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمي کړې و اوخپلې پو ښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملګري هم د ونو د تنو پورې تړلې و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړیدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوې وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې څخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چیغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړیدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیرژر د هغه سره ځان وریو ځاې کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وویلې « دهغوی څخه مې و ساته ، دوی غواړې ما سترو څمڅارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک ؟»

« هغه و حشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکي لهجې سره وویل ، « هغوی دلته راغلي و »

احمدکمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ څخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وویل « ما مه پوښته ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د ورلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل « چې زه نه شوم ویده کیداې ، ته زما سره خبرې نه کوې ، زه یواځې ویښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وويل « زه به له تاسره ويښ پاته شم .» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وويل « تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ويريدو احساس هم ونه شي .» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشيانو په اړه او يا په همدې را بطه هيڅ خبره و نه پو ښتله، هغې ته ئې د ترکيې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډيره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ويره لرې کړه او نجلۍ يو ځل بيا ويده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوی نو سهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال د دعا څخه فارغ شو نو نجلۍ تږې و پو ښتل « تا له خدايه څه و غوښتل ؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شيان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هيڅ حق نه شته ، شايد چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ايا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدۍ په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ايا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښايست زه د خپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دي چې ماته ئې را په برخه کړ.»

« ايا خدای ګناهونه ښښي ؟» نجلۍ تږې و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ښښي .» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بيا به ګنا ه نه کوي .»

نجلۍ سر ټيټ کړ ، کله چې احمد کمال د هغې سلګۍ واوريدې نو د هغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نيوه ، او هغه ئې ځو ځو ځله ښکل کړ خو احمد کمال تږې خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وويلې .«نن به مونږ جدا کيږو ، ته ما قاهرې ته ليږدوی ، زه به اوس ازاد پړم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووايم چې زه څوک يم او له کومه ځايه را ليږل شوی يم، بيا به زه تا ته ووايم چې اوس زه څوک يم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وويل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

« ايا نه غواړې چې واورې زه څوک يم او له کومه ځايه راغلې يم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وویل « دا اوریدل زما کار نه دي » او هغه د خیمې څخه بیرون را ووت.

(۲۳)*****

لږه شیبه وروسته شپې آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په یوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه یو د بل تر څنګ روان وو ددې ټولو تر شا په یوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږو زیات شپږدېرش ساعته سفرو ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره یو ځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وویل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره یو ځای کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لویدلو وروسته احمد کمال دېراو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې یو ځل بیا نجلۍ ته په خپله خیمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پرېښوده ، هغه په خواړه خوب ویده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندي لاس را کښاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندي باندې و ، احمد کمال په ډیره تیزۍ سره را پورته شو او کیناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را روانې دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نیو او ښکل ئې کړ او د کوچنیانو په څیر په ډکه خوله په ژړا پیل وکړ. احمدکمال ورته کتل ، نجلۍ خپلې اوښکې وچې کړې او وئې ویل « زه ستا دښمنه یم، ستاسې هیواد ته د ځارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو دپلان سره د فلسطین نه دلته راغلې یم، خو اوس زما د زړه څخه دښمنی وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډیره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صلیب باندې ځاریږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وویلې « ته لمړۍ نارینه ئې چې زما ښایست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګڼله او هیسته ته دې پرېښود..... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه یوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شیان ګڼل چې د نارینه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عیش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حیائې اوفحاشي وائې شوی وه. خود ا بې حیائې زما له پاره یو هنر دې ، یوه وسله ده ، زه په دې نه پوهیږم چې مذهب څه شې دې ، او یا داچې دخدای احکام څه دي؟ یوائې د صلیب په هکله ماته د کوچنیوالي څخه دا په ذهن کې کینول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عیسایت د عظمت علامه ده ، او دا چې عیسایت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صلیب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کیدل وي نو دصلیب په قدمونو کې ژوند تیر کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنستیز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جړړو او ریښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژنې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکې ډلې سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و ،»

«اوس چېرې دې ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یواځې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تښتیدلې عسکر دې ، هر چېرې چې تر سترګو شي هغه و نیسئ او که و تښتی نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درته ووایم چې هغه چېرې دې ؟» نجلۍ ورته وویلې « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دې ، هلته یوه ډیره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجونې د دیوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دې ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تښتیدلې افسر دې ، مونږ درې نجونې دهغه سره یوځاې دفلسطین څخه را غلې وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلې وکړ او وئې ویل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم ،»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځاې راغلې وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دیوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتیدې اوبیا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم. زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډیر دخونده ډک و. خو ماته هغه سترې ځمځاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا سترې ځمځاری اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وې ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړې و ، دهغې سترو ځمځارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دپرې کولو له پاره راغلې و نو د مرګ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رګ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه وړونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووینه ،.... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولې و او دکوره وتلې و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځاې د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ د هغه ځايه را و تښتيدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتيدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاې نه شو موندلاې ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلي و. لمړی یوه نجلۍ و غورزيده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بيا دويمه نجلۍ د آس څخه را پريوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نيم ميلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چيغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چيغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چيغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبيا هغه نجلۍ لاش و ګرځيد. زما آس هم دهغې سره يوځاې را ځغليده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره يوځاې له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس يواځې وم ، ماته خداى دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډيرې ښايسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د ښايست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ويريدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکې قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی يم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځيده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کيڼ لورې ته ، دبد روحو ، پيريانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوريدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه يم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خداى ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ويرونکی مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم ليدلې وي ، ماته خداى را په ياد شو ، ما خپل خداى په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو ښښنه و غوښته ، اوبيا زه بې هوشه شوم....

« اوکله چې بيداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې يم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وويل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطين کې يم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ايا زه په فلسطين کې يم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې يم ، نوزما زړه يو ځل بيا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ويل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځيرونکو په څير سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هيڅ هيله نه وه ، تا زما طلا او زما ښايسته وجود دواړه ټکر کړل او هسې شيان دې وګڼل ، زه دومره ويريدلې وم چې ويل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما د خپلې سينی سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کرچار پاک دې ، ما دا هيله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زيان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو ځمځارو ، توپان او هغه حبشيانو دهشت او ويره کتله ، زه د ويرې راپورته شوم نو تا زه له سينې سره و لګولم، اود کوچنيانو په څيردې ماته قصې کول پيل کړې او زما ويره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تيره شوه نوما د را ويښيدو سره سم ته د خداى په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هيڅ انسان د طلاو او زما په څير د ښايسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستاپه مخ باندې سکون اوخوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په څیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داووایم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوي خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته می ویلې و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم.ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه وایم چې تا ماته دوکه راکوي » احمدکمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمی ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمدکماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره ووایه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته داهم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیږي په څیر کړې یم ، زه په دې هم پو هیدم چې انسان څخه تیږه نه شي جوړیداې اوهغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده»

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیرد نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې دمسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږي خو یو عیسایي یا یهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائې زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږي ، .....د نجونویوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنیو د نجونو دماغ او کرېکټر ورخراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشریفو کورنیو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقې پیدا کړي ، او زماپه خیر نجونې پټې په پټه ستا په خیر حاکمانو ته ورځي چې بیا هغوی زمونږ په لاسوکې لوبیږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سکو په شکل کې بدله ور کول کیږي ، هغوی زمونږ په خير د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هیڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چارواکو تر منځ غلطې انګیرنې او رقابت را پیدا کوي اوصلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي پرخلاف تبلیغات کوي.زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره یوځای د رجب تر ځنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صلیبیانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ایمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ ایښې و.

*****(۲۴)

په دویمه ورځ د لمر دپریوتو نه ډیر دمخه دا قافله قاهرې ته ورسیده ، احمد کمال علي بن سفیان ته ورغی او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصیل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وویل چې رجب د همغه حبشیانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځای څخه ،چې حبشیان په کې نجونې خپلو دبوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وویل که چیرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ یا ژوندې راوړي ، علي بن سفیان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شویو سپاهیانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسیدل اسانه و، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفیان لا د پخوا څخه یوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقیق دمخه ځلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وویل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې دېر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بیرته ستیندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سرای ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وویل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووایم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفیان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کیناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وینا ئې پیل وکړ. هغې هیڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ویل چې که چیرې ماته سزا راکوئ نو زما یوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړینه غوارم ،» هغې په تفصیل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مریده ګرځیدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلىٰ په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمد کمال ته ورحواله کړه ، او پخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغي ، هغې ته نجلىٰ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دې ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللي ،» د سلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دې ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې دفاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوى و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړې. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمى و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دې ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په خير د حساسې اداري حاکم دې. د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دې چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان د همدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلىٰ چې د کومو مراحلو څخه تيره شوى او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوى ده ځکه چې هغه وکړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلىٰ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسوکې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلىٰ ته ورغي او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلىٰ ورته وويلې « که احمد کمال ووائي نو زه به په اور کې هم ور ودانګم ،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوى په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلىٰ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډير لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتني سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل «چې بې شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم.» خو علي بن سفيان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوى» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وويل چې «څرنګه چې زه تر اوسه پورې تا بې باوره ګڼم نو په دې خاطر مې له تاسره د واده کولو څخه ډه ډه کړې ده ، خو که چېرې ته ثابته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل «ووايه چې زه اوس څه وکړم؟ اوزه به دا هم ووينم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي ، زمايو شرط به داوي چې احمد کمال به له ما سره يوځاې وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئې را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و ترله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې ورو ښودلې.

*****(۲۵)

د علي بن سفيان سرتيري په دربيمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاې ته ور ورسيدل دکومه ځاېه چې دا نجوني را تښتيدلې وى ، او چېرې چې اوس رجب د حبشيانو په قيد کې و . دوى شپږ کسان و چې ټول په اوښانو سپاره و ، هغوى خپل کالي بدل نه کړل ، هغوى د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوى سره توري ، برچې ، غشي او ليندۍ هم وي ، هغوى ته احمدکمال دنجونو حال بيان کړې و او د همغې په مطابق علي بن سفيان هغوى ته لاره ښوولې وه ، هغوى په دې غرنۍ سيمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د يوي ټينګې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې يوه برچه له کومه راغله او ددوى تر مخ پر ځمکه کې ور ننوتله ، ددې مطلب دا و چې تم شئ.تاسې په محاصره کې ياست ، هغوى و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغي ، چې خپل درې کسه حبش ملګرې ئې له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوى ته اخطار ورکړ چې هغوى اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي ، که چېرې دوى کوم غلط حرکت وکړ نو ددوى څخه به يو هم ژوندې ولاړ نه شي.

هغوى ټولو خپلې وسلې حبشيانو ته ورکړې او دخپلو اوښانو څخه لاندې را کوز شول ، د هغوى مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئې وويل « مونږ ستاسې دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو ، او ستاسې محبت به له ځانه سره ورو ،.... ايا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسې ولې پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغيان يو » د ډلې مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسې دهغه فوځ سپاهيان يو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد يوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ويلې و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ويلي و چې مونږ به درې فرنګې نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او د بو ې پر ځاې به درې واړه قرباني کوو. او د دېوتا سترو ځمڅارو ته به ئې ور غورځوو ، مونږ د ډيره لرې څخه درې نجونې په يوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لويد ، هغه ورته وويل « رجب زمونږ سره ډيره بې ايماني کړې ده ، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نيت خراب شوی وا و بيرته ئې نجونې ددې ځا يه څخه تيښتې ته مجبورې کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتيږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجونې زمونږ له لاسو وتلي دي. ايا تاسو يوځل بيا ددوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولاې شئ ؟ ددېوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډير زياتيږي.»

«مونږ به ضرور ددې تياري وکړو » قايد ورته وويلې، « تر لږو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې يوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره يوړل ، هلته په يو ځاې کې د خاورو څخه جوړ شوی يو لوښي ايښول شوی و چې د همداسې يوه بل لوښي په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتنې لوښي پورته کړ او په هغې لاندې لوښي کې ئې لاس ور ښکته کړ خوکله ئې چې لاس بيرون را وويست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګې ئې نيم خلاصه وی اوخوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوڅ کړې و دهغه څخه اوبه څڅيدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشيانو په کې د رجب سر ايښودې و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وويلې « دهغه جسم مو په سترو ځمڅارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو ځمڅارو ته ور حواله کړل ، ځکه سترې ځمڅارې د ډيره وخته را هيسې وږی وی.

« که چيرې تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښايو» يوه ورته وويل « او هغوی ته به ووايو چې هر هغه څوک چې د انګوک د دېوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځايه وړاې شئ چې سبا د لمر دپريوتو دمخه ئې بيرته دلته راورسوئ.» پروهت ورته وويلې « دا د انګوک د دېوتا ملکيت دې ، که چيرې بيرته ئې را نه وړئ نو بيا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریمه ورځ د رجب سر د سلطان ایوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ایوبي په یوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پیښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ویده و چې د هغوی د اوسیدو له پاره هغوی ته ورکړل شوې وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تیرې کړې وی، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ویل چې هغه سمدستي مسلمانیدو ته تیاره ده، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي، مګر احمدکمال یواځې همدا یو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کینولو هڅه کوله، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ویره هم تللې وه، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولای شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ویده شوي و، بیرون یو سپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و، دنیمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې د هغه ځای د شاوخوا ګرځیدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو یو چا دشا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نیوه ،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کینښوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسیو باندې کلکې و تړلې، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه، یو کس ددېوار سره شا یو ځای کړه او ودرید اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل، دهغوی څخه یو چې تر ټولو زیات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کینښوده، د نجلۍ تر را ویښیدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نیوه اوبیا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله، درې نورو کسانو احمد کمال په رسیو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پریښود. هغه ته د دفاع له پاره هیڅ وخت نه و تر لاسه شوی، بیرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله، چې که څوک ئې ووینې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونیانو د وخت وراني ویجاړې کنډرې وی دهغوی په اړه به خلکو ډیرې ویرونکې خبرې کولې، او ویل به ئې چې په کنډرو کې یو ستر غر دې ددې غره په سورې کولو سره هلته ډیرې زیاتې خونې جوړې کړل شوی دي او بیا ددې هر ې خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بیرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډیرې مودې را هیسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه، ویل کیده چې هلته دننه د پیریانو او دېوانو ځای ځیګې دې. او هلته د مارانو شتون خو اړین و، دمارانو له ویرې به څوک ددې کنډرو دمخې تیریدل هم نه. په هر صورت ددې ځای په هکله ډیر ویرونکي ویرونکې خبرونه خپاره شوي و. خوددې هر څه سره سره بیا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ یې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاېو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو روڼاګاڼي وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوي جوړې شوی خوني ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړو او هغه بیا ددوی تر مخ مخ روان شو. مخته زینې وی چې لاندي کوزیدلې ، هغوی ټول لاندي ښکته شول او په یوه اړخ کې یوي پراخې خوني ته ور داخل شول. هلته په فرش باندي بستره غوړیدلې وه. چې تر څنګ ئې یو ښکلې دری هم وه. خونه ښایسته کړل شوی وه، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولي څخه ئې ټوټه لرې کړه، نجلۍ په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ؟زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چېرې ته مو دهغه ځاېه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې و رته وویل. « زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی؟ته څه ډول ځانته و نیول شوی؟ رجب چیرې دې؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځاې ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او داحمد کمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ. فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې او هغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو ځاېو باندې و دریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځاېه څخه یوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځاېو کې کیناستل چې بیرون ترې ځارنه کیداې شوه ،د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو او هغه هم د مصري فوځ قومندان و. فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و. هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و. هغه وویل « د هغه ځاېه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوې منصوبه جوړه کړو. زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم. اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري؟» نجلۍ ترې وپو ښتل.

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته څرګنده شوی ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدین ایوبي د وفادارو شمیره ډیره ده.» نجلۍ ورته وویل «او دا چې فوځ هم دهغه وفاداره دې.»

«دا صحیح ده ، » هلته ناست یو قومندان ځواب ورکړ « د هغه د څارکښۍ محکمه ډیره هوښیاره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فیض الفاطمي تاته ووائې.

فیض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل اوپه مسکا سره ئې نجلۍ ته وویل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، یواځې ددوه کسانو تر منځ ټکر پیدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولاې شې ، خو اوس دا ستونزه را پیدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاې ، ته به د حجاب لرونکې مسلماني نجونې په څیر کار کوې ، او که نه و به نیول شې. شوني ده چې زه تا بیرته فلسطین ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هیڅوک ئې و نه پیژني ، زما ډله ډیره ذهینه او فعاله ده، دا د سالارانو څخه د ټیټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتیا دلته را وړې ئې دهمغې ډلې خلک دي ، مونږ د ایوبي په فوځ کې بې اطمیناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ یو له بله لرې کول اودهغوی تر منځ یو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړین دي ، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکې عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کرچار او جنګیدو له مخې ډیر زیات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانیانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاې د اوسیدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځاې پیدا کړې دي. مونږ ته اړینه ده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام باید رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صلیبیانو او سوډانیانو سره هیڅ مرسته نه شوکولاې، د بیرون یرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کامیابیدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دریږي ، که په هغه وخت کې له یوه لورې سوډانیان او له بلې لورې صلیبیان په یوه وخت کې یرغل وکړي نو قوم او فوځ به یو شي او د قاهرې څخه به داسې یوه کلا جوړه کړي چې بیا به ئې سو به شوني نه وي.د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هواروو ، دخلکو په ذهنونو کې به وهم ، او اندېښني ور ځاې کوو ، او د ځوانانو کرچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پیدا کول وي.»

«ماته خو ویل شوي چې دا کار د تیرو دوو کالو را پدېخوا روان دې » نجلۍ تر پو وپوښتل.

« څه خاصې بریاوی مو په برخه شوي هم دي »فیض الفاطمي ورته وویل « په بدکارۍ کې ډیرښت راغلي ،خو هلته صلاح الدین ایوبي له یوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې څخه د خلیفه نوم هم لرې کړې دې ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پیل کړي دي.

*****(۲۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاې ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمی ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دې.»

فيض الفاطمي ووېريد. دهمغه سرې سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاې کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمی تول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطی کړېده ، دوی خو فوځيان مالوميږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته ووينئ ،چې زه د کومې لارې څخه بيرون وتلاې شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سرې ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کيږی چې مونږ په مکملې محاصرې کې يو ، ته همدته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاې د وتلو غلطې و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شي در رسيدلاې ،»

فيض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاې ته راښکته شو د دننه تللو پر ځاې د دېوال سره يو ځاې سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفيان چيرې دې ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفيان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکې ورته وويل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلی ئې تښتولې وه،

علی بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاې کنډرې ته ور ننوتل. هغوی وکتل چې يو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لارښود علي بن سفيان ته وويلې « دا دهغوی سړې دې او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږ څه ګړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چيرې دا خلک د لارښود پرته وائې نو په هغه کږو وږو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واې ، هغوی دخپل لار ښود سره يو ځاې په ډيره ګړندې توګه مخته روان و، خو د يوه بله اړخه يوبل سړې په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لارښود ملګرې و.

هغه هغې غرنی خونې ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللې وې ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوی ده ، دا دواړه د هغوی سړي دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهي ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د احمد کمال سره يوځاې د مشال لرونکو په ملتيا په منډو منډو لاندې ورکيوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وينو سيلاب روان و . نجلۍ په ګيډه باندې دواړه لاسونه ايښې ناسته وه . دفيض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او يو بل کس د فيض الفاطمي او يوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفيان فيض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فيض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډيرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نيوله ، دهغه ګيډه څيرلې شوی وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په ګيډه کې ئې ور ننويست ، او علی بن سفيان ته ئې وويل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بيرون يوسم ؟» علي بن سفيان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډيره په تکليف کې وه ، خو بيا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وويل .« ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نيو .»

فيض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکي څلور کسانو څخه دوه ئې ونيول شول ، پاته دوه کسان او يو قومندان چې د فيض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفيان کسان و ، دا يوه ډرامه وه چې دفيض الفاطمی د بالفعل نيولو له پاره جوړه شوی وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ،دا ډرامه داسې تياره کړل شوی وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې يو بل ته د ورسيدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ويلي و چې هغه ته تر فيض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفيان خپل درې ذهينه جاسوسان استعمال کړل چې يو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وويل ، او ورته ئې وويل چې هغوی دې د فيض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددريو څخه يوه نجلۍ دلته رارسيدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځايه ئې بيرون ويستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ويل شوي و چې فيض الفاطمي ته د رجب د درواغو پيغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندۍ کړئ.

دې جاسوسانو په دريو ورځو کې دننه دننه فيض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، او هغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دې. فيض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر ځارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکليف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فيض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړينه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ. هغه سرې ته د علي بن سفيان ددوو نورو ورليږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د يوه وخته راهيسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفيان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ويل شوي و چې تاسې به پنځه شپې ورځې هملته په برنډه کې ويده کيږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کيږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه يو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفيان دمحکمی يو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې بريد کيږي اوداورته هم مالومه وه چې بريد به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکې پخپله هم د هغه ملګری او دعلي بن سفیان دمحکمی غړی و ، که چیرې د فیض الفاطمي د ډلې څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دې وخت کې احمد کمال ویښ پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وې اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې تړل شوی و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلې د تښتولو پلان جوړ کړی و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دریښتیاو تښتول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته. ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستې دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړې بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمدکمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا دهغه سړي پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمرې ته ولیږه ځکه که چیرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کې ځان وهلي وی نوبیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیرې پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او دېوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلکل په هماغه اخری وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي. دنجلۍ ښځه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې ښځه داسې الفا ظ راووتل چې دهغې ښځه دا په ډاګه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده .دفیض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکې ښځه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کې د توري نوکه ور ننویسته او دهغې ګیډه ئې پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بندیخانه کې ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یوائې یوائې ځاېو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چیرې تاسې ددې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو څخه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پریږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبيبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هرډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بياهم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د ګيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و دريد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبي په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډيره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه.

درېيمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببنلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالی بيرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کليمه وويله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هديره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملګرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نيول شول.

مراکشي پيښې ليکونکې «اسد الاسدي» د سلطان ايوبي دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دې ، کله چې سلطان ايوبي د فيض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(۲۸)

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته نوبت نه رسيږی ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صليبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځيد:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زيږديز کال پيښه ده:

په قاهره کې يو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنې هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځای ورنکړای شي. دا د قاهرې په هغه سيمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بيرونی سيمه وه، ددې سيمې اوسيدونکې د منځنۍ او يا دهغې ځخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زيات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصيبي وه چې د ښوونې او روزنې ځخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه ورونکو وينا وځخه ډير ژر اغيزمن کيدل، او هغه به ئې ډيرې ژر منلې. صلاح الدين ايوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځای ځخه ئې نوي فوځ تيار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځای دکورنيو زيات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، يو داچې دا د معاش يوائينۍ ښه ذريعه وه، ځکه سلطان ايوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زياتوالې را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زياتې اسانتياوی ورکړل شوي وې. او بله علت ئې داو چې دې خلکو جهاد خپله دينې فريضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تيار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډير اړين ګڼل کيده. په سرکارې توګه هغوی ته ويل شوي و چې صليبي نړۍ د اسلامې پو هانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هرډول حربې په کار اچوي.

د تيرو شپږو اوو مياشتو را هيسې دا نوم ورکې جومات ډير مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکينې امام يوائې درې ورځې مخته په داسې يوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هيڅ حکيم او معالج ئې پيژنه و نه شوه کړای، هغه به دکيدې د درد او د ګلمو د سوځيدو نه شکايت کاوه، او دهمدې شکايت ځخه هغه و مړ. هغه يو عام مولوي و چې يوائې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړينې نه يوه ورځ وروسته د سره او سپين مخ او سرې ږيرې خاوند يو مولوي را پيدا شو او په خپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړانديز وکړ. دهغه وړانديز خلکو و مانه، هغه چبرې په کومې چونږه کې اوسيده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وويلي چې هغه د علم ليواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتياوی يوائې دادې چې هغه ته يو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حيا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته همدلته د جومات تر څنګ يو ځای خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و ليدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وي، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کيدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتياو وړ سامانونه ورکړل او همدلته ئې اباد کړل. که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصيت د ليدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه ډير زيات اغيزمن شوي و ، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و ګرځول . کله چې ددې جومات څخه هغه لمړې اذان وکړ نو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چپتيا شانته را پيدا شوه. دبو پاک ترنم په څير ئې په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه ، دا داسې يو طلسم و چې هغه وګړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئې لمونځ ادا ءکاوه او يا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه ، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړۍ درس ورکړ او هغوی ته ئې وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو مياشتو کې هغه ددې سيمي وګړي خپل پيروان کړل ، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کيده ، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پيل کړل ،

د شپږ اوه مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ډيرو ځايو پورې ورسيد. ان تر دې چې د ښاره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنسټيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جګړې ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولي وه چې انسان خپل تقدير پخپله نه شي جوړولاې ، هر څه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د يوه کمزوري چينجي په څير دې. ددې عالم بيان اودرس ډر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئې د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به دصلاح الدين ايوبي هم ډير صفت کاوه ، او زيات وخت به ئې ويل چې دا د مصر دخلکو د خوښۍ ځاې دې چې ددې هيواد امارت د اسلام د يو سرورکونکي سپيڅلي مجاهد په لاسو کې دې. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بياهم دکوم دليل پرته د سر په سترګو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړ نو يوسړې را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه ! اللهؒ دې ستا د علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کيږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډير لرې ځاېه دلته راغلې يم ، مونږ ستا د درس او علم اوريدلې و ځکه ستا خواته را غلو . که چيرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلې»

يوه وويل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توګه ورځاې کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلې --« دا د قران اواز دې چې هيڅوک ئې نه شې بدلولاې ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسيږي ،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ځپونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږئ ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلی بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چوړولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړي یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. « په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو تر منځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسي ع د ورورګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړي ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداي په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دې او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دې خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالې را وستې دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزنې هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداي په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري د استعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم واییئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل« خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سې ، هغه دینې عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رښا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې دهغه پسې روان یاست نو دقیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځاې دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دې ، په داسې حال کې چې زکات دغریبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار اوغریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي اوبیا پرې انسانان وژل کیږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځاې دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډیرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږی او که پوهیږي هم نو ځوک نه شته چې هغوی ته ئې ور و ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو تر منځ یو حیواني جذبه شتون لري؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ اوایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولای شئ ، په همدې خاطر خداې تاسې ته حکم کړې دې چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې ځلور ځلور ښځې ساتلاې شئ ، او که چیرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پیدا ایښت دې ، خو د بدۍ ځخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او ځلور ځلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، دا ښځې او خپلې لونړې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کیږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو ځخه لیدنه وکړاې شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي.... دا یو بدعت دې ، خپلې لونړې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاونډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خداې په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډیره ستره ګناه ده.»

*****(۲۸)

کله چې عالم درس پاې ته ورساوه نو اوریدو نکې چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځاې د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دیوالونو تر ځنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې در خصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د تیتولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر یوه وکړه. خلک ټول یو یو د هغه ځابه ووتل ، یواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه یو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې یوه اوږده چوغه اغوستې وه ، یوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې یو ګلداره دستمال اچولی و .هغه اوږده توره ږیره او اوږده بریت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاریده ، دهغه په یوه سترګه شین رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه یوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وویلې چې دهغې یوه سترګه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولې شانته و . هغه هم اوږده او ګڼه ږیره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و . ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و . هغوی بیرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټې اینبې کس ورته وویلې.

«مونږ شاید همستا په لټه کې یو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځای څیرې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نیمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ یواځې ستا لټون کاوه .» هغه سړي ځواب ورکړ.« ایا مونږ صحیح ځای ته را غلی یو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ یواځې ستا لټون کاوه »

عالم بیرون لورې ته وکتل او په ډیره بې پروائې سره ئې وویل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کیږي » د پټې خاوند وویل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وویل.

«مونږ به د وریځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وویل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځابه راغلي یاست.

« مونږ د یوې میاشتې را هیسې په سکندریه کې یو » هغه سړي ورته ځواب وواېه ،« او ددې تر مخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان یاست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائيان» د تړلې سترګې خاوند ورته وويل.«اوس مو مسلمان و ګڼه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم.» هغه بل سړي هم عالم ته وويل ،«ماته دا ډاډ نه کيده چې دا ته ئې ، ته ناکاميدلې نه شې.»

«او کاميابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وويل «تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شکوک را پيدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستې هغه به زمونږ برياوې مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه کړي .» هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ويل شوي و چې ستا دپيژندګلوۍ تر ټولو ستره نښه همدا ده .» دتړلي سترګې خاوند ورته وويل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وويل مونږ ته هملته ويل شوي و، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبې خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد کړي دي.»

«زما څه نوم دې؟» عالم ترې و پوښتل ؟

« ايا مونږ په ازميښت کې اچوي ؟ او امتحان را څخه اخلې ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ايا ستا پر مونږ شک دې ؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلکې نښې نښاني وايو »

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست ؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي د څه کار له پاره راځي !» هغه د تړلي سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسي ئې ولې زما خواته را ليږلي ياست ؟» عالم ترې و پوښتل.

« د يوي [اوښی] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،«له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليږلې خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره ليږل شوی و، دهغوی څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی درې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړۍ او يوه تر ټولو ښکلې اوښايسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وويل.« مونږ ته ډير ستر زيان را ورسيد.د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او کارکونکي سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تير شو....ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاي خوندي نه دي.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بيرون را ووتل ، بيرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تياره کې خواره کړل.

*****(۲۹)

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،څو خوني ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا تري ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ اوهغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره ښایسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ یو طلائي جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځای مې هم»

« د خطرې په وخت کې دي څه انتظام کړې دې؟» هغه یوه کس تري په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را څوړند کړې»

«تردې ځایه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: « مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دې او په احساساتی ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان تر ټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدې هم را ټوکولې شم او نیکي هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او دروا غ هم ریښتیا ګڼې، زما تجربه ډیره بریالۍ ده. مونږ ته زمونږ په څیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کینې اوقران مجید په لاسو کې و نیسې او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژنې ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبې هم د ښځو عسکرې روزنه پیل کړې ده، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندې وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائې ابادې بیکاره کړم»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دې » هغه د سترګې د پټې خاوند ملګرې ورته وویل: صلاح الدین ایوبې همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره یو کړې دې. که هغه همدا اوس اعلان وکړې چې د بیت المقدس سوبې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادې به ورسره یو ځای ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وویل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یواځې یو روزل شوی سپاهې په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼې ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځای جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمرې غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې یو اځې جوش پریږدو ،تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبي ډیر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښی را وښایه ، اودا راته ووایه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې ښایسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلې و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سړو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړیو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یوی نجلۍ ګیلاسونه راوړل او شراب ئې په ګیلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړیو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. «لمړۍ د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

« مونږ باید دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دې کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلې شم.» عالم ورته وویل.«کوم کار چې ما پیل کړې دي دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توګه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د را لیږلو پر ځای پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالې او ښه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

« او دصلاح الدین ایوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

« هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټۍ خاوند خپل لاسونه تر زنې لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږیره را ښکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوی وه ، بریت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي ایښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و همله د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیرانې دریانې ودریدې ، کله یوه سړي ته ویني چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څیر ګرځیدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ویرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدین ایوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ.« زه صلاح الدین ایوبي یم ، ستا شهرت مې اوریدلې و او ستا د درس اوریدو ته راغلې وم .»صلاح الدین ایوبي دخپل ملګري ږیره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وویل « دابه هم پیژنې ؟»

«ډیر ښه ئې پیژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وویل « علي بن سفیان !»

دعلي بن سفیان په زنه یو ځو ویښتان و ، عالم او نجونې یو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وویستې خو کله چې بیرته را وګرځیدل نو دهغوی توري ټیټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان هم دخپلو چوغو څخه همدا ډول توري را ویستلې وي، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کیښول شوی ، علي بن سفیان بیرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بیرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره یوځاې د کړکۍ له لارې را ننوتل.

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې یوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بیا بیا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سیدنا عیسې او بي بي مریم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصلیت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

*****(٧٠)

دسلطان ایوبي په لار ښونه علي بن سفیان په ټول هیواد کې د جاسوسانو یو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هیواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صلیبیانوزیات شمیر جاسوسان او تخریب کاران را لیږلې او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صلیبیانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پیل کړې و هغه سلطان ایوبي ته ډیر زیات د اندېښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفیان دا خبر ورکړ چې د یوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقاید د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ایوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نیسئ ، هغه ویلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړیدل پیل شوي دي ، دا امام به هم د کومی ډلې څخه وي او دا هم کیداې شي چې هغه د قران خپل تفسیر بیان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم یم عالم نه یم خو که چېرې ته پوهیږې چې هغه کوم تخریب کار دې نو د نیولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه.د امام درجه زما څخه ډیره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلې ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ريښتيا هم ددښمن له اړخه راليږل شوی تخريب کارو ي نوو به ئې پيژني ، هغه دخپلې شبکې ډير پوه او ذهين وګړي هلته وراستولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړې و . او هغه درس چې هغوی اوريده نو هغه به ئې ټکې په ټکې علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ. او هغه تأويل ئې وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئې ورکړه چې که چېرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئې اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يوائې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه و کړه چې هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاې په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او همدلته به پريکړه کوي چې دهغه اصليت او نيت څه دي ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي ويښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تيار کړل چې د پيژندګلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دڅارکښې د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوي بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلۍ چې فيض الفاطمي ئې تورلاسې نيولې و او د احمدکمال ترنامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئې درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې و ې چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې دصليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علی بن سفيان ته په بندي ځاېو کې ددې خبرو تصدېق کړې و چې همدا اشارې او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمړي ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل ډاډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سرپورته کوي او وايي به چې « مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بې پروائې سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپې توکه موسم په ياد راغلې وي. بل به ووائې « باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې « اسمان صاف دې »نو هغه بل به ووائې چې « مونږ به وريځې را وړو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، ددې ډول خندا اړتيا په دې خاطر وه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سړې ددوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاې شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان يو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطين يو ښار (شوبک) و. دا د صليبيانو د ځارکښنې مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پايلو کې سلطان ايوبي او علي بن سفيان دخپلو ځانوبڼه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بيا هغوی دهغه سره يوا ځې پاته شول او دغې پټو ښبو ښبانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بيا بيان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټو الفاظو کې را وښبت ، ځکه دا مکالمه هر يوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هيڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پوهيږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د يادولو وړ وه ځکه دهغې پرته يو بل ته خپل راز نه شو ويلاي. سلطان ايوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سر تيري هم وړي و چې د اړتيا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفيان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې ، او د هر څه دمخه هغه سيمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پيدا کړي چې دې وګړي په دې جومات څنګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړې کې اوسيده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بيانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګيزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره يوځاې دلته راغلې و، لمړې د يوه سړي په کور کې ميلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډيري مودې را هيسې يو امام اوسيده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مريد و ګرځيد ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګيډه او کلمو کې درد پيدا شو، د هغه دا درد دومره په توندۍ سره ډيرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بيا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکيمان او طبيبان دهغه کور ته ورغلل اوهر ډول دوائيانې ئې ورکړې خو په هماغه دربيمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغيز پيدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتياو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفيان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وويل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفيان وپوهيده چې هغه امام ته دې سړي زهر ورکړې دي ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پيدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زيات شمير وسلې چې په مختلفو ځايو کې ئې پټې کړې وې ، تر لاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو يو بوتل هم وموندل شو .دوی هغه زهر يوه سپي ته ور واچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دربيمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفيان خپلې پلټنې د سلطان ايوبي تر مخ کيښنولې ،نو سلطان ورته وويلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وويروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډيره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بیا به نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته واستوم .»علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره د سلطان ایوبي خولې ته کتل ، سلطان ایوبي ورته وویل «زه غواړم یوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه .» هغه د لږې وقفې وروسته وویل : سبا د ماسپښین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې ځانګې څخه یو یو کس زما ځاې ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډیر زیات اړین دې»

*****(۷۱)

علي بن سفیان په دې شپه د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرویزنې کړې وی ،خوهغه ډیر سخت انسان وخوت ، هغه وویل « علي بن سفیانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د یوه ډګر سپاهیان یو. که چیرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شې نو ته به یوه شې چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ته زما څخه هم هماغسې هیله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چیرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووایم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بیا به هم تاسې ما و نه بښې ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وې او یا د کوم سخت اذیت لمخې ، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفیان ورته وویل « ایا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره یواځې ښایست او ناز و نخرې پاته دې او یا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تیرې هم ویلې کولې شې. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دې. هغوی ته همدا ورزده کول کیږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډیر لږې غورځوو اوبیا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ ، بیا به هم زه تاسې ته څه و نه وایم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائې.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه ،»علي بن سفیان ورته وویلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

« زما دوسته !» جاسوس ورته وویلې « که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه ، خو زمونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملګرې ، چې ستاسې د سلطنت دجرړو په پرې کولو لګیا دې ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دې ، دا د صلیب او ستوري او سپوږمۍ تر منځ جنګ دې. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم ، چې دهغه ځاې خبرونه دلته وړې راوړي ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونو په هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات تر لاسه کوي. په دې ځانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده . د قران او انجیل زورتیا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پیچ وتاو او ښکته پورته نه شته.او د مقبولیت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسته روایات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلي چې مسلمانانو نذراني ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شویدې......

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتو د اصل په اړولو کې مشغول یو ، ځکه مونږ پو هیږو چې به نړۍ کې یواځې دوه مذهبه پاته کیږي ، یو عیسایت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را ښتې وي تر څو چې ددواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبلیغ په واسطه له منځه تللای شي ، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم ، پوره یو ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دې.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وې ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله ، او دهغه بیړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه دهر مذهب څخه وي ، زه به له تاڅخه هیڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړې وئې ویه .»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وویلې، « ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبي پادشاه غواړي تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لرې.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا تر لاسه کړې دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داډ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووینئ ، ستاسې رسول ص ویلې دې چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم تر کومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې یهودیانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښایسته و نجونو په واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام گرځیدلی دې ، ستاسې ښځه د هر یوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه د مخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښځه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غریب وي خو څلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، یهودیانو د مولویانو په لباسو کې ستاسو په آند کې جنسیت وراچولې دې. که چېرې مسلمان د خپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسې نو زه دا په ډاډمنه توگه ویلاې شم چې نن به ددنیا د څلور ښځه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو ښځه درې برخې مسلمانان یواځې په نوم مسلمانان دې ، او ستاسې سلطنت ورځ په ورځ را غونډیږي او رژیږي ، ته نه پو هیږې چې دا د همغې حملې بایلې دې چې زما په خیر عالمانو ستاسو په مذهب ، تهذیب او تمدن باندې کړې ده.

«زما دوسته ، دا حملې به رواني وي ، زه وړاند وینه کولاې شم چې یوه ورځ به اسلام په دې دنیا کې نه وي ، او که وي هم ، نو د یوې له منځه تللې او خرابې نظرئې په شکل کې به وي. پیروان به ئې په جنسې لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگي نه شي کیدلاې ، هغوی به نن سبا لکه د نورو په څیر له دې نړۍ ځخه سترگې پټوي ، خو د هغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په نفس پالنې کې ککړو ، ما به ووژنې خو زما مهم نه شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په واسطه مقاصد له منځه نه ځي ، زما پر ځاې به بل څوک را شي ، مونږ اسلام یا ختموو او یا ئې خپل غلام گرځوو ،... که ته غواړې ما جلاد ته ورحواله کوي نو کولې مې شې ، زه نور څه درته نه وایم.»

علي بن سفیان د هغه ځخه نور هیڅ هم و نه پوښتل ، هغه شاید د خپلې دندې په فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ،دغه صلیبي تخریب کار چې څه وویل ټول ریښتیا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهیو جراثیم را خواره شوی دې ،د عربو امران او وزیران په مکمله توگه ددغه جراثیمو په واسطه تباه شوی دې ، صلاح الدین ایوبي د جنگ په ډگر کې صلیبیانو ته ماتې ورکړه او د اسلامې سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صلیبیانو دداسې اړخ ځخه یرغل راوستې چې د هغه مخه نیول د سلطان ایوبي د وس نه وتلې خبره ده.... علي بن سفیان دا عالم جاسوس په خونه کې بند کړ او د هغو خونو ترمخ و درید چې نجونې په کې قید وي ، هغه یوه خونه پرانسته او دننه ورننوت ، نجلۍ په فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته شوه، علي هغې ته وکتل ، او د څه ویلو پرته ترې بیرون ووت.

*****(۷۲)

بله ورځ د غرمي د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظامیې ټول مهم مسؤلین په هغه خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدین ایوبي هغوی ته احکامات ورکول او لارښووني ئې ورته کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې یو جاسوس ددوه نجونو سره نیول شوی دې. هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ایوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترگو تیرکړل لکه څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وویل « تاسې به اوریدلې وي چې مونږ په یوه جومات کې یو صلیبي نیولې دې چې هلته ئې د هغه ځاې د اوسیدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصیل سره وویل چې هغه په څه ډول او څنګه و نیول شو او بیا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چې هغه جاسوس علي بن سفیان ته په بندي خانې کې کړې وی. علي بن سفیان دا ټولې خبرې سلطان اویوبي ته رسولې وی.

صلاح الدین ایوبي وویل « ما تاسې د لته د نصیحت داوریدلو له پاره نه یاست را بللي ، چې در ته وواېم چې د جاسوسانو او تخریب کارانو څخه ځانونه په ځنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه واېم چې د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه یواځې دا ویل غواړم چې د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاې دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هیڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د یوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چې دهغه په غاړه کې به رسۍ اچوو اویوه تخته دهغه مخته او یوه شاته ننبلوو او هره ورځ ئې په بازارونو کې ګرځوو او په چوکونو کې ئې دروو چې په تختیو به لیکل شوې وي« زه غدار یم » ، هغه به هره ورځ سهار اومانبام په همداسې ځاېو کې درول کیږي تر څو هغه د لوږې او تندې له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بیرون و غورځول شي . دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چې د هغه جنازه وکړي او یا ئې خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زیان نه رسیږي ، هغوی به یو بل غدار را پیدا کوي. تر هغې چې د هغوی سره د ښځو د بی حیائې او زر و جواهرات په زیاته پیمانه شتون ولري او زمونږ سره د ایمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کې غداران اخلي ، ایا دا ستاسې دغیرت له پاره چېلنج نه دې؟ چې ستاسې دښمن ستاسې په جومات کې ناست وي ستاسې قران په لاسو کې اخلي او ستاسې د رسول ﷺ فرمان مسخ کوي ؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چې هغه نجونې چې صلیبیان د څارکښۍ او زمونږ د ولس د کرچار د خرابولو له پاره را لیږي نو دهغوی له ډلې څخه ډیری ئې د مسلمانانو لوڼې دي ، دا هغه نجونې دي چې کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولي دي او بیا ئې ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را لیږلې دي ، فلسطین د کفارو په ولکه کې دې ، هلته چې په مسلمانانو کوم تیرې او ظلم کیږي ، هغه په لنډه توګه دادې چې صلیبیان دهغوی کورونه لوټوي ، که چېرې هغوی شکایت وکړي نو په بندیخانو کې ئې اچوي ، د هغوی تنکي بچېان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئې ، په دې کوچنیانو کې چې کوم یو ئې ډیر ښایسته او په زړه پورې وي دهغوی د ذهنونو څخه د قومیت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبې حیائې درس او روزنه ورکوي تر څو پرې د نارینه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سیمو ته د څارکښۍ او تخریب کارۍ له پاره استوي ، په دې ډلو کې دهغوی خپلې نجونې هم وي . چې په کې د حیا ، حجاب اوعصمت هیڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لوڼي هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهیسې چې هغوی په فلسطین ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چې هلته راوستې هغه دادې چې هغوی په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنګه کړې ده ، هغوی ئې په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې گرجی،دعیساییانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کارۍ او بدکارۍ له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمي ورنو ! دا لړۍ پاې ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلماني نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ تړولو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره گناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار گرځیدلې دي.... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دې چې که ستاسې په گاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیږۍ او دهغې ځاې مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهې نو دا پر مونږ فرض گرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیرۍ څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردې چې په فلسطین باندې فوځې برید وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځې برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځې برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینگوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیداې شي نو بیا خو په وړو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دې. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکارۍ له پاره تیارکړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره !که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندېز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکارۍ مرکز گرځولې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل كس را پورته شو خو سلطان ايوبي هغه د لاس په اشارې سره بيرته كينوه ، او وئې ويل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسيږي هغوى په دې خبر دي چې زما لمړى هدف فلسطين دې. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطين بريد كول غوښتل ، خو اوس ددوه كالو څخه ډيره موده تيريږي چې ايمان پلورونكو زه په مصر كې داسې مشغول كړې يم لكه زه چې په كوم دلدل كې را ننښتې اوسم. لږڅه په دې تيرو دوو كالو باندې غور و فكر وكړئ نو درته به ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صليبي تخريب كارانو په خلاف په جګړه كې را ننښتي ياست ، زمونږ پر خلاف د سوډانيانو را پارول هم زمونږ دخلكو څخه و ، د سوډاني حبشيانو له لورې په مصر باندې د يرغل كولو له پاره پارونكې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او دهمدې قومي خزانې څخه ئې ، چې د ولس پيسې په كې دي او د الله ج په نوم ذكات په كې را ټول شوى ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هيله دا دوه كاله تيركړل چې زه جاسوسان ، هغوى ته پناه وركونكي او دهغوى ملاتړ كونكي او ايمان پلورونكي له منځه يوسم او په فلسطين باندې په ډاډمنه توګه بريد وكولاې شم. خو زه دې پايلو ته ورسيدم چې د تخريب كارى دا لړى له منځه تلونكې نه ده ، مونږ بايد هغه چينه بنده كړو چې د اسلام دښمني خړوبه وي او نوي نوي را ټوكوي ، مونږ په خپله صليبانو ته دا فرصت وركوو چې هغوى دې زمونږ په ليكو كې غداران را پيدا كړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللې ياست چې زه اوس پر فلسطين په بريد كولو كې ډير ځنډ نه شم كولې ، د فوځ جنګي تمرينات او روزنه زياته كړئ ، مجاهدينو ته د اوږدې محاصرې روزنه وركړئ ، زه په تركانو اوشامي عسكرو باندې پوره باور لرم ، په مصريانو او وفاداره سوډانيانو كې جذبه نوره كلكولو ته اړتيا ده ، دهغوى په زړنو كې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا كار په هغه وخت كې شونې دې چې په هغوى كې غيرت را پيدا كړئ ، اوهغوى ته وواياست چې دا همستاسې لونې او خويندې دي چې د صليب ښكار ګرځيدلي دي ،... دلته چې د انتظامى امورو كوم وګړي شتون لري دهغوى دنده او مسؤليت دادې چې هغوى د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلكو ته د جهاد اهميت اوفرضيت و ښئى، او په نوي را ځوان شوو هلكانو كې د عسكري روزنې له پاره فكر را پيدا كړي ، هر هغه امام يا خطيب چې اسلامي نظريات په غلطه توګه دخلكو تر مخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه كړئ ، كه چيرې كړچار صحيح وي نو هيڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه كړي ، ذهنونه فارغ مه پريږدئ ، پرانستې ئې مه پريږدئ ، او كه نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د كوچ احكامات به تاسې ته ډير ژر در ورسيږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تيرې شوى-

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ايوبي ځانته د كتلو له پاره وروبللې ، كله ئې چې هغوى را وستلې نو سلطان ايوبي ورته ووېل چې دوى په هغه بله خونه كې كينوئ، دهغوى په پښو كې بيړى او په لاسونو كې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبي دځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ يوه دروازه وه ، ددروازی يوه دړه پرانستې وه ، سلطان ايوبي په خپله خونه کې ګرځيده ،او په دې ګرځيدو ګرځيدو کې وويل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي بريد پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطين کې دېوی کلا په څير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نوميده ، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صليبيانو مرکز و ، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټوليدل ، دا د صليبيانو د څارکښۍ مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده. دسلطان ايوبي په فوځ کې او د هغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې بريد کوي. ځکه همغه ځای د ډير اهميت وړ ښکاريده ، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينګه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي. خو سلطان ايوبي به ويل چې زه لمړی په (کرک) بريد کوم ، داځای د (شوبک) نه وروسته ددويم اهميت وړ ځای ګڼل کيده ، يو نائب سالار ورته وويل « درونده اميره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړی په (شوبک) باندې بايد بريد وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بيا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نيمائې پرانستې وه ، دسلطان ايوبي د خونې خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دريدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ايوبي ويل« زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبريد حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سيمې دفاع دومره ټينګه ده چې مونږ بايد هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتيا ده ، او د لوژيستکې موادو د رارسيدلو داسې ځای چې دهغې ځايه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيږي.

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوريدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وي ، علي بن سفيان هم ددې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ايوبي او علي بن سفيان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللای نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميږی او يا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وويل «کاش زمونږ څخه کوم يو ددې ځای څخه وتلې شوای،اودصلاح الدين ايوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې وای ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډېر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نوبيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلاې ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډېر کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډېرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د موادو د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، اوپايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډېره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يواځې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې ځلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي.» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو تر منځ يو کانفرنس جوړ شوی و، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصرې مسلمان هم ناست و، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دي. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه ورې وې هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په بريالیتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددي خبرې ثبوت دې چې د سلطان ايوبي د څارکښۍ نظام ډېر هوښيار او فعاله دې»کونارډ ورته وويلې ،«کونارډ د صليبيانو يو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وويلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډېرې ښې او دکار نجوني زمونږ له لاسو ضايع کيږي.»

«دصليب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړيو .» د صليبيانو يو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګی اف لوزينان» وويل ،« مونږ به هم مره کيږو ، زمونږ کوم کسان چې نيول شوی دي هغوی له ياده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجوني مو له کومه را وړې وی ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عيسايانې وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.«دواړه ايټالويانې وی ، او درې مسلمانې وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوې وې، ډېرې ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په ياد نه و چې هغوی مسلمانې وی ، هغوی ته د کوچنيوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس دا شک پرې نه شي کيداې چې هغوی مسلمانې وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وی ؟» کونارډ وويل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وويل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دې ، ايا هغه ته دخپل مذهب خيال نه شته ؟» هغه د شرابو ګيلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وويلې « حاتم پوهيږي چې صلاح الدين ايوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځيرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پيل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصردهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدين ايوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصليبيانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائيد له پاره سر خوراو. هغه وويل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هيڅوک هلته و نه نيول شي.

« که چيرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عمليات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدين ايوبي پر مونږ خپل فوځي يرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» يو صليبي قومندان وويل. « دا زمونږ بريا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ايا دهغه او دهغه د څارکښۍ دشبکې د مشر علي بن سفيان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کيداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دي» د څارکښۍ د شبکې مشر ئې وويل « خو بريا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تيرې په څير انسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کيداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کاميابېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دي ځکه د ایوبي په ساتونکوکې څلور کسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډېره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

«ایا دلته هم د ایوبي له لورې را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟»(لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د څارکښې د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهیسي چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل دربیمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی برياوي تر کومه حده پورې دي ؟»

« تر ډېره حده پورې»یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائې زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلای شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډېره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زیات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزورې اړخونه او قوي اړخونه ورښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبینو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیارې نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې یو ډیر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چیرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره یوائې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړای شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چیرې هغه تاسو یوائې یوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و څښي نوبیا تاسو پخپله پو هیږئ چې پر هغه څومره و څښې چې هغه بې هوشه کړي ، نو بیا دهغې وروسته د تیښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هیږئ، بیا تاسو په دې هم پوهیږئ چې دتیښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهیږم » یوې نجلۍ ورته ویلي « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وویل « که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسیږئ نو بیا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تیښتې له پاره خو هیڅ لار نه تر سترګو کیږي. تاسو خو د ایوبي جنګي منصوبه او پلان واورید ، د فوځ د کوچ تاریخ په یاد ساتئ ، لاره هم درڅخه هیره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هیڅ ډول خوزښت نه کوي ، یرغل به (کرک) باندې کیږي ، زه هیله من یم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ایوبي د فوځ لارې بندی کړي او ایوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ویره کې دې. (شوبک) ته په وررسیدو سره دا په ځانګړې توګه یاده کړئ چې ایوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شمیره لږه ده.»

د سلطان ایوبي د خونې څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پای ته رسیدلې وي ، اونائبین بیرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځایه څخه بیرته هغه ځای ته چې دوی په کې کینول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کیښول چې تا به ویلي چې هیڅ ئې نه دي اوریدلي او نه د خپل چاپیریال څخه خبر دي چې څه تیریږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خو بیا هم هغوی هغه لوري ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چا ئې په اوږه باندې لاس کیښود او ورته ئې وویل « پورته شه—او زما سره را ځه» دا علي بن سفیان و ، علي نجونې هم له ځانه سره یوړې او هغوی ټول ئې د سلطان ایوبي کمرې ته ورننویستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاینه کوم» سلطان ایوبي جاسوس عالم ته وویل او حکم ئې وکړ« ددوی زنځیرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښینئ» علي بن سفیان بیرون را ووت ، سلطان ایوبي دغه عالم ته وویل « ته دا علم په کوم شیطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاې چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبلیغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ایا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ایا ستا په زړه کې د مقدس صلیب ، دسیدنا عیسي ع او دپیغلي مریم ع ته همدا درنښت دي چې د درواغو او دابلیسیت په څیر ستره ګناه کوئ اوهغه هم خپل عبادت ګڼئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرایضو کې شامل دي » عالم ورته وویل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صلیب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چې ما د انجیل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ایوبي ترې وپوښتل ، ایا دهغو دواړو څخه په یوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوې ده چې دا ډول نوی پیغلې شوې نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارينه و ته ئې ور واستوئ اوخپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلوڼو عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ور حواله کړئ ؟ ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلې چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن ګڼم ،» جاسوس عالم ورته وويل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رګونو کې به ئې ورځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوځو مسلمانانو کرچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل.« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې » هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوڼې ياست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې وواياست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ايوبي وويل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيرې درنې ښځې ګرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړم د احترام وړ ښځه و ګرځم » يوې ورته وويل. « ايا ته ما قبلوې؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي.... واوره نجلۍ !که چېرې ته رښتيا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دي ، هغه هم زمونږه دي ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،... زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستې وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنګر سره يو ځاې خونې ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوی پرې ايښې دي ،» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه. داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه.» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انګيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته ښښنه کوي ، زه هغوی د داني په څير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

(۷۴)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر لا تر اوسه پورې نه و پریوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د ځلورو ساتونکو سره یوځاې ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. یودا چې په لاره کې دغلو خطرو ، اوبل داچې هغوی دصلیبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلې هم د ښه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوی وه. خو ټول حیران و چې سلطان ایوبي دا فیاضي ولې وکړه. د هغه شیوه ددښمن ښنل نه و ، کله چې علی بن سفیان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وویل « علي ! ما تاته ویلي و چې زه یوه جواري کوم، که چېرې ما بیلوده نو یواځې همدومره زیان به را ورسیږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې څخه زیات بل کوم زیان ترې نه تر سترګو کیږي .» خو کله چې علي بن سفیان ددې جوارۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نوسلطان ایوبي ورته وویل چې په خپل وخت به ئې درته ووایم»

هلته نور ټول ډیر خفه و خو یواځې پرېښول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کالیو کې نه ځاېدل. خوشحالي یواځې په خوشې کیدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و، دهغوی اوښان څنګ په څنګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ویلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهیږي ، دغه ځلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهیدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وویل ،« د یسوع مسیح خداې معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کیږي چې هغه زمونږ سره مینه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دریښتوني مذهب نښه ده ، دصلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان په ځیر پوه خلک خداې له عقله داسې ړانده کړل چې ډیر زیات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ایوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې یوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسیدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هیله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خیژي ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډیره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجر به لرونکې هم» یوې نجلۍ ورته وویلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته یوخطر تر سترګو کیږي..... خطره دا ځلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بیرته ستانه شي. صلاح الدین ایوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځاې دې خلکو ته ورحواله کړي یو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بیا به مو له منځه یوسي.»

« اومونږ بې وسلې یو » عالم ورته په داسې لهجې سره وویل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وویل « تا چې څه وویل هغه درست ثابتیداې شي ، هیڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښنې او بیا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په ځیر ښایسته نجونې خو بلکل پریږدې نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته کيدلو ته اړتيا ده ،» هغې بلې نجلۍ وويل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ويده شي نو دوی بايد د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتيا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وويل « دا کارکه همدا نن شپه ترسره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډيره لرې ځابه پورې ورسيږو . »

دوه ساتونکي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کيدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډيرې ښايسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، بيوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم کيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تياره کيدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډيره لرې بيوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبيائې د ويده کيدو چمتوالې ونيو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ويده شوي دي ، اويو ګرځيده را ګرځيده ، ساتونکي څه تکار وا وريد او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې يې په ښه توګه تر سترګو تير کړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملګري را پورته کړ اوپه خپله دهغه په ځاې ويده شو. هغه چې را ويښ شوی و هغه د پړاو په چاپيريال کې ګرځيده راګرځيده ، کله به د څناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ،« مونږ نه شو بريالي کيداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دې، هر څه چې کيږي ، کيږي به ، ويدې شئ» او هغوی ټول ويده شول.

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانيدوحکم ئې ورته وکړ. لږه شيبه وروسته هغوی يوځل بيا په هماغه ډول سفر پيل کړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی يو ځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو کې ور ننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دېوالونو په څير ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سيورې پرې را پروت و . نجونې وويريدې ، ويره د هغوی په مخونو باندې ځرګندېده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه ور اړولې.

« هغوی ته ووايه چې زمونږ سره خبرې وکړي» يوې نجلۍ عالم ته وويل.« د هغوی چپوالې او بې پروائې ما ويروي ، هغوی ته ووايه چې که مونږ وژني نو سمدستې دې مو ووژني ، مونږ د دې زيات دمرګ انتظار نه شو کولې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله‌و. هغه د نجونو سره هيڅ ډول مرسته‌نه‌شواي کولې، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په‌رحم‌و کرم پورې تړلې و...... لمر سرته راوخوت، نو دوی د هغو غونډيو په‌يوه‌داسې ځاې کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه‌و او دې غرونو دا ځاې لږ سيوري کړې و. په‌همدې سيوري کې دوی لږ څه دمه وکړه، د خوراک په‌وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل، «تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په‌دندو کې شاملې نه‌دې ، مونږ ئې نه‌کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.« که چېرې تاسې کومه‌خاصه‌خبره‌لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ايا تاسې ته‌دا مالومه‌ده چې مونږ څوک يو؟» عالم‌ورنه ‌وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان ياست» ساتونکي ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دې دا دهغو د استعمال له پاره دې چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ.تاسې ته مالومه‌ده چې د مصر امير صلاح الدين ايوبي ، الله ج دې دهغې په‌نيکو ارادو کې خير وبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته‌حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بيرته راستانه شو، تاسې له‌مونږه سره امانت ياست ،.تا ولې زما څخه‌دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له‌تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ،«دومره اوږود سفر د بې پروائې او پردېتوب سره کول ډير ستونزمن تماميږي ، زمونږه سره په‌دې سفر کې خبرې کوئ او مخته‌ځئ ،»

«مونږ د سفر ملګري يو ،» ساتونکي ورته‌وويل ، « خو زمونږ لارې جدا دې ، دوه ورځې وروسته‌به‌مونږ يو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په‌خبرو باندې ځان کوڼ کړ لکه هيڅ ئې چې نه وي اوريدلې او لرې په‌کتلو شو لکه څه شې چې وينې. هغه د صحرا څخه ښه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه ښه‌خبر و ، دهغه سترګې د حيرانتيا څخه او يا د ويرې څخه نورې بوتې راوتلې ، ساتونکي هغه لورې ته ، چې عالم ورته‌کتل ، هم وکتل. د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه‌وړاندې په‌دوه سوه‌ګزه فاصله‌کې دوه په‌اوښانو سپاره هلته‌د غونډۍ په‌سر ولاړ وو. د سپرو په‌سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کيدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په‌پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نيولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي.

« پوهيږې چې دا څوک دي ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه‌وپو ښتل.

«صحرايي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،« خودا مالومه‌نه‌ده چې ټول ټال به‌څو کسان وي.

« و به‌ګورو » ساتونکي ورته‌وويل ، هغه‌خپل يوبل ملګري ته‌وويل« زماسره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه پهآسونو سواره شول او د غلو په لور ورو خوځېدل ، دهغوی سره د تورو ترخنګ برچې هم وی، اوښ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئې ښکته کړل او له سترګو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم پهنژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وويل ، « زه فکر کوم ستا اندېښنه صحيح ثابتيږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدين ايوبي له اړخه را ليږل شوی وګړي مالوميږي ، اوکه نهدا ساتونکي به پهدومره زړه ورتيا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ايوبي غواړي تاسې دواړه ډيرې ذليه او رسوا کړي ، ماته خو مرګ ليکلې دې ، خو تاسې تهبهډيره ويرونکې سزا درکول شي»

« ددي مطلب دادي چې مونږ ازادې نه يو .» يوې نجلې و پوښتل ،« مونږ تر اوسه پورې بنديانې يو ،»

« همداسې مالوميږي» هغې بلې نجلۍ وويل.

هغه دواړه ساتونکي بيرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول. د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نوميده هغوی ته وويل « دا صحرائي غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبيرته راستانه شو ، دهغوی شميره نه مالوميږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نيولې وی وائي چې د سهار راهيسې زمونږ ترشا را روان دي ، هغوی ماته وويل چې تاسې د فوځ کسان ياست او مسلمانان ياست ، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نوره ستونزه نه پيدا کوو ، ما هغوی ته وويلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضايع نه کړو ، ما هغوی ته وويلې چې تر هرڅه د مخه به زمونږ ځانونه ضايع کيږي بيا نجونې له ځانه سره وړی شئ .» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ايا تاسې کومه وسله استعمالولې شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وويل « له تاسې سره برچې دي ، توري هم شته او غشي او ليندی هم ، ددي څخه يو يو وسله مونږ تهرا کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وويل « زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چيرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بيا به ئې درکړم ،..... مونږ بايد ددې سيمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سيمه مناسبه نهده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډير خراب ځای دې»

دوی سمدستي ددې ځايهڅخه روان شول ، ساتونکو ليندی په خپلو لاسو کې و نيولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګري ئې ورته وويل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نهده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کيداې شي چې د غلو سره يوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ويل « ددې خلکو نيت مونږ تهصحيح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نهډهډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی بهتاسې دواړه هغوی تهور وسپاري اوما به ووژني»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارړو یو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دوارړو باندې د غلو ویره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ویلي و چې که کوم نقاب پوش درته ترسترګو شي نو ماته د وینا پرته پرې غشي وتوغوئ، دهغوی سره به تکر خامخا کیږي، خو کتل په کار دي چې چېرې به کیږي او څه وخت به کیږي ،.... هغوی په ډیره ګړندۍ توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کیده، په دې خاطر پرې د ډیرې ستړتیا اغیز نه لیدل کیده، دغونډیو داسېمه تر ډیره پوري غځیدلې وه، په څو ځایو کې دا قافله د غونډیو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ویریده چې غله د غونډیو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دځغلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئې وویل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره یوځاي کړي او دغونډیو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سیمې څخه ووتل، هیڅ غل ترسترګو نه شو. لمر په پریوتو شو ، یو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې ترسترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په یوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تیاره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ویل« دا ځای د جنګ له پاره موذون دې، ځکه چې شاوخوا کوم خنډ نه ترسترګو کیږي.» هغه د آسونو څخه زینونه پرانه نستل، تر څو د اړتیا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئې کینول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو ترمنځ ویده کړې، او ورته ئې وویل چې هوښیارې اوسئ ساتونکو ته ئې وویل چې هغوی دې خپلې لیندۍ تیارې وساتي، ویده کیږې دې نه، څملاستي دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله برید کوي.

*****(۷۵)

شپه نیمائې تیره شوې وه، صحرا ډیره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نیمې شپې نه وروسته یو نا ځاپه د هغوی ترمخه تور سیوري د بوتانو په څیر راښکاره شول او بیا دې سیورو منډې او ځغاستې پیل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوریدل کیده، او ځمکه لړځیدله، د اوښانو شمیره دلسو څخه ډیره مالومیده چې یو یو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکې او ورسره بندیان په هسې اخوا دېخوا منډو ترړو باندې و ویروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکیدو نه وروسته د غلو دډلې یوه وویل « نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بیرته ستانه شو »

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته یو غشې ورو توغوه، د غشي په لړیدو یو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکې هم په ملاسته ملاسته یو غشې د غلو په لور ور ویشت، دوه اوښانو برېرې وهل پیل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وویل « تښتېئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم یوه وویلې « ور ولویږئ پرې، هیڅ یو هم ژوندې پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې لرې پورې د سترګو ليد رسيږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه، هيڅ يو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايساري کړې وي چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې ددښمن سره په جګړه کې و، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ، (حدېد) ورته وويل «زما توره زما د تيکي څخه راوباسه،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و، يوې نجلي د هغې د تيکي څخه توره راوويستله، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه، د غلو زيات فشار په نجونو باندې و، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کيده.

دا جګړه تر ډيره وخته پورې روانه وه، خلکو په خپريدو پيل وکړ، ساتونکو يو بل ته اوازونه کول، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول، د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هيچا ځواب ورنکړ، هغه د يوې نجلۍ اواز واوريد، هغه ورته چيغې وهلی، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو، (حدېد) و پو هيد چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځاې دساتونکي په آس باندې اچولۍ او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر يوه آس ئې ځان ور ورساوه، په هغه زين همغسې تړلې و، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ، هغه د تښتونکو د آس دپښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي، آس په هوا کې الوت، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و يوائنې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سيورې تر سترګو شو، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و اوفاصله رو رو کميده، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دې، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او يا کوم غل. هغه شاته و کتل، وروسته آس را نژدې شوی و، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تګ ته دوام ورکړ، او دخپل اس د نور ګړندې کيدو هڅه ئې وکړه، مخته آس نيغ روان و، داسې مالوميده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی، ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کيڼ لورې ته کږيږي او رفتار ئې هم را کميږي،..... هغه ور ورسيد، برچه ورسره وه، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ، خو اس يوې لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګيده، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځيد، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځيدو ته نه پريښوده، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وويل «نجلۍ نشې وړلاې» يوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پیل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې نښوده ، اوپر(حدېد) باندې ور پريوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وويل « ته په آس کینه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ همڅلته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره میړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بیا بیا وويل ، « ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هرځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبیا به نجلۍ له ځانه سره یوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وويلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځایه تښته.» اخر نجلۍ ورته وويلې « هیڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو اویو ځل ئې بیا نجلۍ ته وويلې « زه زخمي شوی یم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځایه ځان وکاږه ، »

یو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت ترلاسه شو او په یو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ یو غل لویدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننویستله ، هغه نیغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نیغېدو ته پرې نښود او د هغه په سینه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دریدو وړ نه و. نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وويل « ته خو به ښه ئې؟ ما پرېږده ، په آس کینه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، اللهﷻ به تا په خیریت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بريښي چې هلته به هیڅ یو ژوندي نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځایو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پرېږده ،» (حدېد) ورته وويلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائي غل) دکوم ځایه راپیدا شي»

د نجلۍ غلط فهمې او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و، هغه په دې پوه شوې وه چې دې وګړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو، او دهغې د ځانته پرېښولو ، څخه په ځرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زین سره ئې تړلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکیښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بیرته د اس د زین سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بیا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځایو کې خوړلې دي ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځایونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالیو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او ترآسه پورې ئې یوړ، په ډیره ستونزمنه توګه ئې په اس کینوه ، په خپله په یوه بل آس کیناسته ، نو (حدېد) ورته وویل « زه په اس باندې ځانته نشم کیناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخیست ، چې د آسونو پرېښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه . هغې د(حدېد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږې باندې کيښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل .

(حدېد) د اسمان په لور وکتل ستورې ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل .« په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل «زه کيداې شي ژوندې پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هر ځاې کې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ببښنه وکړه . ما په راسپارل شوې امانت کې خيانت نه دې کړې . خداې دې تا ژوندۍ اوسلامته تر خپله ځاېه ورسوي .»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه .

*****(۷۲)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و ، هځه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وينه ئې دريدلې وه ، خو د ډيرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژيړ او مړژواندې ګرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچنې ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې ې او د آسونو سره د خوراک څښاک څه شيان ترل شوې و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږ څه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندې شانته شو . هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې نجلۍ هغه خملاوه .

« (شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسيږې ، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم » حدېد ورته وويل .

« ته بيرته ژندې نه شې تللاې » نجلۍ ورته وويلې ، که چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تا زه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا څنګه ځانته پريږدم ،»

« زه نارينه يم » (حدېد) ورته وويلې ،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلۍ دې زما ساتنه وکړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم .»

« زه د هغو مامولې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وويلې ،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شې ايښولاې ، ما يو فوځې نارينه وګڼه ، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما څواني او زما غوړه ژبه ده . زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم .» (حدېد) ورته وويل « دي غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړي يو ، خومونږ يو دبل دښمنان يو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنسټونه له منځه يوسئ ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندې د بريد له پاره راځم.»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وويلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غيتائي حالت دې ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شې .» هغې د(حدېد) د ورمېږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کيښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپريدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وويل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم .»

« خو ددې سره سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم .» نجلۍ ورته وويلې « او تا به د خپل ځان سره يوځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل يو لاس دهغه په سينې باندې کيښود ، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وويل « ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کيښود ، او د(حدېد) ښخه ئې و پوښتل ، « زه پو هيږم چې ته ما يوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما ښخه لرې والې کوی»

« نه هيڅکله ، »(حدېد) ورته وويل « زه تا يوائې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې ډلرې کيدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدېکيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې ، ما کولې شول تا خپله وينځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسيږې چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيږه نه ئې ؟» نجلۍ ور ښخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارينه کتلي يم ، نو په وږو سترګو سره ئې را ته کتلي دي ، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و .»

« ښومره قيمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«يوائې همدومره چې هغوی مې تر خپله ښنګه کينول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودې و .»

« دهغوی سره بلکل ايمان وه نه ، » (حدېد) ورته وويل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وويلې ، « هغه مې دهغوی ښخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ورواچوله .»

« هغوی ښوک و ؟» (حدېد) ورښخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« اوس ئې درته نه شم ویلای » نجلۍ ځواب ورکړ ، « لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرۍ شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وینښتان هم د هغه په مخ را لویدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډیر لږ ي د هغه سترګې خلاصې شوی لمر هم تر سره راغلي و ، هغه وویل « آس تیز کړه ، زه هیله لرم چې مونږ به د لمر د لویدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسیږو» نجلۍ خپل آس نور هم تیز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کیدله .

*****(۷۷)

لمر پریوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صلیبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو ترمنځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوویلي ئې چې « زه دا په ډاډ سره نه شم ویلای چې د هغو دواړو نجونو برخلیک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پریږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې باید را رسولي واې ،ډیر ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ویلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان یوی لورې ته کړ او تر یوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، یو خو زما ازادول یوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ویني تویونکی جګړې څخه سلامت را ووتم. هیڅوک هم زما پسې را نه غې.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ایوبي را لیږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ویلای چې هغه مونږ دري واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا یوه ډرامه وه . نجوني به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذیتونه به ګالي ، »

« ایا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پیدا کولې و؟»یوصلیبي حاکم وویلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کیږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طریقه ډیره کامیابه ښکاري ، او دهمدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تیارې کړئ ،.... تول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووایه چې تا له ځانه سره راوړې دي.

جاسوس عالم هغو ته ویلي و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له یوه جوماته و نیول شو. په قیدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونو سره هغوی څه ډول سلوک وکړ . اوڅه ډول دسلطان ایوبي له اړخه د هیلو پر خلاف ازاد کړل شو . هغه دا هم وویل چې داراز دوی دسلطان ایوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي . هغه د وخت او تاریخ په یادولو سره وویل ،«صلاح الدین ایوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې یرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ویلې چې لمړۍ باید (شوبک) و نیول شي ځکه چې دا ډیره ټینګه کلا ده ، خوصلاح الدین ایوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئې ددې ځاې د نيولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبيا به د همدې ځاېه د رارسيدلو مرستو او وسايلوورو سته په (شوبک) باندې بريد کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وويل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبری کې تر يرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وايه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په څرګندو ټکو کې وويل ، چې که چېرې صليبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بيا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ويره ښووله ، » جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه دسلطان ايوبي له خولې اوريدلې وی.

ددومره قيمتي او ارزښتناکه راز په اوريدلو سره ، نجونې د ټولو هيرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او خيرنه پيل کړه ، هغوی دې پايلو ته رسيدل چې سلطان ايوبي په غير مامولي توګه يو تکړه او ذهين جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د بريد کولو کوم پلان جوړ کړې دي ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې څرګندونه کيږي ، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولوپريکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د يسوع او مسيح د خداې ځانګړی فضل دي چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نيولو وروسته د (شوبک) په څير مضبوط مرکز ته ستر خطر پيدا کولې شو...... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ايوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پيل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صليبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسيدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخيرې جوړيږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ايوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سيمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زيات شمير فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زيات وي. هڅه وکړئ چې د ايوبي فوځ په محاصره کې را ګير کړئ ، د اوبو په چينو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو. هر يو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چې دسلطان ايوبي کوم جنګي راز دوخته مخکې دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صليبيان تش لاسونه را ګيرول ، خو په دې به د حيرانتيا څرګندوني هم کيدلې ، چې دسلطان ايوبي په څير د يو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کيداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پريښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پريکړه کړې وه ، په يوې بلې خوني کې کينوي اوبيا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو يو کار دا هم وکړ چې د فرانسي فوځ چې له دې ځاېه څخه ډير لرې پروت و دا پيغام ور وليږه ، چې دفلانکی ورځ نه ترمخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نورالدين زنګي له اړخه را ليږل شوی کومک سلطان ايوبي ته را و نه رسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انټيلېجنس د مشر په غوږ وکې يو څه وويل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسيده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وريسې نور خلک هم. نجلۍ (حدېد) هملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حدېد) زخمونه راپرانستې و، دهغه وينه چې سهار بنده شوې وه ، يوځل بيا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صليبي قومندانانو د (حدېد) په لور هيڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوي و چې دغلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نيوله ،او خونې ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډېره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حدېد) ملهم پټۍ نه وي شوې .

د انټيلېجنس مشر [هرمن] جرمنې و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا يوړه او ورته ئې وويل «ته غواړې د مار د بچې ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسيدې ، او که نه دې څيرونکو به ته د هغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په ښه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وويلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پيښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته وويل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ماهمدلته پريږده چې ومرم اوته خپلې پښې وکاږه ، »

دصليبيانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هيڅا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر يو چا وويل چې زخمي دننه خوني ته يوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وويل چې ووايې چې څه ډول ژوندۍ پاته شوی ده. هغې دپيښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وويل « که چېرې زخمی ته مو خوراک ښناک ورکړې وي نو بيائې زه هم خورم ، زه به هغه يوځل ووينم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزينا) و دريږه !» هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ« ته يوځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځې کوې ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وويل ، نو تا د زخمي تر پورته کيدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترګۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چاروا کې دې ، اودلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قيد . اوکله چې بيا ته دحکم نه منل ددښمن د يوه مامولي مامور له پاره کوی نو بيا تاته دمرګ سزا هم درکول کيدای شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولی چې یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلې « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځاې کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « ځومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوی.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمې وګړې د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځایه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکې موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې تربړې رواني وی ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هر یو فوځي افسر په دې منډو تړړو کې مصروف و او ترڅنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو تړړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدید) ئې له ځانه سره را وستې و. دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو. هغې د ځارکښې د ځانګړې شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نومورې به هلته ور تلله ، د نیمې شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پریږدې.» او دهغې د خپلې ځانګې ستر افسر هرمن هغې ته ویلې و ،« که چیرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ښیي ، هغوی به ته په قید کې ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکې غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینی.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هیڅکله !» هرمن ورته وویلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دې ، اوته دخپلې شبکې مسئولیت درک کولای شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بیا لیدلو کتلو اجازه نه شو درکولای ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وینم چې ستا دهغه سره احساساتي اړیکې ټینګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړیکې ټینګول نه دي په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کیږی» (لوزینا) ورته وویل « اوهغه به سم سلامت بیرته واستول شي.»

«(لوزینا) !» هرمن په قهرېدلې اواز سره وویل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډیر خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بیرته را ستنه شوی یې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کیږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسیدو ځای د مرکزي دفتر نه ډیر لرې په بل ځای کې و ، دهغې په څیر دستري درجې جاسوسې ته به ئې د اوسیدو ډیرې ښې اسانتیاوې برابرولې ،په ډیرو ښو او ښایسته خونو کې به ئې د شهزادګیو په څیر ساتلې.او هرډول عیاشي ورته میسره وه. دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هیوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګیریدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او یا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتیا ، برابره کړل شي. (لوزینا) خپلې خوني ته د رسیدو سره سم ویده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتیا له لاسه ماتیده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بیرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسیدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واورې ، خو هغې ورته په ډیره لنډه توګه یو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

*****(۷۹)

هغه ډیره لرې تللې وه چې ورسره ئې یوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه یوځای شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چېرې ځې ؟ تو خو ډیره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتیا اغیز دي ، او که بله کومه ځانګړې پیښه در پیښه شوی ده ؟ ایا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده » هغې ځواب ورکړ ،« یوه ځانګړې پیښه شوی ده چې زه ئې ډیره اندېښمنه کړې یم.» هغه د خپلې ملګرې سره د یوې ونې د سیورې لاندې کیناسته او ټول هر څه چې ورپیښ شوي و ورته ئې بیان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بیا ن کړل اوورته ئې وویل چې « زه غواړم د(حدید) سره ووینم ، زه ویریږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بیرون ویستلې وي او یا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ويل شوي چې ته ئې د هغه سره د ليدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګير کړي نو بيا پو هيږې چې سزا به ئې څه وي ؟»

« دهغه وکړي له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو يم.» (لوزينا) ورته وويل.« ماتا ته وويل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګوانښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم واى نو يو څو ورځې به ئې خرابه کړې واې او بيا به ئې کوم امير کبير باندې پلورلې واى،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګوانښ سره مخ کړ . غلو هغه ته ويلي و چې نجوني مونږ ته راکړه او تاسو د خپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهيده چې زه پاکه نجلۍ نه يم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

« ته د هغه له پاره احساساتي او جذباتي شوى ئې» ملګرې ئې ورته وويل.

«هو » (لوزينا) ځواب ورکړ . ما د هرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړاې خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرى ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شي دي ؟ مونږ يوه ښکلې توره او خواږه زهر يو . زمونږ وجود دنارينه و د تفريح اوفريب له پاره استعماليږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هيڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالي احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره يوځاې کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاريدل . زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د يو چا محبوبه ګرځيدلې يم ، کيداې شي دا د همغې اغيزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د يوي حکمرانې شهزادګۍ په څير ګاڼه.....

« ماته ئې دومره لارې او طريقې ښوولې دي چې دهغې په واسطه ډير ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه يوه پلورونکې څيز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څير نجونې هره شپه پلورل کيږي اويا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کيږي اوهغوى ئې د حرم سرا بو وينځې جوړوي. دغه سړي چې نوم ئې (حدېد) دي زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قيد کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تيرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول. هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبيا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غيږ کې راونيو او دخپلې سينې سره مې يوځاې کړ . اوبيرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوى وم. ما ته د صلاح الدين ايوبي خبرې هم را په ياد شوى ، هغه ماته ويلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړې سره واده نه کوى ؟ ما په خپل زړه کې ويلې و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دي ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وايم چې زه اوس جاسوسې نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنيوالې څخه اچولې دي ، هغه د صحرا ويريدونکې شپې ، د غلو ويرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وينې بوي زما څخه لرې کړې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«که چېرې تا دومره اورېدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهيلې ورته وويلې ،« خو ددې حقيقت نه دې خبرول اړين ګڼم ، هغه به ددې ځایه ځې او ته به ورسره نه شې تللاې، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وې نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نيول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه يوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،«(لوزينا) ورخخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګيزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پيدا شي.»

« هو کې !» سهيلې ئې ورته وويل. زه دا کار کولې شم ، ته بيرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بيرته ولاړه او سهيلې ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځي خوزښتونو نبني را برسيره کيدې ، فوځ ته جنګي تمرينات ورکول کيدل ، يو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپيني غلچکي عملياتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شميرې سره د دښمن په زياتو فوځونو باندې بريدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرينات ئې ورکول. دا تمرينات په دې ترتيب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځايو څخه بيرون استول کيده . سلطان ايوبي په خپله ددې تمريناتو سره زياته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانو ته او ان تر دلګيو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشو او انځورونو په مرسته ، جنګې لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنستيز اصول دا ډول کيښنول چې:

- دکم شمير په واسطه زيات شمير دښمن ته زيان رسول ، او د وسلې څخه زيات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ بريد نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکي عملياتو په واسطه دښمن ته زيا ت زيان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا يا ښار تر اورېدې محاصرې لاندې د نيولو لارې چارې او يا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه ليدنه کړې وه ، کمزورې او يا عمر خوړلې څناور يې ورڅخه جدا کړې و، د بريد وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ايوبي د فلسطين د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کاميابۍ سره دداخليدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځايو په هکله هم فکر کيده.

ددواړو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې يو بل به د تل له پاره له منځه وړي او نابوده وي به ئې. د صليبيانو د چمتوالي دايره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دايره کې د سلطان ايوبي له پاره داسې څندۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي دسلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته ور رسیدلي و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په(شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکي تړل شوي و.(لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدید) له پاره ناقراره وه، او سهیلۍ ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدید) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداې شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده « ما خو هغه نه دې کتلي» ، په دریېمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دې اودهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دې،

کله چې سهیلۍ دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،«دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولي و.

دا مسلمانان به ډېر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولي ، د ا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې د اسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یوا ځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړي و ،

(حدید) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلي و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دې خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلي ، کله چې هغې واوریدل چې(حدید) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلې سهیلۍ ته وویلي چې هغه به (حدید) ازادوي ، سهیلۍ دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړي چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائې. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزینا) ورته وویلې « هغه یو غریب شانته مسلمان دې چې زما د کورنۍ ډیر خدمت ئې کړې دې. هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمی شویدې ، دهغه په جیب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، څرنګه چې دلته ټول ډاکتران عیسایان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره ور ورسیږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوی ده نو بیا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې لیږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووایه چې ستا به څومره اجرت کیږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزینا) هغه ته دا ونه ویل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وویل چې هغه د یوي عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښایست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزینا) ددې ډګر او فن ماهره و ه ، هغه د نارینه و په سترګو پو هیدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څیر ویلي شو ، (لوزینا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کیښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونیوه نو وئې ویل ، چې ستا څخه زیاته بله قیمتي سکه نه شته ، نو(لوزینا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وویل « ته چې څومره قیمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډا کټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالومیږي ، خو د (لوزینا) په کتلو سره ئې دا خطره قبوله کړه ، او وئې ویل « راوړه ئې ، همدا نن شپه ، یا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ویده شوی وم را ویښ مې کړه ،» هغه په یوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزینا) لاس و نیوه.

*****(۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زیاته اوخطرناکه مرحله د (حدېد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وویستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصیبه بندیانو کې د تیښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پریوتو نه وروسته به ئې بیرته را وړل ، ددوی ټوله شمیره یو نیم زر کسان برابریدل ، د(لوزینا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې یو دا هم و چې زخمي اوناروغ بندیان یو عادي کلینیک ته هره ورځ ور استوي ، چې یوائې یو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزینا) د خپلې سهیلۍ سره هغه ځای ته ورغله چې ناروغ بندیان ئې را وړل ، هغوی ډیر انتظار و نه کړ، د پنځه ویشت دېرش ناروغانو یوه ډله ئې چې ډیر سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکې په لاس کې کوتک نیولې و او د حیواناتو په څیر ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټیله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجونې مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخوړ ، (حدید) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائي تللې وه چې (لوزینا) د زخمي کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدید) اوریې را پریوتې وي ، او کالي ئې په وینه ککړ ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدید) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزینا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو ، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوي لوري ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدید) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزینا) ورته په کلاره وویلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم و نه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم » (حدید) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وویل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدیده !(لوزینا) ورته په غبرګوني اواز وویل « داخبرې به بیا کیږي ،ماته ووایه چې ته دشپې په کوم ځاي کې ویده کیږي ، نن شپه به تا له هغه ځایه راباسم .»

(حدید) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوښکو په تویولوپه ډیر سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفریب نه ورکوي ، (حدید) ورته وویل چې په هغه ځاي کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځایه راوتل ګران کار نه دې ، خو چې را ووځې نو هغه به ځي چیرې ؟... هغوی ډیر ژر د تیښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځ غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدیره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځایه تر اوسه پورې څوک تښتیدلې هم نه و. اوکه تښتیدلې هم وائي نو چیرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګیزه وه چې که چیرې کوم یو و تښتي هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمرۍ برخه پاي ته رسیدلې وه ،چې دیوی پخوانۍ شکیدلې خیمې څخه یو کس دګیډې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځایه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګیدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوې ، مخته ورته یو سیورې د سرنه ترپښو پورې پټ ترسترګو شو ، خویدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه.

«تیز تلاې شې؟» (لوزینا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي څخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدېد) تللاې نه شو. (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګړندې ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبیا د ډاکټر کور هم راورسید ، دري څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه یوړ. د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي. ددې خبرې په اوریدو سره د(لوزینا) مخته یو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاې کې پټوي ، بیګار پنډغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه. ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډیرې قوې او ښه غذا اړتیا ده.

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسې نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکوم.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډیر زیات و ، (لوزینا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ،« ته پر ما ډیر خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هیږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي څخه راوړې دي. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړیکې لرې ؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزینا) ورته وویلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په یوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او(لوزینا) ئې یوې بلې کمرې ته یوړه ،.... بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلۍ د پنډغالي جاسوسې وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدیان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصې فن له مخې ئې دا ډاګیزه کړه چې د(حدېد) په ورکیدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پیدا شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تیریدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قیمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) همتله له ځانه سره پټ ساتلې و، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزینا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کیناستله او ډیر وخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تیراوه ، په همدې جریان کې شل ورځې تیرې شوی ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتیائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزینا) ډاکټر ته وویل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځایه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهیلۍ بیا استعمال کړه ، د یوي کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهیلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په یوه چل را ګیر کړ. افسر ئې په یوه کوټه کې بند کړ او (لوزینا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپیر لوي خاورین دېوال و اوڅلور دروازې ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به تړل کیدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا درواځې پرانستې وې ، ځکه چې دسلطان ایوبي د راتلونکې یرغل له پاره د فوځیانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپریوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور یو صلیبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په خیر کږه نه وه بلکه نیغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صلیب په شکل و ، هغه له هره اړخه صلیبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو یوه بار کړل شوی قافله بیرون روانه وه ، داسې ښکاریده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره یوځاې روان دې ، هغه دروازې ته ورسید ، نو دصلیبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخلیده ، هغه بیرون له کومه ځایه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغې نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزینا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډیره تیزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علی بن سفیان په څیر هرمن هم په خارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستې خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بیرون چې ووت هر من وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تیر شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بیکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستې خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډیر تیز تلونکې و، اوپه دې ترتیب (لوزینا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بیرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالې ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکې څخه ئې د (حدېد) دنښو نښانو ویلو وروسته وپوښتل چې هغه چېرې دې ، خو په هغه خیمه کې چې (حدېد) ساتل کیده د هغې ملګرو وویل چې یو سهار هغه ددې ځایه غایب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شايد هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بېه کې يې ددروازې څخه وتلي وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه اوژړل ئې.

«ايا هغه تا و تښتاوه ؟»هرمن تري په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل «که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندې ثابت کړم چې هغه ته تا دتيښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډېره ښايسته دوکه او فريب دې ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دريښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغې په اوازکې پرکالې وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزيدو شوې ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل «ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکي اوبه ددې ګواهي وايې چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مې د قيده خلاص کړې او د تيښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي. بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خو هغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را ووېستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه ريښتيا وايم او مره کيږم، دا به ډېر ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژړغوني اواز ئې وويل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دي. دغې زهرو په دې کې ريښتاوی ور ننويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،.... هو هغه ته ما دتيښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فرينډس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاې مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاې ، په دې خاطر ما زهر و ښنبل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وي نوما زهر ښنبلي و ،»-- هغه په پالنګ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخرې خبره تر غوږو شوه « په ريښتيا ويلو سره په مرګ کې خومره سکون دې » هغې خپله اخرې ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړينې خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و .» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس يولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه »

د صلاح الدين ايوبي د فوځ د کوچ دريېمه ورځ وه ، صليبيانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زيات شمير فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کيدونکې وه نو په دې اساس صليبيانو د (شوبک) څخه هم زيات شمير فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو يو برخه د شام په لور هم استولې وه ، تر څو چې د نور الدين زنګي د مرستندويه فوځونو د راتګ مخنيوي وکړي ، د همدې فوځ يوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ايوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه. دکوچ په وخت کې سلطان ايوبي خپل فوځ په درې برخو ويشلې و ، او درې واړه برخې ئې يو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځاې ته ورسيد چېرې چې د صليبيانو سره ټکر کيدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبين خپلې خيمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځاې ته راغلي يو چې زه بايد تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ايوبي ورته وويل ،« تاسو به حيران شوی ياست چې زه تاسې ته دا ويل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې يم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي ياست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، يوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې يوئې عالم او دوه نوري ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکي ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واوری: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کينول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پريښوله ، او علي بن سفيان او دوه نورو نائبيونو ته مې په لوړ اواز وويل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکي تاريخ باندې په (کرک) حمله کوم ، زه پوهيدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صليبيانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ويريږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکي مې ورکړل تر څو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسيد چې په لاره کې يوه پيښه و شوه ، غلو يوه نجلۍ او درې ساتونکي وژلي دي، څلورم ساتونکي پرون شپه د (شوبک) څخه بيرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسيدلې او همغه زما پلان ته بريا ورکړې ده ، صليبيانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ويشلې دې ، اوس ستاسې د فوځ د ښي لورې برخه د صليبيانو د ډير ستر فوځ ښي لورې د فوځ څخه څلور ميله لرې دې»

هغه د ښي لورې د برخې قومندان ته وويل « نن به دلمر د پريوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه ميله مخامخ مخته يوسې ، بيا به کيڼ لورې ته شې او څلور ميله به مخامخ ولاړ شې بيا به ښي لورې ته دوه ميله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په ستر ګو شې ، بريد کول ستا کار دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډېره ګرندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځاېو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځاېه چې تللې وئ ، دويمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کېنې لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژيستکې موادو قافلې تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا ياست. دورځې له اړخه به دښمن د ښې لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتې ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا بريد کوئ ، خو دريږئ به نه. که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا بريد کوي او دښمن به راټوليدو ته نه پريږدئ ، دغه دريمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پريږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چېنو څخه لرې شول سمدستې په هغو چېنو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور وروي.

د ا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شميرئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شوکولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکې او کمانډو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړې دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللاې نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بيګارانو پنډ غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائې فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چېرې چې ډيرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظارئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځيدلي چې د اسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايتاليي او ....دکوموکومو ځايو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زيږديز کال دويمه مياشت په تيريدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدينو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عيسايانو دخپلو کورنيو سره يوځاې دهغه ښاره د تيښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتيدلي و . هغوی ويريدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسيدونکو مسلمانانو ظلم او تيري کړي و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ويره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تيښته ، دصلاح الدين ايوبي د غشې ويشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو يواځې خپل کوچنيان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهيانو هغوی تللو ته نه پرېښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړی و چې د ښار اوسيدونکي بلې لورې تللو ته مه پريږدئ ، هماغه و چې سپاهيانو به تښتيدونکي عيسويان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډيو او نورو سيمو څخه نيول او بيرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقيقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تيښته کې و، هغوی ددې ځاې اوسيدونکي مسلمانان د چينجيو په څير سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالي يا بيګار کيمپ » ددې ستر ثبوت و . سلطان ايوبي ته ددې پنډغالي په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قيد اوبند په اذيتونو اخته پراته و. عيسايانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حيواناتو په څير کار اخسته ، د دې بنديانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تيرکړيو او اواوس اذيتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له ياده ويستلي و چې دوی ريښتيا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانيو جنګونو بنديان هم و ، خو د هغو بدنصيبو شميره په کې زياته وه چې صليبيانو د قافلو او يا د ښاره څخه نيولي او پنډغالي ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او يا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نيوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او يا به ئې لونې ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې د ښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصليب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسيدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او هڅه به ئې کوله چې غږ ئې بيرون و نه وځي...... هغوی به يو ماملولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائې ته هم تېتېدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلي مسلماني لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پری ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو رواني شوی او وئې ویل « زه دې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم .» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځای کې وساتئ اوبسترې اونور اړوندې اسانتیاوې ورته برابرې کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولې و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوي و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکي عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې دهغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تر اوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړې په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځای کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردېو سره یو ځای په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي څو ځله ویلې و ، چې دا د صلیبیانو څومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکې وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دېوالونو دخپلو فوځي سلا کارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د[الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خود بله اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې ليکي چې «د صلاح الدين ايوبي په مخ او تندي د سوبې اوبريا څه نښې نه ليدل کيدې ، د (شوبک) د مسلمانانو يوه ډله چې د خوشحالۍ څخه په نڅاو کې و د هغه د بوال تر څنګ و دريدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدين ايوبي هغوی ته کتل ، د هغه په ليدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زياته شوه ، خو د ايوبي په شونډو باندې مسکا هم را پيدا نه شوه ، ان تر دې چې د هغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته يوائې کتل ، د ډلې څخه يوه په لوړ اواز وويل «صلاح الدين د نجم الدين ايوب ځويه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پيغمبر راغلې ئې.» دا د عربي نژاده و ، او عربو به يوبل د پلار په نوم پيژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډيرو صلاح الدين ايوبي ته بن ايوب يا بن نجم وايه ، پخپله سلطان ايوبي د کرد د نژاده و .....

«د نڅيدونکو څخه کوم يوه نعره پورته کړه ،-- د کرد ځويه ! مونږ ستا پيغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدين ايوبي يو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وويلې ، دوی ته ووايه چې ما نه ګنهګاروي ، زه د پيغمرانو غلام يم ، د سجدې کولو وړ يوائې يو اللهؐ دې.» ما د سلطان يو ساتونکي ته وويل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووايه چې داسې نعرې دې نه وهي ، د مصر امير پرې ناخوښه کيږي ، ساتونکې ورغې نو ايوبي هغه تم کړ او ورته ئې وويل چې « په کلاره ورته ووايه ، د هغوی زړونه مه خفه کوه ، پريږده چې نڅاوی وکړي او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند د هغې خلکو د خوشحاليو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ويلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږه څخه پټې کړي ، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل ، او وئې ويل «مونږ اوس اوس د فلسطين دهليز ته را رسيدلي يو، زمونږ منزل ډير لرې دې ، مونږ ته د شمال په لورې تر هغه ځايه تګ ته اړتيا ده چېرې چې د روم د بحيرې ساحل دلمرپريواته لورې ته ورګرځي ، مونږ ته د عربو د ځمکو څخه د اخری صليبي د ويستلو او د روم په بحيره کې د هغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ايوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هيڅ غير مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې د کوم مسلمان ښاري او يا عسکر څخه څه ستونزه ورسيږي نو هغوی دې د کلا د دروازې سره خپل شکايت درج کړي ، د هغې به پوښتنه و شي. هغه وويل چې مونږ د هيچا له پاره هم ستونزې او مصيبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مينې پيغام مو راوړي دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره يا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په ياد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غير مسلمان ، يو هم خوندي نه شي پاته کيداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صليبي جاسوس او يا عسکر پټ شوی وي او يا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسليم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د ځارکښنې د شبکې مرکز و. ددې جاساسونو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډېر مالومات ورکړل شوي و او لاربښوونه ئې هم ورته کړې وه، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړي و، دهغوی د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځایه تښتیدلي و، هلته یواځې اته نجونې نیول شوي وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوي وې، هغه د هغوی څخه مالومات تر لاسه کول، هغو نجونو ویلي و چې لږ و ډېر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلي دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلې دي، دهغوی سره کوم نارینه نه و، نارینه جاسوسان هم وتلي و، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل، چې هغې یو مسلمان فوځي(حدېد) ته ددې کلا څخه د تیښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نورواموراتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دبلې حملې له پاره دومره ژر، چې هغوی ئې هیله کوله، نه شواې چمتو کیدای. دهغوی تر مخه لمړی پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډېر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په(کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهمغه په غاړه وي، خو په نیمائې لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلي و د غلچکي عملیاتو لاندې راغې او سلطان ا یوبي د (کرک) څخه ډېر لرې په(شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د ځارکښنې د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالې شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوي وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دې، هغه داهم وویل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه وای کړې. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د ځارکښنې د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

«زه په دې هکله ډېر څه ویل غواړم» (هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلاې شم چې زه د ځارکښنې د شبکې ماهر یم، خو ډېر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د ځارکښنې کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پایلې دا شوی چې زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې یا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دې کانفرانس کې دري پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس دداسې سترې ماتې سره مخ شوی یو چې په کې د (شوبک) په څیر ډیره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او تر څنګ ئې په میلومیلو خپره سیمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، دبوه کاله زیات لوژیستکی وسایل ددښمن په لاس کې پریوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلاما ن ګرځیدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامې او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کیږدم او زه تاسې ټولو ته په ډیر احترام او درنښت سره دا یادول غواړم چې مونږ په صلیب باندې لاس ایښودې او دا مو ویلي چې دصلیب وقار اوعزت څخه به ځان ځارو و ، نو که چېرې ستاسې د کوم یوه ذاتي وقار ته کوم زیان رسیږي نو هغه دې دخپل وقار اوعزت په ځای دصلیب وقار او عزت ترمخ کیږدي»

(هرمن) د ستر حیثیت خاوند ګڼل کیده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزینان ، او د شاه اګستس په څیر خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولي ، د ځارکښې ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت اوهمت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه یوسي نو وړاې شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي.

« زه په دې خبرې د پوهیدو توان نه لرم ، چې ددښمن دراز د مالومولو له پاره یواځې په نجونو باندې ولې دومره زیاته تکیه کیږي؟» هغه وپوښتل.

« په دې خاطر چې ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» یوه حکمران وویل ، « دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسیله ښځه ده ، ایا ته ددې څخه انکار کولي شې چې دعربو زیات شمیر مسلمان امراء ، وزراء... مونږ دهمدې ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

« خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دي ،» (هرمن) ورته وویلې ، دهغوی خلیفه خپل حکم نه شي پیاده کولاې ، په عسکري امورو کې دهغې هیڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې دسلطان ایوبي حیثیت د هغې ځاې د والي په څیر دي خو هغه د هغې ځاې خلیفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدین زنګي دي چې د یو سالار او وزیر رتبه لري خو په جنګې امورو کې هغه دبغداد دخلیفه څخه د اجازې اخستلو ته هیڅ اړتیا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به یو څو امیران ، وزیران او د کلاو مسؤلین په خپلو لاسو کې اخستي وي خو دهغوی حیثیت د یوڅو غدارانو په څیر دي هغوی تاسې ته دخپل هیواد یو انچ هم نه شي درکولاې ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځیان دي. نورالدین زنګي اوصلاح الدین ایوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شئ کولاې د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دي ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دي ، په اسلام کې دهر یوه له پاره شراب حرام دي ، ددې بندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چې مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واې ، نو نن به مصر زمونږ و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واې.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلې « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته .»

« زه همدا ويل غواړم » (هرمن) ورته وويل « چې د ځارکښنې له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چې ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيرې په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي. په ځينو وختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځاې په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو څخه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوې نجلۍ د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو څخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ور واغوستل او د کلا څخه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چې هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چې په کوچنې والي کې د مسلمانانو د قافلو څخه او يا د مسلمانانو د کورونو څخه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځواني شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لوڼي دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کرچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چې دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو څخه توپير لري، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالوميږي چې هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چې دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې څخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چې پس له دې کومه نجلۍ د ځارکښنې له پاره مه ليږئ .» يوه قومندان ورڅخه و پوښتل.

« کومه داسې نجلۍ مه استوئ چې دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ . « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجوني زما د شبکې ځخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجوني استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګيرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ ميدان نه دې ليدلي ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پيژني ، يواځې فوځ دې چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډيرزيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګڼله ، هغه وويل «(هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتې دي ، ته يواځې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګورې ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوی کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې تولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ور وسپارو ، ځه بريا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ور ولويږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندې هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګې په خير بچيان نه زيږوي ، زه په ډاډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوې وي، (هرمن) ! د نن ځخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختې پيښې دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو تر منځ يووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشيشينو ځخه کار واخله.

(۸۴)*****

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دې زه ددې وړاندېز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره ځه نور فوځ ور يوځاې کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځې دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکې ډلې د لږشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته ته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی يو څو کسان غشي ويشتونکي يو څو غشي را توغوي او بيرته ور ککيږي ، هغوی ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر ځناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنترول وځي ، مونږ دلږ ځه تم کيدو وروسته خپلې خوړې ورې ډلې بيرته سره راټولې کړلې ، او د ځوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګې په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانوهغوی دخپلې خوښې ډگر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جگړې کولو جذبه مړژواندې شوی ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابې حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، دصلیبیانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ گڼه، د(کرک) څخه لرې په شگلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه. د سلطان ایوبي چال بریالي شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکري ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توگه پلي کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزی هوا له خپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې څخه دا گټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو څخه الوزول شوی شگې به د صلیبي عسکرو په سترگو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ایوبي سره زیات شمیر وگړي نه و.

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې واې نو دسلطان ایوبي سره دومره وگړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنگي فهم اوفراست څخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځایه نه شو را ویستلاې چې سلطان زنگي به سلطان ایوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړې و ، خو په (شوبک) کې ایوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په بڼه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو څخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځاې شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنگ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پریښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وگړي را پیدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ اوایا هغه نجونې د هغه ځایه څخه را ویستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وویل چې یو څو نجونې دمسلمانانو په قید کې ورغلي اوځه نورې را وتلي دي او یو شمیر ورکې دي ، د نارینه جاسوسانو په هکله هغه وویل چې یو څوئې په قید کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان یو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،... یو صلیبي حکمران وویل چې هغه نجونې چې هلته قید دي دهغوی را ویستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې یو شمیر نجونو هلته د عیسایانو په کورونو کې پناه اخستي وي هغوی باید دهغه ځایه څخه را وویستل شي.

د لږ څه بحث او څیړنې وروسته دا پریکړه وشوه چې داسې یوه ډله تیاره کړئ چې دسلطان ایوبي د غلچکي ډلې په څیر هر ډول لوبې ته تیار وي ، ددې ډلې هر یو کس باید ذهینه او هوښیار وي په عربي یا مصري ژبه و پوهیږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعیسایانو د ظلم او تیرې له لاسه را تښتیدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځایه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګړي ډیر مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ویستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمینو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بیا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خیال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهیان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسیدلي وي او دهغې ځای دکوڅو او لارو سره ښه بلدتیا و لري ،.... اوس دلته دا ستونزه را پیدا شوه چې مجرم وګړي ددې سیمي په ژبه نه پو هیږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پیدا کړه چې ډیر داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځای په ژبه باندې پوهیږي.

زیات شمیر تاریخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپین ګویه تاریخپوهان لکه د(ویلیم اف ټآئر) په څیر عیسایانو هم ، په صلیبیانو باندې سختې نیوکې کړې دي ، هغوی لیکي چې دهغوی حکمرانانو د ښایسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سیمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخریب کارۍ او څارکښۍ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار لید تر سترګو کیږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غیر فوځي چارواکي تر خپل اغیز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو یو قوم هم شته او یو فوځ هم ، د یوه قوم او دهغې د فوځ د عقیدې وژل دومره اسانه کار نه دي ،اوبیا په هغه وخت کې چې صلیبیانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنیان ئې تښتول ، په نیول شوو سیمو کې ئې په پراخه پیمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامې وژنې ئې وکړې او مسلمانانو ئې په بیګار پنډغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په لیکو کې د یو څو کسه غدارانو د پیدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتيا وه ، او صلاح الدين ايوبي د جنګي اړخه کمزورۍ و نو صليبيانو د(شوبک) څخه د يو څو جاسوسو نجونو د ويستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتيرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی ليکي چې دصلاح الدين ايوبي د جنګي فراست ستاينه بايد وکړل شي چې هغه په صليبيانو باندې رعب او ويره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصليبيانو هم د ا اغيز منلې و ، هغوی هيڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ايوبي خپل فوځ دلګي دلګي او ډله ډله خور وور پروت دي اودا هم ويل کيږي چې سلطان ايوبي ددې حال څخه غمګين هم و ، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د انديښنې کومه يادونه کړې نو هغه همدا کيدا ې شي چې دهغې فوځې دلګې د صليبيانو د تعقب پسې خواره شوې و او دهغوی مرکزيت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګې د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګيدل ،دا سې نمونې هم ليدل شوی دي چې يو شمير مسلمان فوځي دلګې د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښنا ک څخه بې برخې شوي خو هغوی بيا هم په هر حال کې چې وو، جنګيدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صليبي سپاهيان ترې بې برخې و ، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحيه له منځه تلله، که څېرې صليبيانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واي نو د ايوبي خوررو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په ورو ورو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګي امورو باندې کيږي.

دلته بيوه بله يادوونه اړينه ده او هغه داچې د هغه وخت د صليبي پيښو ليکونکو په حواله دوه درې غيرمسلمانه تاريخپوهانو دا ډول غلط بياني هم کړيده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نيولې و اوبيرته ناکامه را وګرځيد ، هغوی ددې علت دا بيان کړې دي چې د صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي تر منځ غلط فهمي را پيدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ويلي و چې صلاح الدين ايوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي او ځان د فلسطين حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطين د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخين ليکي چې نور الدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګي امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغې نو سلطان ايوبي ته چاوويل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولې چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولوله پاره ئې را ستولې دې . ددې خبرې په اوريدلو سره سلطان ايوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بيرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عيسائي تاريخپوهانو د زنګي او ايوبي تر منځ دغه فرضي ټکر ډير پورته پورته کړېدي خو په هغوی کې دهغو تاريخپوهانو شميره ډيره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ايوبي د يوې نيمې مياشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صليبي تخريب کاراونو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبي تر منځ د اختلاف د پيداکولو هڅې کولې خو بريالي نه شول. ددې ثبو ت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چې دسلطان ايوبي پلار نجم الدين ايوب تر ډېرې اوږدې او ستومانه کونکې لارې (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته دا شک پيدا شوی و چې هسې نه چې د هغه ځوي داسې بې عقلي و کړي اويا داسې څه پيښ نه شي چې تخريب کاران دهغه غوږونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې زياتوي چې «صلاح الدين ايوبي دخپل پلار په کتلو ډير حيران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهيده چې پلار ئې ورته ددې ستري سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلې دې. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبرې داسې پيل کړې « ايا نورالدين زنګي جاهل او ناپوهه دې چې زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وګړې ئې د مصر حکمران کړ ؟ ايا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنګي دښمن ګرځيدلې دې ؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنګي څخه ښښنه وغواړه ،.....

کله چې خبره را برسيره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ايوبي ذهن پاک دې او هغه د سلطان نورالدين زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او ځرګنده ئې کړه چې دا دصليبيانو تخريبکاري او شيطانت دې. سلطان ايوبي خپل باورې قاصد او سلاکار (فقيه عيسى الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځاې رخصت کړ، او الهکاري ته ئې د نور الدين زنګي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفې هم ور وليږلې ، هغه ورته وليکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پيغام کې سلطان ايوبي دا ډاګيزه کړې وه چې دصليبيانو د تخريب کاريو څخه بايد بيداره و اوسي ، او دا هم له ياده و نه باسي چې يو شمير مسلمانان امراء هم په دې ډول تخريبيو او سازشونو کې د صليبيانو لاس ورکلکوي. په دې پيغام کې سلطان ايوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ ځرنګوالي ليکلي و ،او تر څنګ ئې څه انقلابي وړاندېزونه هم کړي و . هغه زنګي ته ليکلي و چې په اوسنيو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دې او د جنګ په ډګر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دې ،د ځمکې لاندې فعاليتونو کې هغوی زمونږ پر خلاف ډيرې غلطې انګيرنې پيداکوي ، زه دې نتيجې ته رسيدلې يم چې زمونږ غير فوځي قيادت نه يواځې دا چې ناکامه دې بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځيدلې دې. مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې ددښمن پر خلاف جنګيږو ، زمونږ مجاهدين جنګيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګيږی ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندې منبل کيږي د صحرايي ګيدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړی ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې څومره ځان ځارنې هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولاې ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو ځاڅکی وينه هم نه توئيږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډير لرې په خوندي ځايو کې ناست دي همدا علت دې چې هغوی د عيش اوعشرت عادي ګرځيدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان ګرځولي دي. مونږ د دين او ايما ن د سر لوړۍ له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږو ، او هغوی د ایمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کیږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطین دهلیز ته رارسیدلي یم او ما عزم کړي چې دفلسطین د سوبې پرته به بیرته نه ستنیږم دا اړین ګڼم چې تاسې (نورالدین زنګي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امیر ته ووایاست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځې او یواځې یو خلیفه لري اوهغه د بغدا خلافت دې ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دې ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کیږي. ستر نوم یواځې د الله ج دې او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومې لوري یا د یو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټیټ شي او هغه ته سلام وکړي.....سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتیږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کیدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډیرښت راغلي دې ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دې خو هیڅ سني حاکم او یاکارکونکې ته دا حق نه شته چې شیعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شیعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تیب څه نور انقلابي وړاندیزونه هم وو، چې سلطان ایوبي نور الدین زنګي ته واستول . تاریخپوهان په دې خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنګي پر دې وړاندیزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ایوبي د خپله اړخه هم دشیعه سني تفرقه د میني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه.

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام لیږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګیدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملې له پاره زیات فوځ را ټول کړاې شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د څلوېښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځایه را وکاږی ، صلیبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر څخه غیر حاضر دې هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیرښت له پاره پریکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځاې کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وینې بهیدې ، هغه ټوله سیمه همواره شګلوړه نه وه ، په څو ځایو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وی او یا دشګو داسې سیمې وی چې که څوک به یو ځل ورننوت نو بیا به ئې د وتلو شونتیا لږه وه. په داسې سیموکې صلیبیان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي مجاهدین هم. اوهلته د (شوبک) هغه عیسایان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ویرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتیدل ، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د یوه افق نه تر بله پورې چې انسانان یو د بل ویني تویوي ، په دې پراخه شګلوړه کې یوځاې نخلستان یا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کیداې شوی اوسترې ستومانه انسانان ، زخمي انسانان او دتندې مړه کیدونکی انسانان هلته ورتلل او لویدل به.

عماد هاشم د سلطان ایوبي دفوځ دېوې کوچنۍ سر تیرې ډلې قومندا ن و، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي لیکه ، هغه جذبه چې دصلیبیانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه ، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زیات مالومیده ، د هغه په اړه ټولو ته ډاګیزه وه چې هغه یتیم و او نژدې خپلوان ئې هیڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و ، چې هغه یتیم دې او که نه ، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی ، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتیدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په(شوبک) کې و ، هغه ته په یاد و چې دهغه په کوچنیوالي کې صلیبیانو په(شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بیا یې دمسلمانانو په وینو تویولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنیوالي د صلیبیانو په دهشت او وحشت کې تیر شوی و ، هغه مسلمان جنګي بندیان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل ، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړې و ، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پیښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بیګار کیمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ویلې ، کله چې په ښار کې عیسایانو بې له کومه دلیله مسلمانانو نیول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو یرغلونه کول پیل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي.

د عماد شامي کور هم د عیسایانو د یرغل څخه خوندي نه و پاته ، هغه ته خپله خور یاده وه ،چې عمر ئې اوه اته کاله و ډیره ښایسته او دنانځکې په څیر نجلۍ وه ، په کور کې ئې پلار ،مور اویو ورور هم و. یوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بیرون ووتله ، او درغل شوه ، پلارئې وریسې لټون وکړ خو پیدا ئې نشوه کړاې ، یو مسلمان ګاونډي ورته وویل چې هغه عیسایانو پورته کړه او یوړه ئې ، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فریاد وروست ، خو څنګه ئې چې وویل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی ، کور ته په را ستنیدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عیسایانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پایلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې یرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وینو کې ډوب وکتل ،هغه پخپله بیرون را ووت او وتښتید ، او د یوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بیا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ویرې هلته بیرون نه پریښوده چې عیسایان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوې قافلې سره روان و ، دډيرو ورځو د سفراو ستومانتيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژونديې اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لګيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پريښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تيرشوي ژوند پيښې بيان کړې اودائې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نيوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځايو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اوميړانه و ښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنګي د سلطان ايوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځاي هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې يې د صليبيانو پرخلاف غلچکي يرغلونه کول.

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر ګرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځاي په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سيني اور مړکيدونکی نه و ،.... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يواځې څلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره يوځاي د صليبيايو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه يې نه شو کولاي دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځابه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځاي کې ئې پړاو وکړ ، خو زيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو ورو ځغاستل او د ويدو صليبيانو تر منځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښې او کيڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه څلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شې تر سترګو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، اوبيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ويده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښنو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشې ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځابه ئې خوندي ځاي ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بيداره شوی دي هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورړل ، او په هغوی ئې دبريد کولو حکم وکړ. په تياره کې ورته څه سيوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځاي درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صليبي غشې ويشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدينو ته ئې وويل: « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدين را و ګرځول او د صليبيانو په لور را غلل او د رانژدې کيدو په وخت کې ئې د بريد حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و، او دښمن هم په پوره توګه بيداره و. ددې يرغل پايلې دا شوې چې عماد يواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صليبيان و چې دهغه تعقيب ئې کاوه. صليبيانو پرې و رغبرګ کړ. هغه هم په تياره کې د غبرګخه و پيژندل ، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسيدلي و، او په تورو ئې پرې بريد وکړ ، دهغه سره اوږده برچه وه، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بيرته و ګرځيدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه يوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ورو ستولو له پاره د واګو څخه و نيول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځايه پورې رسيدلې دې، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په يو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ويده کيدو څخه ويريده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په بريد کې را تلاې شو. هغه شپه په بيدارۍ کې تيره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره يوځاې شي.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پيريانو په څير د لارې د ورکيدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکې چريک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوي کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډير لرې د صليبيان څلور څلور او يا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوی نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زياتي اسونه نه واې نو په يوه ټولي خو ئې بريد کاوه ، هغه خوندي په خپله لار روان و ، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کيده ، مخته ورته د غونډيو سيمه راغله ، دلته ورسره ويره پيدا شوه چې د صليبيانو کومه ډله به د شپې له اړخه قيام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پريوتو تر مخه دهغه ځايه ځان و کاږي ، ددې نه هم ويريده چې په کومه غونډۍ د صليبيانو کوم غشي ويشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

*****(۸۲)

مخته لاره ددووشګلوړه غونډيو تر منځ ګرځيدلې وه ، دهغې ځايه چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالوميده چې څوک د هغه دڅنګ غونډۍ سره پټ شوی و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ. کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره يوې بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سيمې دغونډيو ترمنځ د يوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ يو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خيژي،دهغه شا د عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غبرګ کړ خو هغه دعماد غبږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټینګې نه شوی ، هغه نیم بې هوشه شانته و . بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونو کې تم شو . د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه ، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښایسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ویره کې وه ، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریږي خو کیناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه» عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړې، هغې په ډیره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټیدو شوی.

عمادهغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسیره شوی ، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریږه ، وو ایه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په سترې او ستومانه اواز وویل « ټول مړه شول ، زه یو اځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو برید را باندې کړې و.»

«ماته ولې ریښتیا نه وائې ؟» عماد ورته وویلې « هغه څه چې تاوویل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ویریدلې لهجې سره وویل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې « زه تا (شوبک) ته وړلاې شم ،(کرک) ته نه» ته وینې چې زه مسلمان یم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عیسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه »نجلۍ ورته وویلې ، « زه نجلۍ یم که چیرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهیږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلاې ، عماد ورته وویل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وویلې او تسلې ئې ورکړه چې «ستا سره به هغسې سلوک نه کیږي چې ته ترې ویریږی»

نجلې (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هیڅ عیسائې او سیدونکې ددې ځایه تیښتې ته مه پریږدئ . ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شې رسیدلاې ځکه چې هغه تور رنګه ښایسته نجلۍ ده . مګر نجلۍ ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې باید ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل «زه ډيره ستومانه شوی يم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به(شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم همداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې هملته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړ ي څهرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نوپه دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښايسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسې د وړو ليوانو په څير منډې ترړې وهي ، ددې له پاره څومره خطرناکه دي ، او دا هم شونې ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلې وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې يو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئې په خپله را پورته شوی او ډيرې نارامه شانته ښکاريدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وويل «چې شايد ناواده شوی پيغله ئې ؟ !»

«هو !» نجلۍ ورته وويلې ، اوبيا ئې دڅه فکراو ځنډ کولو پرته وويل « زه په دنياکې هيڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و ،هغه ورته وويل « بيا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه بايد په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وويلې « که چيرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځې نو ستا دنيابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا د نجلۍ مخ او څهرې ته کتل اوبيا به ئې سر ټيټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه د نجلۍ خبره اوريدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوڅهره دماښام په تياروکې ورکه شوه، هغه د آس دزين سره ترلې دخوراک ښاک شيان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د څملاستو سره سم ئې سترګې ورغلې.

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیمائي شپې ځخه ډیره برخه تیره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئي پرانستې ، عماد ته يې وکتل، چې په خواږه خوب ویده و ، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډیو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زینونه پرې ایښي و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئي زینونه هم نه و راښکته کړي ، نجلۍ اسونه تیار وکتل او دائي هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ویده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بیرته ترلاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئي لاس ننویست او کله ئې چې لاس را وویست نو دهغې په هغو ښایسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کیده ، او وکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ویده پروت دې. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اویو ځل ئې بیا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې بړیده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهیده چې هغه ته خپل خپلوان را په یاد شویدي.

نجلۍ د عماد سینې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئي وکړه چې دهغه زړه چېرې دې ، هغې د یوه ځخه زیات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار باید په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړینه مړینه کې به هغه هم له منځه یوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نیو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې باید کړې ئي واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سوری کوي ، په آس به سپریږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سینه کې ور ننویستي واې اوله منځه به ئې وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې ،اودهغې دښمن. خو هغې به بیا بیا د عماد په مخ باندې سترګې ور غوړولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پیل کاوه. عماد یوځل بیا و بړید ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ ځرګند و ، هغه په خوب کې خپل کورته رسیدلې و ، دخپلې مور نوم ئي واخست ، خور ئې هم رایاده کړه ، او څه داسې الفاظ ئې دخولې ځخه راووتل چې هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلینو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس یا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دې ،شوني وه چې ویره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ ناارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو ځخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ایساره کړه ، هغه ودریده اوعماد ته ئې یو ځل بیا وکتل ، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خیال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره یوه ځوانه نجلۍ په یواځې ځاې کې یوځاې شوی ده ، او دا فکر ئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عیسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني ،هغه د آسونو ځخه زینونه هم نه دي راښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتیاط سره نه دي سمبال کړي -- ولې ؟ ایا هغه پر ما باور دلود ؟ یا ایا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هیڅ جذبه راپیدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسیدله ، چې هغه سړې دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړيده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه ددرې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واورېد.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړې په خوله باندې شپيلي وواهه « زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلي «زه صليبي يم» هغو دواړو خندل اويوه ئې وويل « بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واوری ،» هغې ورته وويلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا» دې زه د څارکښۍ د شبکې غړی يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينۍ يو مسلمان سپاهی ويده دې ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلۍ اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر چېرې چې غواړې رسوو دې» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و، هغوی د شپې چېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول. کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان څنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل «« تاسو ته د ژوندې پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولي تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،« زه ويښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« هلته دي څه کول ؟»

« غوښتل مي په‌اس سپره شم‌او وتښتم ،» نجلۍ اقرار وکړ او وئي‌ویل « ما نه‌غوښتل له‌تاسره ولاړه شم.»

« دا خنجر دې له‌کومه کړې؟»

« د پخوا څخه‌له‌ماسره‌و »نجلۍ ځواب ورکړ ، « ما د مخکې‌نه په‌لاس کې نیولې و.»

«ولې دې پخوا را خیستې و؟» عماد ترې و پوښتل « په‌دې خاطر که‌زه راوینښ شم‌نو ما به‌ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته‌ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته‌وویل « پخوا له‌دې چې ته‌ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بیا درڅخه‌و تښتم.» زه تاته داپه‌ډاګه‌کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له‌پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده . زه دا نه شم ویلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننویستلاې. ستا ژوند زما په‌لاسو کې و ، زه بې زړه نه‌یم ، خوبیا هم زه و نه‌توانیدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه‌شم‌ویلاې ، کیداې‌شي ته‌څه‌ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پریکړې د اللهج په‌لاسو کې دي ،» عماد ورته‌وویلې ،« ستا لاس زما اللهج له‌ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم‌اللهج خوندي کړ. زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه ،... په هرآسپ چې سپریږې سپره شه‌او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په‌لور ور وړاندې کړ او ورته‌ئې وویلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه‌نه‌زه دې وژنم»

« ته‌دا زما توره هم‌له‌ځانه سره‌واخله» عماد ورته‌وویل « بیا هم ما نه‌شې‌وژلې»

دا توکې نه‌وې ، دواړو په‌پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په‌اسونو سپاره شول اویو اس ورپسې روان‌و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلې و چیرې چې صلیبې عسکر نور نه‌تر سترګو کیدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهیان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپریل د میاشتې لمر ډیرګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړې و اوروان‌و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په‌څیر را وځیلیدې ، او په‌ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډیو غرونه ترسترګو شول ، دسفر په‌دوران‌کې هغوی له‌یوه بله‌سره یوه‌خبره هم ونه‌کړه ، د ګرمۍ نه‌علاوه د انسانانو لاشونو هم په‌هغه‌ځاې کې چپه‌چپتا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته‌وویلې « دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې داسلامي سلطنت دله‌منځه وړلو له‌پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایتالي او ....دکوموکومو ځایو څخه‌دلته راغلې و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بيا بيا عماد ته کتل ، او د يوه سوړ اسويلي وروسته به ئې بيرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسيورې پيدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسيدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګياه او بوټي تر سترګو شول ، په يوه ځای کې د غره لمن شکيدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و څښلې اوبيا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ور پريښول ، او تر سيوري لاندې کيناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دې؟ او د کوم ځاې اوسيدونکې ئې؟»

« زه مسلمان يم» عماد ځواب ورکړ ،«زما نوم عماد دې او زه شامي يم»

«تا د شپې په خوب کې څوک يادول ؟»

« ماته په ياد نه دي» عماد ورته وويل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ويلې ، چې زه په خوب کې ګړيږم.»

«ستا مور ياخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وويل «شايد چې ته هغوی ياد وی ،»

« وو ، يووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسيلي سره وويل.«اوس هغوی په خوب کې وينم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ويلې، هغه نجلۍ ته وويلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ويلي و. ماته ستا ښځه د پوښتني کولو اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبيرته به را ستونيږم ، که چېرې ريښتيا ويلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووايه خو دا مه وايه چې ته دهغو صليبي نجونو ښځه نه ئې چې زمونږ هيواد ته د ښارکښې له پاره راغلي و ې.»

«ته سمه خبره کوي »نجلۍ ورته وويل.« زه جاسوسه نجلۍ يم ، زما نوم "ايونا» دي»

ستامور اوپلارپه دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ايونا» ورته وويل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې ،» هغې دا خبره همدلته پريښوده ، او وئې ويلې « زما يوی ملګرې د يوه مسلمان سپاهي د په ځنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډيره حيرانه وم چې کومه صليبي نجلۍ د يوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کيداې شي.»

«داسې ځرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څير هغه نجلۍ د غلو ښځه دخپل ځان په قيمت خوندي کړې وه. اوبيا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څير هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ ځومره ښايسته ده ،، لوزينا ډيره ښايسته نجلۍ وه ، زه داويلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ دحکم تابع يو.»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې «ته به مصر ته تللې وى ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې .» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې .» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوى.؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تا ته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د ورلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې او که له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دېارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوې وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږي ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وي اويا مړه ، که چېرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوې خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندې پاته شې ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته د خپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دځغلولو او هغوى په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وې کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوى و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيرږو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوى زړونه په خپله ولکه کې واخلې. هغوى دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چېرې وه، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولې و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څيردا په ياد راځي چې زه ئې دېوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وینېتانو کې تیر کړل او خپل وینېتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني یادوونه را وینبوي ، هغې وویل «په یاد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلي فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتیانه ده پیښه شوی ، زما احساس له منځه تللي و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنیه خوما دخپلې تفریح داستعمال یو نانځکه ګڼي ، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړي نو زه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بیداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبری به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه ، کله به ئې عماد ته سترګې و نیولې او کله به ئې د خپل سر وینېتان په دواړو لاسو کې و نیو ل، هغه په حقیقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یوړل خو بیاهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، یواځې یو ځل هغې په خندا کی وویل.«ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

***** (۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسیدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یو ه شپه تیره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسي نو د هغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو "ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندي دروازې ته ئې وکتل ، "ایونا» ترې وپوښتل ،«دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. یو زوړ سړي دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هیڅوک نه» هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرویزنی کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دې هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي .اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ ووېل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی يم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دې هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيګار پنډ غالي کې پروت دې.

«ولې د مصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد ترې و پوښتل.

« دهغه ځای مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتيائي حالت دومره خراب شوی دی چې دروند صلاح الدين ايوبي ورته اوس شيدې ، غوښه ، دوائياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دي زيات شمير ډاکټران د هغوی رو غتيائي حال ځاري ، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ور ليږي ، هلته چې څوک اوسيږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره هملته ورځي. ددې کور خاوند هم هملته دې ، يوخو هغه ډير زوړ شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذيتونه ګاللي دي ، هغه يواځې ژوندې دې زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدې.»

« دهغه خپلوان چېرې دي ؟» عماد ترې وپوښتل.

« هيڅ يو ئې هم ژوندې نه دې ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډي يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ايونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنيوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتيدلې وم ،، دا زما کور دې ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوړ څخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شويدې، دهغې اولاد هم و؟»

« يواځې يو ځوي ئې په ځنګ شوی و ، چې د عيسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتيدلې و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلې نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلې وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډي و ، خو هغه دې زوړ سړي ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولې و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډير ګران شول ، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې ووېل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښايه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توګه په ياد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه ،» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه او دهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې ځلور وړې وړې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې به ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د ځه‌لیتون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچینوالي لټوم ،» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځایه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځایه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پنډ غالي کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلې دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګوري. عماد د کوچنیوالي په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمي لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او "ایونا» ته ئې وویل « را ځه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم.» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوي ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را ځه -زما سره -را ځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ایوبي په غوریدلي اواز سره علي بن سفیان ته وویل: « ایا دا کمبخته صلیبیان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دپوالونه جوړوي ؟ ایا هغوی غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نخوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بیرته واخلي ؟

«درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ،« ته پخپله د خپلو خبرو تردید کوی ، د ا نجوني دپوال نه شي جوړیداي ، ددوی څخه د بمک چینجي جوړ شوي ،او د دبمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدین زنګی تر منځ دغلطیو د راپیداکولو کار د همدي نجونو په واسطه تر سره کیږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشیشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړیدي.»

«دا هماغه موضوع ده چي مونږ پري د سلو ځلو څخه زیاتي خبري کړي دي ، سلطان ایوبي ورته وویل « ماته دهغو نجونو په هکله څه ووایه ،دا خو ځرګنده شوی چي هغوی اته واړه جاسوساني وی ، ایا هغوی تر اوسه پوري کوم نوي انکشاف کړي او که نه ؟»

« هغوی ویلي چي په (شوبک) کې صلیبي تخریبکاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفیان ځواب ورکړ ،« خو دهغوی څخه هیڅ یو په نښه شوی نه دي. ځکه چي دهغوی دکورنو او د اوسیدو د ځایو مالومات نشته ، ددوی څخه ئي دري څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه راګرځیدلي دي ، هغه کار چي هغوی هلته کړي هغه مو تاته پخوا ویلي دي.»

« ایادوی اوس په بندیخاني کې دي؟» سلطان ایوبي تري وپوښتل.

« نه » علي بن سفیان ورته وویل ،« هغوی په همغه خپل پخواني ځاي کې پاته دي. ساتونکي پري ولاړ دي.»

په دي وخت کې دروازه چي دننوت اووئي ویل چي « عماد شامي قومندان یوه صلیبي نجلۍ له ځانه سره راوړي او وائي چي هغه ئي د (کرک) د لاري څخه را نیولي ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو لیږه » سلطان ایوبي ورته وویل.

ددروازه چي د وتلو سره سم عماد او "ایونا» دننه راغلل ،سلطان ایوبي عماد ته وویل چي «مالومیږي چي د ډیر لري ځایه څخه راغلی ئي ، ته له چاسره ئي ؟»

«زه په شامي فوځ کې یم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دي اوزه د البرق د ډلي قومندان یم .»

« البرق اوس په څه حال کې دي» سلطان ایوبي تري وپوښتل ، او علي بن سفیان ته یي وویل « البر ق په حقیقت کې برق دي ، کله چي مونږ په سوډانیانو باندي غلچکي شپیني بریدونه کول نو قیادت د البرق په لاسو کې و. په صحرایي عملیاتو کې ددوی مثال نه تر سترګو کیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وويل.« ډله مې د اللهﷻ په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې يوازې زه پاته شوی يم.»

«تاسو خو به ډېر کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو اوقربان شوو ترمنځ ډېر توپير شته»

«نه دروند ه سالاره !»عماد ځواب ورکړ. «اللهﷻ گواه دي چې مونږ د يوه يوه کس په بدله کې شل شل صليبيان له تيغه تير کړي دي. که چېرې د صليبيانو فوځ خپلو ځايو ته بيرته ستانه شوې وي نو هغه به يوازې زخميان وي ، مونږ د فلسطين ځمکه د صليبيانو د وينو په رنگ سره کړې ده ، زمونږ نور دلگي هم په دښمن باندې دقهر په څير را وريدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنگ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ايوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ايا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وايم»"ايونا» ورته په آدب سره وويل او د سترگوئې اوښکې د اوبو په څير روانې شوی.

«عماد شامي !» سلطان ايوبي عماد ته وويل « فوځې ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پريمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بيرته خپل فوځې ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وويلې « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبيلو ته او توري وسله تون ته تسليم کړه» سلطان ايوبي ورته وويل.اوبيا ئې د لږ څه ځند وروسته وويل « که چېرې په هغو اسونوکې کوم يو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې د اسونو حال څنگه و ؟»

«کومه اندېښنه نه شته» عماد ورته وويلې « چې يو اس مو له منځه ځي نود صليبيانو دوه اسونه تر لاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بيرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له يوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه دروند و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنيوالې د يادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومينې دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنگ تر ختميدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووينې ، ويريده چې د پلار مينه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې تر مخه خنډ وگرځي...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلي و او د تبيلې په لور روان و هغه ته د چاپيريا ل په هکله هيڅ احساس نه کيده، هغه اسونه يوه لورې ته يوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه تږوله تر سترگو کيږي ، ودريد او د کلا ليدنه ئې پيل کړه ، چېرې پيدا شوی و دکوم ځاېه وطن پريښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډېر دروندوالې کاوه.

« د لارې لرې و دريږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې يو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه يوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخرې کس ددې څخه تيريده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بيرون څخه را غلې ئې ؟» دهغه ځاېه څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د الله ؑ کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکې دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته .»

ډله مخته ولاړه او عماد ښې لورې ته را وګرځيد....

*****(۹۰)

« ماله تاسې څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئې . هغې ويلي وچې جاسوسه ده، دائې هم ويلي و چې په قاهر کې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې کار کاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا دپو ښتنې پرته دومره زياتي خبرې وکړي چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسې خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پيدا شو..

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لو بغاړې يم ، زه ستا ستاينه کو م چې د ډيرې ستري مرتبې لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندې پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې ور ده. خو زه به ستا په دې دوکه اوفريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنګ ته را اغلله په دواړو زنګونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښې لاس ئې را واخست او ښکل ئې کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندې زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير خه ويل شوي و . (هرمن) به ويلې چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئې له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاې کيناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم. ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالي شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ څه ډول داډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسې ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل .

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم درواغ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه څنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې . خو ما ته نه په ياد يږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګڼه او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلې دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې څنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډه را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم . دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په زور و سترګو سره کتلم .»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په ځوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په ځوکه کندلې وی . زما ذهن زه دبوي بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نورهم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بيا هم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلې چې زه د هغې خور يم . هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيڅلي انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چېرې ما هغه ته ويلي واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې واې»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو ليدل ، مګر د نجلۍ احساساتي ځرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دواړو داسي اغيز کړې و چې ووائي چې دنجلۍ خبري ريښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چېرې تاسي اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د ښنلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولي شې؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

« که چېرې تاسي ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصليب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاريخ کې داسي تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبي خپل دښمنان د يوي ښځې په لاسو ووژل ، په داسي حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چېرې ما ته دا مالومات تر لاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتيا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبيبان ور واستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسي باور هم نشو کولاې. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ښښنه وکړو او(کرک) ته دې ور و استوو.»

«نه» "ايونا» ورته وويل « زما په زړه کې هيڅ داسي غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوي غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه واياست چې زه دهغې خور يم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وايم چې زه دهغې لور يم .» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفيان د خپلي اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتې خبرې پوښتلې وې اوبيا ئې دسلطان ايوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و ليږي؟ سلطان ايوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وويلې چې دا په ډير درښنت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پريکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسي نجونې به په کې اوسيدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او ويې ويل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شونې نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځاېه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندي کولاي نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښوني وکړې ، نجلۍ ئې همدلته پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاي ته ولاړ ، ځان ئې پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتي ستړتيا سره سره ئې بيا هم سترګې خلاصې شوی ، دډيرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته، چې دخپل پلار سره ووينې اوکه نه ، ستړتيا ئې پريښوده او را پورته شو او دهغه ځاي په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلي وه، هغه ته ښه خوراک او دوائياني ورکول کيدي ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائي غم او … دې حال ته راوړې دي ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائياني هم اغيز نه شي کولي.»

پلار په ډير مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکي بيرون را وتلي و ، خو بيا ئې هم د هغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ ،هغه څو ځلي فکر وکړ چې هغه ته ووائي چې دې دهغه ځوی دي ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې دا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړي دا چې پلار به ئې دا ښه لمحه ونه شي زغملاي ، او بله دا چې که وئې هم زغمي نو دهغه تر مخه به څنډ وګرځي ، او دا هم کيداې شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاي ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاي کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟دا حکم علي بن سفيان د "ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل ووينې چې د "ايونا» قصه تر کومه ځايه پورې ريښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفيان ئې د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوی وه، مشر ځوی اوښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د ګاونډي کور ته تللي و چې بيا ورته دلته په پنډغالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دي.

نيمائې شپه وه ، "ايونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږي چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وینه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره یوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچینوالي یادونه ، په خپله را بیداره شوې و . او دخوب په څیر ورته ډیرې خبرې را یادېدې هغې ته داهم ور په یاد شول چې هغې ته د تنبتولو وروسته ډیره زیاته مینه ، د لوبو نانځکې او ډیر ښه خوراک څښاک ورکول کیده اوبیا هغې ته هغه ګناهونه راپه یاد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بیا دا ټوله د سر نه تر پښنو پورې ګناه و ګرځیدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پریښوده ، په همدې ذهني کیفیت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کیدله ، هغه بیرون نشوه را وتلاې ، ځکه بیرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو ورتیا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغیز لاندې را غلې وه .

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښې لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکې په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ویستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نیولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډیره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوې وه ،د خپلو پښنو په خویدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چیرې دې ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په میلمستون بدل شویدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ور تلله هغې ته ئې یواځې نوم مالوم و . هغه تیزه تیزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پیدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښنو اوازو ، یو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکیوتې وه ،

دا اواز یو ځل بیا د "ایونا» ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځیده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نیوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بیکاره و. شپه تیاره وه او داسېمه هم اباده نه وه . لږ څه مخکې ئې هغه په یوې کمبلې کې را ونغاړله، او د یوه لرګي په څیر په اوږه کړه ، هلته یو نه دوه کسان و ... نیم ساعت وروسته ئې هغه بیرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په یوې کوټه کې وو چې دوه ډیوې په کې بلیدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حیرانتیا سره بیا بیا وکتل او ورته ئې وویل «تاسې تر اوسه پورې همدلته یاست ؟.... او ګیرالډه ته؟ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبیرته راغلو »ګیرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ویستلو په خاطر.ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلوېښتو صلیبیانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان هملته په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخریبکارۍ پیل وکړي ، په تخریبکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبیلو کې به ور ننو ځي او د ځناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي لوژیستکې موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاې کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو و لړي.

ددې ډلې قومندان ګیرالډ نومي یو انګلیس و چې د تباه کونکي څارکښۍ ماهر و ، "ایونا" هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوې وه ، او ډیر نژدې دوستانه اړیکې ئې ورسره درلودل،دهغه په کټلو سره د "ایونا" وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا ګرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګیرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ایونا" به بدله شوې وي، هغه د "ایونا" څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا" ورته وویل چې د تیښتې فرصت ئې پیدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتیږي.

ګیرالډ هغې ته وویل چې هغه دچریکي جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په څیر را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې تر تیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګیرالډ "ایونا" ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په ننبه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا" سره یوځاې شو . "ایونا" ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بیا هم شوني کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا" ګیرالډ ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي...او په همدې تر تیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې خومره وګړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي همدلته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا" ورته دا وړاندېز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګیرالډ د "ایونا" وړاندېز ډیر غوره وګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو تر ځابه پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا" د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لږې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا» ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډېر وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . "ايونا» په ډېر سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته ووايي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زيات مهم او نازکه پيغام دي. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي..... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ورغوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه اوخوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خوارږه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو د ګيډو په خويدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته"ايونا» ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وی ، دوه کسان يوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډېره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ورننوتل ، خو دهغوی څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې کې چې تيره شپه ئې "ايونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نور ئې د بل کوم عيسائې په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر اوسه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې.....اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور دپخوانۍ زمانې يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائې تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وې فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوې پراخه کمرې کې ناست صليبي چريکي جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه څلويښت کسه چريکان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځايو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډېره اندازه وسلې ، د زهرو ډېره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونکي ماده ، اوډيره نقدي هم وه. دا د"ايونا» فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ اوهغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. ګیرالډ په "ایونا» باندې پوره باور درلود، "ایونا» د راتګ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځایونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځایونه ئې په نښه کړل، دشپینې عملیاتو له پاره ئې دصلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل،نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې اوپه بل کوم ځای کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځای ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ور ننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول ،په دې ترتیب په (شوبک) کې دصلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالډ و. ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا» د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهر ه کې دسلطان ایوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي اوعلي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ایونا» بې پردې کړه اوسلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډیر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا» ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نوسلطان ایوبي ددې کورنی له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اودعلي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صلیبیانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولي وی، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنی ولټوئ او لونې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ایوبي فوځ دډیرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائیبونو ته وسپاره اوپخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د ګرندیو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهمغوی په واسطه ئې په یوې میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخووویشه او د(شوبک) دفاع ئې داسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئې ګشت کاوه،دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او دریمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالي داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالي نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرتي کول ګړندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې همملته په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځایه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځاې ځوان مسلمانانو ته دکرک ښځه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغيب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م ز کال د جون دمياشتې په شپږمه پيل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نورې ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد ګيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاې: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر دحديثو تر انکاره پورې: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.

او يو شمير نورى کوچنۍ رسالې ، چې نو مونه به يې وروسته ، انشأالله، و ليکل شي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library